

အိန္ဒြာ

မယ်ဒေါ်
မောင်

BURMESE
CLASSIC

Cartoonist
And
Illustrator

ပုံနှိပ်ပတ်တမ်း

စာမူနှင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၈၄၀၄၀၈

ဗျုတ်နှုတ်နှင့် ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၀၀၀၆၀၈

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့် အရုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးဇော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)
ဇော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၃၈၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊
(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
ဇန်နဝါရီလ။

အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ ၈-၄၊ ၃၁ လမ်း။
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
-095163764

အခန်း(၁)

‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝေါင်း... ဝေါင်း’

‘အောင်မယ်လေး’

‘ဂီး... ဂဲ... ဂူး... ဂရား’

‘ကယ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကို ခွေးလိုက်ဆွဲနေလို့
ပါ၊ အဟင့်ဟင့်... အမေရေ... ကယ်ပါဦး’

ကောင်မလေးတစ်ယောက် စကတ်ပေါင်တိုလေးနဲ့ လမ်း

လျှောက်မလာမှာ စိန်ပန်းမြိုင်ခြံထဲက ဒိုဘာမင်နဲ့ အယ်ဇေးရှင်း ခွေး
ကြီးနှစ်ကောင်က လိုက်ထိုးဟောင်ပြီး အတင်းလိုက်ဆွဲပါလေရော။

ဖွေးဖွေးသန့်သန့် သလုံးသားနှစ်ဖက်ကို ကြက်ပေါင်ကြော်
နတ်ပြီးတော့များ လိုက်ဆွဲလေရောသလား။ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်
ကောင်းကောင်းနဲ့ ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။

‘အေဗျာ... သွားပါဦး’

ကျွန်တော့်ခြံရွှေမှာ အလှစိုက်ထားတဲ့ ကွမ်းသီးပင်ပေါက်ပေါ်ကို ကောင်မလေး ပြေးပြီးဖက်တက်နေတယ်။ ကွမ်းသီးပင်ပေါက်က ခုနစ်ပေလောက်ပဲမြင့်တဲ့ဟာကို။ အစဉ်းစားအဆင်ခြင် မရှိဘူး။ ကွမ်းသီးပင်ပေါ် တက်လို့ရတယ်ပဲ ထားဦး။ အပင်ကို သူမတက်ခိုထားရင် သူမရဲ့တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို ခွေးနှစ်ကောင်က လှမ်းပြီးဟပ်ခဲနိုင်တာပေါ့။

‘ဟေ့... ဟိတ်... ရှူး... သွား... ဟိတ်... ဟေ့...’

ကျွန်တော်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ခွေးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရာခဲ ကောက်လှမ်းပေါက်ရင်း မောင်းထုတ်ရတော့တယ်။

‘ဖရော... ဖောင်း’

‘အောင်မယ်လေး’

‘ဘုန်း...’

ဟင်... မှတ်ကရော။ အပင်ကျိုးကျပြီး ကောင်မလေးက အရင်ပစ်ကျသွားတယ်။ အပင်ပေါက်ကလေးပဲဟာ လူတစ်ကိုယ်တက်လို့ ဘယ်ခဲနိုင်မှာလဲ။

‘ဟာ... ကျိုးပြီ၊ ငါ့အပင်လေးကျိုးပြီ၊ ကုန်ပါပြီဟာ၊ အဲဒါ ငွေနှစ်သောင်းကျော်ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ရတာ’

‘အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ဒီမှာ ရှင် ဘယ်လို လူလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး သေလုမြောပါးဖြစ်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ အား...’

‘မင်းကို ဆွဲထူပေးချင်ပါတယ်၊ တချို့ မိန်းကလေးတွေက အသားယူပြီး ကိုင်တတ်တွယ်တတ်တယ်ထင်တတ်ကြလို့ မထိမကိုင်ရဲဘူး၊ ကဲ... ဆွဲထူပေးလို့ရမလား’

‘မလိုပါဘူး၊ ထနိုင်ပြီ’

သူမက ဖင်ထိုင်လျက်သားကျနေရာက ညည်းတွားစုပ်သပ်ပြီး နှေးနှေးဖြည်းဖြည်း ထရပ်တယ်။

‘လူထက် အပင်ကို တန်ဖိုးထား အလေးထားနေသေးတယ်၊ ရှင်ခွေးတွေလိုက်ဆွဲတာ ရှင်မြင်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေရတာလဲ၊ ရှင်ခွေးတွေ စည်းကမ်းမဲ့ပြီး မွေး၊ ဒီလိုလွှတ်ထားတော့ ခုလိုဖြစ်ရပြီပေါ့၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ရပ်ကွက်ရုံးကို တိုင်မယ်’

‘ဒီမှာ မင်း အထင်မှားနေပြီ၊ မင်းကိုလိုက်တဲ့ ခွေးတွေက ငါပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ စိန်ပန်းမြိုင်ဂေဟာကလူတွေ ပိုင်တာ’

‘ရှင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင် အဲဒီခြံရွှေမှာ ရပ်နေတာလေ၊ ခြံတံခါးကြီးဖွင့်ပြီးတော့’

‘အဲဒါက ဒီလိုကွ၊ ငါက စိန်ပန်းမြိုင်ရွှေအိမ်က တစ်လပ်တိုက်ပုမှာနေတာ၊ မင်းချိုးခဲ့တဲ့ ကွမ်းပင်ပေါက်စိုက်ထားတဲ့ အိမ်၊ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ်၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့ ခင်မင်အောင်လို့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲဝယ်ပြီး လိုက်ဝေပေးတာ၊ ချိုင့်နဲ့ စိန်ပန်းမြိုင်ဂေဟာပိုင်ရှင် အပျိုကြီးမမကိုပေးတော့ မမက ခြံတံခါးဖွင့်ယူပြီး အိမ်ထဲမှာ ချိုင့်ဆေးနေတာ၊ ခွေးတွေက အိမ်ရှင်နဲ့ ငါ့ မိတ်ဆွေမှန်း သိတော့ ငါ့ကို မကိုက်ဘူး၊ ခြံတံခါးဖွင့်နေတုန်းမှာ မင်းကို ကိုက်လိုက်တာ၊ မင်းကိုကလည်း ခွေးမျက်စိမှောက်အောင်

တစ်ကိုယ်တော်လှုပ်ခါပြီး လျှောက်လာတာကိုး
ဒီတော့မှ ငနဲမလေး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တည်
တင်းတဲ့ မျက်နှာထားကို ပြန်ပြင်ယူလိုက်ပြီး...

‘အဲဒီအိမ်ကိုတိုင်မယ်၊ ရှင့်ကွမ်းသီးပင်ဖိုးလည်း မလျော်နိုင်
ဘူး၊ အလျော်လိုချင်ရင် အဲဒီအိမ်ကလူတွေဆီကတောင်း’
အဲဒီအချိန်မှာပဲ စိန်ပန်းမြိုင်ဂေဟာက အပျိုကြီးမမ လှလှပပ
ကြီးက ချိုင်ထွက်ပေးဖို့ ခြံစွဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်။
လှမ်းတွေတော့ သွက်သွက်နွေးကွက်လာပြီး...

‘ကျေးဇူးပဲ မောင်လေး၊ မမက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကြိုက်
တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းရည်းစားလား၊
မင်းမိန်းမလား’

‘ဟောဗျာ...’

‘အဲ... ဒီမှာ ရှင် စကားပြောတာ ဘယ်လိုပြောတာလဲ၊
ကျွန်မနဲ့ ဒီလူ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဘာမှလည်း မပတ်သက်ဘူး’
‘အို... ဟုတ်လား၊ ဆောရီး... ဆောရီး... ဗဲရီးဆောရီး’
‘ဆောရီးမနေနဲ့၊ ရှင်တို့အိမ်က ခွေးက ကျွန်မကို လိုက်ဆွဲ
လို့’

‘အို... ဟုတ်လား၊ ဗဲရီး ဗဲရီး ဆောရီးပါကွယ်၊ ခြံတံခါး
ပြန်စေဖို့ မေ့သွားလို့ပါ၊ ကိုက်မိသွားသေးလားဟင်’

‘ကိုက်တော့ မကိုက်မိဘူး၊ အသေလန့်သွားတယ်၊ ဒီလူ
အိမ်ရှေ့က ကွမ်းသီးပင်ကြီးဖက်တက်လို့ သူ့ကွမ်းပင် ကျိုး
သွားပြီ၊ အဲဒါ ရှင်ပဲလျော်ပေးလိုက်၊ ရှင့်ခွေးကြောင့်ဖြစ်တာ’

အပျိုကြီးမမေမျှာ အိုးတို့အမ်းတန်းကြီးဖြစ်လို့။ စွာစော်ကဲမ
သေးက ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေပြော ပြောနေတာကိုး။
ကျွန်တော်က...

‘မင်းတို့ ရန်ကုန်သူတွေကလည်း စကားပြောတာ မယဉ်ကျေး
လိုက်တာ၊ ပြေပြေလည်လည်ပြောလည်း ရပါတယ်’

‘ဒီမှာ ခံစားလိုက်ရတဲ့သူရှင့်၊ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး’

‘ငါတို့ တောင်ကြီးသားတွေက ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီးသား
ပါကွာ၊ မင်းတို့ ရန်ကုန်သူတွေလို ရန်မထောင်တတ်ပါဘူး’

‘ဒီမှာ... ရှင့်အဖေ ဦးတောင်ကြီးလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊
ရှင့်အကြောင်းလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ရန်ကုန်သူဆိုတာ

မှန်တယ်ထင်ရင် အကုန်ပြောရဲ လုပ်ရဲတယ်၊ ဒါပဲ’
ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်တောင်လောက်စူကာ

နှုတ်စောင်းပိတ်ထိုးပြီး လှမ်းထွက်သွားတဲ့ သူမ။ နာမည်လေးတောင်
မေးလိုက်ရဘူး။ အော့ကြောလန်မလို့ ပေးရရင် ကောင်းမလား။
အနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ပဲများသွားတဲ့ ရန်ကုန်သူကို ‘မယ်မာန’လို့ပဲ
ကျွန်တော်စိတ်ထဲက အမည်ပေးလိုက်မိတော့တယ်။

‘ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲကွယ်၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ
ရှိလိုက်တာ၊ မင်း ကွမ်းပင်ပေါ် ဖက်တက်လို့ ကျိုးကျသွား
တာလား၊ အဲဒါဆို မမမှာလည်း တာဝန်ရှိတာပေါ့’

‘နေပါစေ မမ၊ မမဆီက အလျော်မတောင်းပါဘူး၊ အိမ်နီးနား
ချင်းတွေပဲဟာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် နေသူရမျိုးပါ၊ မမနာမည်
က ဘယ်သူလဲဟင်’

‘တို့နာမည်က ပဂ္ဂိတဲ့၊ အဲဒါ အိမ်နဲ့မည်၊ ကျောင်းနာမည်က ကျော့ကောသွယ်တဲ့၊ မှတ်ထားပေါ့၊ အကူအညီလိုအပ်ရင် အပြန်အလှန်ခေါ်ကြေးနော်၊ မင်းက လူသစ်ဆိုတော့ ဒီ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မသိသေးဘူး၊ မင်း အိမ်ခေါင်းရင်းက သင်္ဘောသား လူပျို ကြီးဆိုတဲ့ ခေါင်းတုံးကြီး၊ လူခွစာကြီးကိုတော့ သတိထား ပေါင်းနော်၊ အဲဒါကြီးက မလွယ်ဘူး၊ လွယ်အိတ်ကြီး ဘေး တိုက် ကန့်လန့်အမြဲလိုက်တတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မဆက်ဆံမိလေ ပိုကောင်းလေပဲပေါ့’

‘ဪ... ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒီလို ကြိုသတိပေးထား တော့ ရှောင်ရှားရတာပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘ဒါပဲနော်... မမသွားပြီ’

ကျော့ကောသွယ်က ဆင်မယဉ်သာဟန်လေးနဲ့ ပြုံးတုံးတုံးလေး လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ဒီရန်ကုန်သူ မမကျတော့ ပုံစံက တစ်မျိုး၊ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးတဲ့နေရာမှာလည်း ယမင်းသူဇာဘွဲ့တောင် ပေးထိုက်ပါပေရဲ့။

လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ရှိကြတာကိုး။ ချိုင့်ကိုင်ဆွဲပြီး ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ် ပြန်ဝင်လာလိုက်တယ်။ ကွမ်းသီးပင်အကျိုးကြီး လမ်းမရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံမှာ လဲကျနေတာကို သတိလက်လွတ် မေ့ထားခဲ့မိ တယ်။ အဲဒီမှာတင်ပဲ ပြဿနာကိုယ်တော် ခေါင်းတုံးကြီးက ထိပ်တိုက် ကြုံရတော့တာပါပဲ၊ ဖြစ်ပုံက... ဒီလို... ဒီလို...။

‘ဒါ ဘယ်သူလုပ်ထားတာလဲကွ၊ ဟေ... ဘယ်သူလက်ချက် လဲ၊ လမ်းပေါ်မှာ ကိုးလုံးကန့်လန့် လုပ်ထားတာ ဘာသဘော လဲ’

ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က ဆူညံပူညံအသံတွေကြောင့် ခြံပြင်ကို ထွက်ကြည့်မိတယ်။ ခေါင်းတုံးကြီး၊ ဟာဝေယံရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ အိတ်ကပ် ခရုပွတက်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီပွပွကြီးကို ဝတ်ထားတယ်။ ဂင်တိုတို နဲ့ ဗျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးကြီး။ ဘုရားစူးသင်္ဘောသားလို့ ကျိန်ပြောရမယ့် သူပေါ့။

‘အစ်ကိုကြီး... ဒါ ကျွန်တော့်ကွမ်းသီးပင်ပါ’

‘ဒါဆိုချိုးပြီး လမ်းပေါ် ဘာလို့သွင့်ပစ်ထားတာလဲ၊ ဒါ အများ သွားလာတဲ့လမ်း၊ အမှိုက်ပုံတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ စည်းကမ်း မရှိတာတွေ စပ်ခက်တာပဲ၊ အမြန်သိမ်း’

‘အမှိုက်ပုံကို ညနေကျမှ သွားပို့မှာပါ၊ အစ်ကိုကြီးခေါင်းပေါ် တင်ထားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အစ်ကိုကြီးက ခေါင်းရင်းအိမ် က သင်္ဘောသား ရွှေခေါင်းပြောင်ဆိုတာလား’

‘ဘာ... ဘာ... ဘာ... ဘာ... ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက် တယ်၊ စော်စော်ကားကား... မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ဒီအိမ် နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ’

‘ဒီအိမ်က ကျွန်တော့်အိမ်သစ်ပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဘာ
အမှားပါလို့လဲဗျာ၊ စိတ်လျော့နည်း ဒေါသကို ရှေ့တန်းတင်
တော့ မှားတတ်တယ်။ ယောက်ဖကို နေ့တိုင်းခင်တော့ ခါး
တတ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်ထွင်ထားတဲ့ စကားပုံပါ’

‘ဒီကောင် စော်စော်ကားကား၊ ငါ့များ ဘာမှတ်နေသလဲ’
‘အစ်ကိုကြီးက ရွှေခေါင်းပြောင်လေ၊ လူသားစစ်စစ်ပါ။ အဲ
သား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်တယ်ဟုတ်’
‘ဟင်းနော်... ငါ စိတ်တိုလာပြီ၊ ငါက ဒီရပ်ကွက်မှာ အရေး
ပါ အရာရောက်တဲ့သူကွ၊ ကလေးကလွင့် ဂျစ်ပစီ တေလေ
ကြမ်းရိုး အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ခုံဖိနပ်ခေါင်းအုံး၊ ဓာတ်တိုင်
သေးပန်း ကြမ်းကြားချေးယို တစ်ရာကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ်
ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကရော ဘာကောင်လဲ၊ ငါပြောတဲ့
အထဲက ဘယ်လိုလူစားလဲ’

‘ကျွန်တော်က မိုးကျရွှေကိုယ် နတ်သားလေး၊ စင်ပေါ်က
လူ၊ ရွှေမင်းသားလေး’

‘ဟေ့ကောင်... တိတ်၊ ငါ စိတ်ထွက်လာပြီနော်’

‘ခြံလုံအောင်ခတ်ရင် ဆိတ် မထွက်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာလဲ...
အစ်ကိုကြီးက သင်္ဘောအနားယူပြီး ဆိတ်မတွေ့မှေး နို့ညစ်
ရောင်းနေတာလား’

‘မင်းတော့နော်၊ ငါလုပ်မိတော့မယ်၊ ဒီအမှိုက်ကို အမြန်ဖယ်
စမ်း’

‘ဖယ်ပေးပါ့မယ်၊ အစ်ကိုကြီးကားနဲ့ အလွတ်ကြီးပါ၊ ဘာမှ

ဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ သည်းခံပါ၊ ကြည်စေအေးစေ ငြိမ်းချမ်း
ရေးပေါ့’

‘မလိုချင်ဘူး၊ ငါ့ကားကိုလည်း အထိမခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကားကို
ဘယ်လောက်တန်တယ်များ ထင်နေသလဲ၊ ဆူဇုကီး ဝယ်ဝွန်
ကားကွ’

‘ဒီကားမျိုးတွေ ဒီနိုင်ငံမှာတင် တက္ကစီဆွဲနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်
ငှားစီးလာပြရဦးမလား’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းတော့နော်၊ ငါ လုပ်မိတော့မယ်’

‘ယောက်ျားချင်း ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ပြောတော့လည်း လူကြီး
လူကောင်းဆို၊ ပီသအောင် နေပြမှပေါ့၊ မှုတ်ဘူးလား’

‘ထို့... ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းဘာသာမင်းပဲ မှုတ်၊
တော်... တော်... မင်းနဲ့ ငါ ဆက်ပြောရင် အမှုတွဲကုန်
လိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ ငါပြန်ထွက်လာလို့ ဒီအမှိုက်ကိုတွေ
ရင် စည်ပင်ကို ဖုန်းဆက်တိုင်ပစ်မယ်’

‘တိုင်တစ်လုံး သုံးမတ်တဲ့’

‘ဘာကွ...’

‘ကလေးတွေပြောလို့ ပြောကြည့်တာပါ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကို
ကြီးထက်စာရင် ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ငယ်မှာပေါ့၊ ဦးလေး
ခေါ်ရင် စိတ်ဆိုးဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးလို့ ခေါ်တာ
ပါ၊ ဒီတော့ ကလေးပေါ့’

‘တိရစ္ဆာန်ရုံသွားရင်ရော ကလေးခပဲ ပေးရသလား’

‘အနော်က တိရစ္ဆာန်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ ရထားစီးတုန်းက ကလေး

ပဲဆိုပြီး မူနွဲ့ပြလိုက်တာ၊ အထုပ်တွေ ပြုတ်ကျကုန်လို့ တန်ဆာ ပါဆောင်လိုက်ရတယ်လေ၊ ပူဆိုးထဲ ဝှက်ယူခဲ့တဲ့ သကြားလုံးထုပ်တွေ ပြုတ်ကျကုန်လို့၊ ယိုးဒယားသကြားလုံး ထုပ်ကြီးတွေလေ။

ဘာတွေလာပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ မင်းနဲ့တွေ့တာ ငါ ရူးချင်တယ်၊ တော်... ဟော်... တော်...

ခေါင်းတုံးကြီး ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်။

ပါးစပ်ကလည်း ပွစ်ပွစ်နဲ့။ ကျေနပ်သွားတဲ့ မပေါ်ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း အမှိုက်ဖြစ်သွားတဲ့ ကွမ်းသီးပင်ကျိုးကြီးကို ဆွဲပြီး လမ်းထိပ်အမှိုက်ပုံဆီ သွားပစ်ရတော့တယ်။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေရင် ဒီရပ်ကွက်ထဲကလူတွေလို ကျင့်ရတော့မှာပေါ့။

မှန်တာပြော၊ ဟုတ်တာလုပ်ဆိုပေမယ့် မှန်တာပြောရင် ရွာ ပြင်ထုတ်ခံရမယ်လေ။ ဟုတ်တိုင်းလုပ်ရင်လည်း အရှုပ်ထုပ်တွေဖြစ် ကုန်တော့မှာပေါ့။ ဒီတော့ ဆင်နဲ့ခြင်ကို ပေါင်းလိုက်ရတော့တာပေါ့။

ဆင် + ခြင် = ဆင်ခြင်

ဆင်ခြင်ပြီး နေထိုင်ရမှာကို ရည်ညွှန်းတာပါ။

အခန်း(၂)

ဆောင်းဝင်ပြီဆိုတော့ မနက်စောစော လမ်းထလျှောက်ရတာ ကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ မော်ဒယ်ဘွိုင်းဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အဆီချပြီး အလောတော်ဖြစ်အောင် ထိန်းထားနိုင်တယ်။ ဒီတိုက်ပုလေးကို ကျွန်တော့်အဖေက ဝယ်ပေးခဲ့ တာပါ။ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့ပါလို့ အောင်ပွဲ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာလေ။

အမေက သနပ်ဖက်ပွဲရုံလုပ်ငန်းလုပ်တယ်။ အဖေက ရန်ကုန် သား။ တစ်ဦးတည်းသောသား။ ပြည်ပမှာ ထွက်အလုပ်လုပ်ရင်း အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းခွင့်ရတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်လာတယ်။ ပြည်တွင်းနဲ့ ပြည်ပဧရိယာကို သွားလိုက် လာလိုက်နဲ့ပေါ့။

မြို့ထဲမှာ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ခင်းကျင်းရောင်းချတဲ့ နိုင်ငံ တကာအဆင့်မီ ဆိုင်သုံးဆိုင်ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိုင်ဦးစီးခိုင်း

တယ်။ ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်ဘူး။ ဝါသနာပါတဲ့ မော်ဒယ်အလုပ်ကိုလုပ် လုပ်ချင်တယ်။

အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ မိတ်ဆက်ပွဲလုပ်ရာက မော်ဒယ်တွေနဲ့ တွေ့ရတော့ ခင်မင်သွားပြီး သင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သင်တန်းဆင်းပြီး ကြော်ငြာတွေ လက်ခံရိုက်ဖို့၊ ရှိပွဲတွေလျှောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ကာလပေါ့။

ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ အကျိုးပေးရင် ရုပ်ရှင်ဆက်ရိုက်မယ်၊ အဆိုတော်လုပ်မယ်၊ စာရေးမယ်၊ အနုပညာအလုပ်တွေ အကုန်သိမ်းကျုံးလုပ်မယ်။ ဒီလိုရည်ရွယ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ကိုယ်ဝါသနာပါရာ ဆက်လုပ်ဖို့ အခွင့်ပေးလာရတော့တယ်။

အဖေက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် သူ့လုပ်ငန်းခွင်မှာပဲ နေတယ်။ သူ့စာရေးမတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့သူပေါ့။ အမေက အေးတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ အမေက တောင်ကြီးသူ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီ။ ဆွေမျိုးတွေလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။

အဖေဘက်ကလည်း ဒီလိုပဲ။ တစ်ဦးတည်းသော သား။ မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီ။ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ဆွေမျိုးနည်းပြီး အတော်လေးကို ချမ်းသာတဲ့မိသားစုပေါ့။

ကျွန်တော်က ကားထဲမှာ ဗောက်(စ်)ဝက်ဌာနကားတွေကို ကြိုက်တယ်။ ကားဟောင်းဝယ်ပြီး ပစ္စည်းသစ်တွေ ပြန်ဆင်ထားတယ်။ ဆေးမှုတ်ထားတယ်။ ကားအသစ်ချပ်ချွတ်လောက်ကို လှနေပါပြီ။

ဝပ်ရှောင်မှာ သွားမယူရသေးဘူး။ အမေ့ရဲ့တူ အိုက်ပီကို တောင်ကြီးကနေ လွှတ်လိုက်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်အတွက် ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရအောင်၊ အဖော်ရအောင်ပေါ့။ အိုက်ပီလာတော့မှပဲ ကားသွားယူတော့မယ်။

ကျွန်တော်က ရှမ်းစပ်ပေမယ့် အမေက ငါးမူးဖိုးစပ်တော့ ကျွန်တော်က တစ်မတ်ဖိုးလောက် စပ်တာပေါ့။ အဖေကတော့ မြန်မာပါ။ အဖေနဲ့ အမေက ပေါင်းသာပေါင်းနေကြတယ်။ တစ်နှစ်နေမှ တစ်ခါလောက် ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတာပါ။

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားရင်းနဲ့ လမ်းသွက်သွက် လျှောက်လာလိုက်တာ လမ်းထိပ်ကို ရောက်လာပြီ။ ကန်တော်ကြီးဘက်ကိုလျှောက်ရင် ရှုခင်းကောင်းတယ်။ လေကောင်းလေသန့်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လျှောက်ဖြစ်မိတယ်။

ပန်းခြံဖွင့်ချိန်မှာတော့ သစ်သားတံတားပေါ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လာမိတယ်။

တစ်နေရာရောက်တော့ သစ်ပင်ကြီး အကွယ်မှာ ချောင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘွားခနဲတွေ့တယ်။ သူ ချောင်းနေတာက ကန်စပ်မှာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ရင်း အကြောလျှော့နေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုပေါ့။

‘ဟိုက်... ခေါင်းတုံးကြီး ရွှေခေါင်းပြောင်ကြီးပါလား၊ ဟင်... သူချောင်းနေတာ စိန်ပန်းမြိုင်ဂေဟာက အပျိုကြီး မမဖွေးဖွေးလှလှကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘေးက ညိုညစ်ညစ် အိမ်ဖော်ပုံစံကောင်မလေးကို ချောင်းတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဒါ လူကြီးလူကောင်း အလုပ်လားဗျ’
 ‘ဟင်... မင်း... ဟိတ်ကောင်... ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီ
 အထိအောင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေပါလားကွာ’
 ‘ဟိုးက မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ချောင်းနေတာ မဟုတ်လား’
 ‘ငါ့ဘာသာ ဘာချောင်းချောင်း မင်းအမူလား၊ သွား...
 သွား... လာမရှုပ်နဲ့၊ ငါက အရှုပ်ထုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ချင်
 တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟေ့ကောင်... ဘာပိုင်ကြည့်နေတာလဲ၊
 သွားလေ’
 ‘ဒါ အများပိုင်နေရာပါ၊ တစ်ယောက်တည်းနေချင်လို့ မရ
 ဘူးဗျ၊ ဟောဒီမှာဗျို... မမကျော့ကေသွယ်၊ မမကို
 ခေါင်းတုံးကြီး ချောင်းကြည့်နေတယ်ဗျ၊ ဒီမှာ... ဒီမှာ...’
 ‘ဟေ့ကောင်... ဟာ... ဘာလို့အော်ရတာလဲ၊ မင်းဂြိုဟ်
 ကောင်ပဲ၊ မနက်စောစောစီးစီး ငါ့ကို လာမွေတာလား၊
 တောက်...’

ကျွန်တော် အော်လိုက်လို့ ကျော့ကေသွယ်နဲ့ အဖော်ပါ အနား
 ရောက်လာတယ်။ ကျော့ကေသွယ်က ခေါင်းတုံးကြီးကို မျက်စောင်း
 ထိုးရင်း...

‘ကိုအောင်ဝင်းသိန်း... ရှင် ဒီလိုလိုက်ချောင်းတာ မသင့်
 ဖတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို ဘာတွေများမှတ်နေသလဲ’
 ‘ဟို... အဲလေ... ဟို နတ်သမီးတွေလို မှတ်ပါတယ်’
 ‘ဘာ...’
 ‘အဲ... ဘီလူးမတွေလို မှတ်ပါတယ်’

‘ဘာပြောတယ်၊ ရှင်ကြီးက’
 ‘ဘယ်လိုပြောမှ ကျေနပ်မှာလဲ ကျော့ကေသွယ်ရယ်၊ မင်း
 ကလည်း အပျိုကြီး၊ ဟီး... ဟီး... ကိုယ်ကလည်း လူပျို
 ကြီး၊ ခီး... ခီး... ချောင်းမယ်ဆိုလည်း ချောင်းခွင့်ရှိပါတယ်’
 ‘ရှင် လူကြီးဖြစ်ပြီးတော့ တစ်လုံးချိုင့်အလုပ်တွေ လုပ်တာ
 သိပ်ဆိုးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ နောက်တစ်ခါ
 ဒီမှာတွေ့လား၊ ကျွန်မရဲ့ လက်သည်းရှည်တွေ’
 ‘ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဟင်၊ လက်သည်းဆိုးပေးရမှာလား’
 ‘ဘာဆိုးပေးရမှာလဲ၊ ရှင့်မျက်လုံးတွေကို ဒီလက်သည်းတွေ
 နဲ့ နှိုက်ကုတ်ပစ်မယ်၊ ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ်’
 ‘အောင်မယ်လေးဗျ...’
 ‘ဒီမှာ အခု ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး၊ ဘာလို့ အော်ရတာလဲ’
 ‘ကြုံတွေ့မိရုံနဲ့ လန့်ကြောက်ဖျားနာသွားလို့ အောင်မယ်လေး
 တမိရတာပါ ကျော့ကေသွယ်ရယ်’
 ‘ဟွန့်...’

ကျော့ကေသွယ်က မျက်စောင်းထိုးပြီး ခြေဆောင့်ထွက်ခွာ
 သွားတယ်။

သုံး၊ လေးလှမ်းလောက်ရောက်မှ ကျွန်တော့်ဘက်ကို သမင်
 လည်ပြန် လှည့်ပြောလာတယ်။

‘မောင်လေး... လာ... ဒီနားမှာ ပတ်ဝန်းကျင် မသန့်ဘူး၊
 မသန့်တာတွေ မင်းကို ကူးစက်ကုန်မယ်၊ ပြန်မှာမဟုတ်လား၊
 မမတို့နဲ့ စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်ပြန်ရမောင်လေ’

ချစ်များရင်

၂၀

ကျွန်တော် ဟက်ခန့်ရယ်လိုက်ပြီး ရွှေခေါင်းပြောင် ကိုအောင်
ဆင်းသိန်းကိုကြည့်ကာ ပန်းတွန့်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကျောက
သွယ်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်ကဲ့ ‘မမ’လို့ ပြောလိုက်တယ်လေ။’

မမက ထရက်ဆုတ်စုံနဲ့ လှပနေတယ်။ မနက်နေရောင်ခြည်
အောက်မှ ရေဆေးငါးကြီးလို ဖွေးရွှေနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တောင် စိတ်
ညွတ်ချင်လာပြီ။

မမကတော့ ခေါင်းတုံးကြီး မကောင်းကြောင်းကို ကရား
ရေလွတ် တဘွတ်ဘွတ်ပြောလာတယ်။ ကရားထိပ်ဝမှာ လက်ဖက်
ခြောက်ဖတ်တွေ ဆို့နေလို့ တဘွတ်ဘွတ် ဖြစ်သွားတာပါ။

‘အဲဒီ ခေါင်းတုံးကြီးက မမကို အသေပိုးနေတာ၊ မမက
သူ့ပုံစံကြီးကို စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်လို့မရဘူး။ မင်းကို
မနေ့က ဟောက်စားလုပ်နေတာ ဝရံတာကနေ မမ လှမ်းမြင်
သားပဲ။ အောက်ဆင်းလာပြီး ဝင်ပြောချင်တာမှ အသည်းကို
ယားနေတာပဲ။ အဲဒီလို လာပြောရင်လည်း သူနဲ့ရောချင်လို့
သူ့ကို ရေလာမြောင်းပေးလုပ်တယ်လို့ အထင်ခံရမှာစိုးလို့၊
အဲဒီ ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့လွတ်အောင်နေစမ်းပါကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက ကားမှတ်တိုင်ဆီ အမှတ်တမဲ့
ရောက်သွားတယ်။

‘ဟင်... မယ်မာန’

နီလပြည့်စာပေ

နီလပြည့်စာပေ

မယ်မာနမှ မယ်မာနအစစ်ပါပဲ။ ကားဂိတ်မှာ ကားရပ်စောင့်ရင်နဲ့ သူမက ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုတင်မြင်ထားတဲ့ပုံနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် သူမကို မြင်သွားတော့ ချက်ချင်းပဲအကြည့်လွှဲပြီး ခေါင်းမောဟန်လုပ် ပဲများနေသေးတယ်။

‘မင်း ဘယ်ကိုကြည့်နေတာလဲ’

‘ဗျာ... အဲ... ဟို...’

မမက အကင်းပါးတယ်။ မယ်မာနကို ရှာတွေ့သွားပြီး...

‘ဪ... မနေ့ကတွေ့ခဲ့တဲ့ ခပ်စွာစွာကောင်မလေးကို၊

ဘာလဲ မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား’

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်တယ်။ ‘မမက...

‘မင်းက အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ၊ ယောက်ျားပီသပြီး

ခန့်ညားတယ်၊ ကျောင်းတက်နေတာလား’

‘ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစ ကြားရမယ်ဆို ဂုဏ်ထူးလေး

ဘာသာနဲ့ အောင်တယ်၊ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ စောင့်နေတာ၊

လောလောဆယ်တော့ မော်ဒယ်သရုပ်ဆောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစား

နေတယ်၊ မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားရင်းနဲ့ပေါ့’

‘ဟယ်... တကယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်သား၊ ဒီလောက်ရုပ်

ကလေးသန့်နေတာ၊ မင်းသားလုပ်ပါလားလို့တောင် မမက

တိုက်တွန်းမလိုကွ၊ တကယ်ပြောတာ၊ မရယ်နဲ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

‘မင်းသားဖြစ်ရင် တို့ကို မေ့မသွားရဘူးနော်’

‘မမေ့ပါဘူး၊ မတွေ့အောင်ပဲ ရှောင်မှာပါ။ အဟဲ... နောက်

ပြောတာနော်၊ မမရော ဘာလို့ မင်းသမီးမလုပ်တာလဲ၊

ဒီလောက်လှနေကွဲဟာကို’

‘တို့က သရုပ်ဆောင်တတ်ဘူး’

ကျွန်တော်တို့က ဒီဘက်လမ်းအတိုင်း သွားနေတာပါ။ တစ်

ဖက်ပလက်ဖောင်းမှာရပ်ပြီး ကားစောင့်နေတဲ့ မယ်မာနက ကျွန်တော်

တို့ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က လက်ဝှေ့ယမ်းပြ

လိုက်တယ်။ မယ်မာနက ဟွန့်ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ဟိုဘက်လွှဲနေတယ်။

ဘယ်(စ်)ကားကြီး တိုးဆိုက်လာပြီး ထွက်ခွာသွားတော့ မယ်

မာနလေးကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ပါသွားပြီ။ စောစောစီးစီး အလုပ်

သွားတာလား။ သင်တန်းတက်တာလား။ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်မှာ

နေတာလဲ၊ ရည်းစားရှိသလား အစရှိတာတွေ တရစပ်တွေးမိလိုက်

တယ်။

‘ဟဲ့... တို့ပြောနေတာ ကြားရောကြားရဲ့လား’

‘မမ ဘာပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ၊ အဖွီးမပေါက်သေးဘူးလားလို့ မေးနေ

တာလေ၊ အင်း... ဧကန္တတော့ ဒီကောင်လေး မနေ့က

တွေ့ခဲ့တဲ့ ခပ်စွာစွာကောင်မလေးကို ခေါင်းထဲထည့်တွေးနေ

ပုံပဲ၊ မမဓိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေးရှိတယ်၊ ပြောတာ ပျော့တာ

မှန်တယ်မဟုတ်လား၊ မညာနဲ့... အမှန်ဖြေ’

‘ကျွန်တော်မှာ ဘာရည်းစားမှ မရှိပါဘူး၊ ခုန ကောင်မလေး

က မမတို့ရပ်ကွက်ထဲကလား’

‘မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဘယ်အိမ်ကလဲ မသိဘူးနော်၊ ဘာလဲ’

မင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ မမ ခုံစမ်းပေးမယ်လေ၊
 အပျိုကြီးကလည်း လူပျိုလေးရဲ့ သဘောကို အကဲခတ်ပြီး
 မေးနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကလည်း ငရဲနှစ်ကောင်ဖမ်းချင်နေတဲ့ကောင်
 ဆိုတော့...

‘နေပါစေဗျာ... ပြောလောက်အောင်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါ
 ဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆို မမလောက်တောင် စိတ်
 မဝင်စားဘူး’

‘ဟယ်... ကောင်စုတ်လေး၊ ဘာစကားတွေ လာပြောမှန်း
 လဲ မသိဘူး၊ ဟွန့်...’

အပျိုကြီး ရှက်မျက်နှာ ရဲတွတ်သွားတယ်။ ရှက်ရှက်နဲ့
 တစ်ဖက်လမ်းမကို ဖြတ်ကူးတော့...

‘ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့... ဟရေး... ဟရေး...’

‘အို... အမေ...’

‘ဂလုံး... ဂွမ်း... ဒုန်း’

‘အာရီးရီး’

နို့ပုံးတင်နင်းလာတဲ့ ကုလားကြီးရဲ့ စက်ဘီးနဲ့ မမ ဝင်တိုးမိ
 မလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဘေးနားက လိုက်လာတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးက
 အမြန်လှမ်းဆွဲလိုက်နိုင်လို့ပေါ့။

ကုလားကြီးကတော့ မမကို လွှတ်အောင်ရှောင်ရင်းနဲ့ မြွေလိမ်
 မြွေကောက် နင်းမိရာက မှောက်လဲပါလေရော။ နို့တွေ မှောက်ကုန်
 တာပေါ့။

‘ဟရေး... နာဟာတွေ မှောက်တုန်ပြီ၊ ပြန်လျော်ပေး၊ ပြန်

လျော်ပေး၊ နာမှာတာ မဟုတ်ဘူး၊ လျော်ပေး’

‘ဘယ်လောက်လျော်ပေးရမှာလဲ’

အိမ်ဖော်မလေးက ခုမှပဲ စကားဝင်ပြောတယ်။ ကုလားကြီး

က...

‘တစ်ထောင့်ငါးရာ’

‘ဘာပြောတယ်၊ လက်ဝါးတောင်းတာလား’

‘ဟရေး... နာ ဘာပြောလို့လဲ၊ နာနို့တွေက ထောင့်ငါးရာ
 ဖိုးတောင် မကဘူး၊ နာက လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ပြောတာ
 များဒယ်ထင်နေတာလား’

‘နို့ဖိုးဆို နို့ဖိုးပြောပါလား’

‘ဟရေး... ကုလားလည်း နို့ဖိုးပဲ တောင်းဒါပဲ၊ ဘာမှား
 တလဲ’

ကျွန်တော်ကပဲ ကြားဝင်ပြီး စိုက်လျော်လိုက်တယ်။ စက်ဘီး
 ပြန်ထူပေးပြီး နို့ပုံးကို ကယ်ရီယာပေါ် ပြန်တင်ကာ စည်းနှောင်ပေး
 လိုက်တယ်။ ကုလားကြီးက ဒါတောင် သိပ်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး။

‘လမ်းမမှားစေနဲ့၊ လမ်းမှားရင် လမ်းပေါ်မှာ နားကားတွား
 မယ်၊ ဘာမှတ်နေဒလဲ’

‘အရေးထဲ... ကုလားက ဆရာလုပ်နေသေးတယ်၊ နို့ဖိုးရဲရင်
 သွားတော့၊ လာ... မမ...’

‘ဟရေး... နာနံမည် မားမားမဟုတ်ဘူး၊ ပါပါး... ပါပါး’

‘ရင်ကိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ ငါ့မမကို ပြောနေ
 တာ၊ လာပြီး မလည်ရှုပ်လုပ်နေသေးတယ်’

‘အဲဒလိုလုပ်ပါ။ ကုလားနော်... အကားမည်းပေမယ့် အတဲ
တော့ ဖြူပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ နှလုံးတားရှိဒယ်၊ ဒါကို
တဘောပေါက်ပါ’

ကုလားကြီးက ရစ်နေလို့ အိမ်ဖော်မလေးက လက်ဝါးပြင်ပြီး

အနားကပ်သွားမှ စက်ဘီးနင်းပြီး အမြန်လစ်တော့တယ်။

ရင်ခွန်ရမလား မှတ်တယ်။ ရင်တုန်ပန်းတုန်နဲ့ ကြုံရတယ်။

ဒါလည်း ကြုံဖူးတဲ့အဖြစ်တွေရယ်ပဲပေါ့။

အခန်း(၃)

‘ရှရော’

‘အမေ...’

‘ဟ... ဟ... ဟာ...’

ကြွေပြားခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ ‘ရှရော’ခနဲ
ချော်လဲသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် အချိန်မီလှမ်းဆွဲ
လိုက်ရတယ်။ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်မိသွားတာပါ။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

‘ရှင်...’

‘မင်း...’

‘ရှင် အခုလွှတ်စမ်း’

‘ဟောဗျာ... ခင်ဗျားလေး ချော်လဲမှာစိုးလို့ ဖမ်းကိုင်လိုက်
တာပါ။ အချိန်မီသာမဆွဲလိုက်ရင် သမံတလင်းနဲ့ ခေါင်းနဲ့
ရိုက်မိလို့ အတိတ်မေ့နေဦးမယ်’

‘ဒါ ရှင် တမင်လုပ်တာ၊ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ချောင်းပြီး တော့ ဒီလိုအကွက်မျိုးကို ချောင်းနေတာ၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံ ထွင်ပြီး အပေါ်သွားတဲ့လူစားမျိုး’

‘ဒီမှာ ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲမနေနဲ့၊ ငါ့ဘာသာ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာတာ မင်းထွက်လာမှန်း ငါမသိဘူး၊ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ မှတ်လိုက်တာ’

‘ကျွန်မကလည်း လောလောနဲ့ထွက်လာတာ ရှင်မှန်းမသိလိုက်လို့၊ သိလိုက်ရင် အဆွဲအကိုင်မခံဘူး၊ ပိုးလိုးပက်လက်လန်ပြီး လဲချင်လဲပါစေ၊ အလဲခံပစ်လိုက်မယ်’

မယ်မာနနီတွေမှ ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ရလို့ ကေတွေတောင် ဖွယ်ပျက်ကုန်ရပြီ။ သူမက မထီခွဲစောင်းမျက်နှာနဲ့...

‘ဘာလဲ... ဒီဆိုင်ကိုလည်း ရှင်ဆိုင်လို့ထင်အောင် ပါဝါထုတ်ပြဦးမလို့လား၊ အရင်တစ်ခါလည်း ဟိုအိမ်ဂေဟာရှေ့မှာ သူ့အိမ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အိုက်တင်ထုတ်ပြီး ရပ်ပြန်ခဲ့သေးတာကိုး’

‘မင်းကတော့ ပြဿနာပဲ၊ ဒါ ငါ့ဆိုင်၊ မယုံရင် ကောင်တာကို သွားမေးကြည့်၊ ရေမွှေးကောင်တာကိုပဲ မေးမေး၊ လက်သည်းနီကောင်တာကိုပဲ စုံစမ်း စုံစမ်း၊ ငါ့ဆိုင်ပဲဆိုတာ သူတို့ ပြန်ဖြေလိမ့်မယ်၊ ယုံတယ်ဟုတ်’

‘ဘာမှ မယုံဘူး၊ မေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ ရှင်ကိုလည်း အထင်လုံးဝမကြီးဘူး၊ ဒီကောင်မလေး ငါ့ကိုကြိုက်တယ်၊ ခိုက်တယ်ဆိုပြီးတော့ ရှင် မာနတက်ရင် လုံးဝမှားသွားမယ်’

‘ဘာလဲ... သိချင်းတွေဆိုပြန်တာလား မယ်မာနရဲ့’

‘ဘာရှင်... ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်’

‘မယ်မာနလို့ခေါ်လိုက်တာ၊ အခြောက်တိုက် ဘဝင်လေဟပ်ပြီး မာန်တက်နေလို့ အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တာ၊ မကြိုက်ဘူးလား’

‘မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ နာမည်ရှိတယ်’

‘ဒါဆိုလည်း ပြောပြလေ’

‘ရှင်လိုလူကို ဘာလို့ပြောပြရမှာလဲ၊ မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ၊ ရုပ်ခဲလေးအားကိုးနဲ့ မြင်သမျှ မိန်းကလေးက သူ့ကို ကြွေနေမယ်ချည်း ထင်နေသလား မသိဘူး၊ ဝေးသေး... ဝေးသေး’

‘အဲဒီလိုလည်း မပြောမိခဲ့ရပါလား’

‘ရှင်ပုံကိုကြည့်ကတည်းက ရှင်ဟာ အဲဒီလိုလူစားဆိုတာ အတပ်သိတယ်၊ သူများဆိုင်ရှေ့မှာ ရှင်နဲ့ အရှက်မရှိ စကားဆက်မပြောချင်ဘူး၊ ဟွန့်...’

ပြောရင်းနဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်ကြိုးသိုင်းကို ပြင်စီးကာ စမတ်ကျကျ ထရပ်ပြီး ‘ဟွန့်’လုပ်သွားတယ်။ သူမရဲ့ ခါးလေးလှုပ်လမ်း လျှောက်သွားပုံလေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လည်း...

‘ဟင်း...’ ချလိုက်ရတော့တယ်။

မယ်မာနနဲ့ တစ်ခါဆုံတိုင်း တစ်ခါ မီးပွင့်ရတယ်။ တော်တော် ပြဿနာရှာတဲ့ မာနမီးခဲမလေး။ အဲဒါလေးကိုက ကျွန်တော့်အတွက် အထူးအဆန်းလိုဖြစ်ပြီး ရင်ကို စွဲငြိစပြုလာစေတယ်။ ခက်ရပါပြီကော မယ်မာနရယ်။

အဆွေးဖိလင်တွေတက်နေတဲ့ ခေါင်းတုံးကြီးကို ငေါက်ခေါလိုက်
တယ်။ ကြည့်ပါဦး... လန့်သွားပုံကိုက သူ့ဘက်က အသားချည့်
အသားချည့်ပဲ။

‘အစ်ကိုကြီး မခေါ်တော့ဘူး၊ စိတ်ဆိုးရင်လည်း ဆိုးဗျ
ဦးလေးပဲက ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကျက်သရေတုံးလာလို့
ဦးလေးပဲခေါ်မယ်၊ လိုအပ်ရင် အန်ကယ်(လ်)ကြီးလို့ ခေါ်မယ်
အစား အန္တရာယ်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ ဒီမှာ သူများအိပ်ချိန်ဗျ၊
ဘာလို့ သံသေးသံကြောင်နဲ့ သီချင်းတွေ အော်နေရတာလဲ
ကျောကေသွယ်တို့အိမ်နဲ့ တိုက်ရိုက်လှမ်းမြင်ရတဲ့နေရာမှာ
အဝီယူပြီး ကြွေပြနေတဲ့ ခေါင်းတုံးကြီးအောင်ဝင်းသိန်းက...

‘ဟေ့ကောင်... ခုညမှ (စ)နာရီပဲ ရှိသေးတယ်၊ မြို့မှာ ဒီ
အချိန်ဟာ အိပ်ချိန်မဟုတ်သေးဘူး၊ တောကတက်လာတဲ့
ကောင်တွေတယ်ပြောရခက်တာပဲကွာ၊ မင်းဘာသာ ဘယ်လို
ခေါ်ခေါ် ငါ့အသားပွန်းပဲ့သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ခြံထဲမှာ
ငါဆိုတာ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဂီတသံကို ဆူညံသံဆိုလည်း
မင်းဟာ ကျွဲပဲ၊ ဂီတသံဆို ခံစားတတ်တာ လူတွေကွ၊
နားလည်လား၊ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့၊ နေရာတကာ စပ်စပ်
စပ်စပ် လိုက်ပါတဲ့ကောင်လေး၊ မင်းလုပ်လို့ ဒီမှာ ဖီးတက်
တာတွေ တွန့်လိမ်ကုန်ပြီ’

‘ဦးလေးဂီတက အနီးတစ်ကြီးဗျ၊ မယ်ဒလင်လက်သံက
လည်း စန္ဒရားခလုတ်တွေအပေါ် ကြောင်တက်ဆော့နေတဲ့
အတိုင်းပဲ၊ အဆိုးဆုံးက ဦးလေးရဲ့အသံ၊ မယားငယ်ကို

ဒီနေ့ည ဆောင်းလေအေးစေ့လို့ မြမြအေးအေးကာလမှာ နွေး
နွေးထွေးထွေးလေးနဲ့ အိပ်ရပြီမှတ်လိုက်တာ။ ခေါင်းရင်းအိမ်ဘက်က
အသံဆိုးကြီးကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်တွေ ဖုန်ပေါက်ခံလိုက်ရတော့
တယ်။ မယ်ဒလင် ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်အသံနဲ့ မယ်ဒလင်တီးသံကို
ပြောတာပါ။

‘မွေး xxx လွန်း xxx သည့် xxx အီး xxx အဲလေ
xxx ပန်း xxx မုန်းပုံပြီ xxx လှလွန်းသည့်ပန်း xxx မလှမ်း
xxx ပုံပြီ xxx မာယာပရိယာယ် xxx နှစ်သွယ်ယှက်လို့ xxx
ရက်စက်မှုအပေါင်း xxx သရဖူဆောင်းခဲ့သည် xxx သည်းလွှာမြေ
မဟီ xxx ဒေဝီဘုရင်မတစ်ပါး xxx ဟား xxx အား xxx
တရားတုဖက်ပြိုင် xxx ကျွန်တော်မျိုးတော့ဖြင့် မနိုင်ပါပြီ xxx
ဆုံးရှုံးခြင်းသာ xxx ရင်မှာဗိုက်လို့ xxx အဟစ်... အဟစ်...
အစဟီး xxx အရီး ငိုရှိုက်ကာ xxx အဝေး xxx’

‘ဦးလေး’
‘ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်၊ ()နဲ့ ငါနဲ့ညား၊ ကလေး တစ်ဒါဇင်
မွေး’

ကျွန်တော် အိမ်ခေါင်းရင်းပေါက်တံခါးဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲ
က တရုတ်စကားပင်ကြီး ခုံတန်းအောက်မှာ မယ်ဒလင်တီးပြီး အလွမ်း

ဖောင်နဲ့ပေါက်လို့ နာကျင်အော်ဟစ်သည်တည်းကားတဲ့ ညောင်
နာနာ ကွဲညက်ညက်သံ၊ နားမခံသာဘူး၊ ဒီလောက်တီးချင်
ရင်လည်း အပျိုကြီးကျောကေသွယ်အိမ်ရှေ့က အုတ်ခုံမှာ
သွားတီးပါလား’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း စော်ကားပေါင်းများပြီ၊ တောက်...
ခြံထဲက ဟောင်မနေနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ငါ့ကို
ဘာကောင်မှတ်နေသလဲ၊ ကမ်းမွန်း... ချလင်း...’

‘သိပ်ထွက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက် လူမှုရေးခေါင်းပါးတဲ့
လူကြီး၊ တောင်ကြီးကိုများ တောတဲ့၊ ဒီကောင်ကလား အမြင်
မှန်ရသွားအောင် ရွှေချထားတဲ့ လက်သီးနဲ့ ပြေးထိုးလေး
ထိုးပြောပြမယ်၊ လာပြီ’

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထွက်သွားတာနဲ့ နှစ်တစ်လက်မတုတ်
ကြီး ကိုင်ထွက်သွားတယ်။ ဟိုဘက်ခြံထဲက သံတံခါးကို ဂုန်းဒိုင်းဖွင့်
ပြီး ဘီလူးဆိုင်းနဲ့ ထွက်လာသူက ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းပေါ့။
လက်ထဲမှာ မယ်ဒလင်ကြီးကို ဇက်ကကိုင်ပြီး ရိုက်ဖို့အသင့်ပြင်နေတဲ့
ပုံစံနဲ့လေ။

ကျွန်တော့်လက်ထဲက တုတ်လည်းမြင်ရော...

‘ဟေ့ကောင်... အဲဒီတုတ် ချလိုက်၊ အဲဒါတွေ မပါကြေး’

‘ရတယ်... ချပေးတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ’

‘မင်း သိပ်သတ္တိရှိနေသလား၊ ငနဲကောင်... ငနာကောင်
လေး’

‘ရှိတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားက အရင်စ စိန်ခေါ်တာပဲ၊ လူကြီးက

မိုက်တော့ လူငယ်ကလည်း မိုက်တင်ပေါ့’

‘ရော... အဲဒီ မယ်ဒလင်နဲ့ ငါ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်၊ မင်းကို
အချုပ်ထဲရောက်အောင်ကို ပို့ပစ်မယ်’

‘ဘာဗျ... ဘာလို့ ရိုက်ရမှာလဲ၊ မယ်ဒလင်ဖိုးလည်း လျော်
ရ၊ ဆေးဖိုးဝါးလည်း လျော်ရ၊ ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် ထောင်
ကလည်း ကျဉ်းမယ်၊ ဒါ လူမိုက်အလုပ်ပဲ၊ ဒီလိုကြေးဆိုရင်
သတ္တိရှိရင် ကျုပ်ခေါင်းကို ရိုက်စမ်း’

‘အေး... ရိုက်မယ်၊ မိုက်လို့ ရိုက်တယ်ကွာ’

‘ပွမ်း... ဂလုံး’

‘မွေးမေ့လေ၊ တေပါပြီဟ’

ရိုက်မယ် ထင်မထားတုန်း တကယ်ရိုက်ခံလိုက်ရလို့ နာနာ
ကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ရတယ်။ ပိုဆိုးတာက မယ်ဒလင်အိုးကြီး ခေါင်း
မှာစွပ်နေတာပဲ။

ဒေါင်ခနဲ ဒင်ခနဲ ကြိုးတွေပြတ်ပြီး နာခေါင်းတွေ၊ နားထင်
တွေကို စပ်ခနဲ စူးခနဲမှန်သွားတဲ့ နာကျင်မှုက ပိုဆိုးတယ်။ ခေါင်းထဲ
ဒိုင်းခနဲ၊ မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားတာပဲ။ မူးခနဲ ရိပ်ခနဲဖြစ်သွားလို့
လူတောင် ယိမ်းထိုးသွားရတဲ့အထိပေါ့။

‘ကဲ... မှတ်ပြီလား၊ ငါ့နာမည် အောင်ဝင်းသိန်းကွ၊ စိန်ခေါ်
တဲ့လူမှန်သမျှကို နင်းချေပစ်မယ်ကွ’

ကျွန်တော်လည်း ဒေါသထွက်သွားပြီး ညာလက်သီးနဲ့ အောင်
ဝင်းသိန်းရဲ့ ပါးချိတ်ကို...

‘ခွပ်’ခနဲ ထိုးချလိုက်တယ်။

‘အ’ ခနဲသာအော်နိုင်ပြီး အောင်ဝင်းသိန်းတစ်ယောက် နောက်ယိုင်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ စွပ်နေတဲ့ မယ်ဒလင်အိုးကြီးကို အမြန်ပြန်ဖြုတ်ပြီး ပြန်မတ်လာတဲ့ အောင်ဝင်းသိန်းရဲ့ မျက်ခွက်ကြီးကို ခရစ်ကတ်ရိုက်သလို လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ခွမ်း...’

‘အောင်မယ်လေး... သေပါပြီဟ’

ပုတ်သင်ညို ကြော်ငြာထဲက လေသံကိုတောင် တုပပြီး လိုက်အော်လိုက်သေးတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ အဖော်အောင်ထူးစို့လို့ အော်မသွားတာ။

နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြစ်နေတာကို ဆွဲမယ့်သူ အနီးအနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ စိန်ပန်းမြိုင်ဂေဟာက မမကျော့ကေသွယ်နဲ့ သူ့အိမ်ဖော်မလေးတို့ ပြေးထွက်လာပြီး ဖျန်ဖြေရတော့တယ်။

အဲဒီမှာတင် ပွဲဆက်က ရှည်ရော။

‘ရှင် ဘာလို့ သူများကို မယ်ဒလင်နဲ့ ရိုက်ရတာလဲ၊ ကျွန်မမျက်မြင်သက်သေ ရှိတယ်၊ လာ... မောင်လေး၊ ရုံးသွားတိုင်မယ်’

ကျော့ကေသွယ်က ခေါင်းဖုပြီး လည်ပင်းတွေ၊ နားထင်တွေ၊ နှာခေါင်းတွေ ပွန်းရှ သွေးထွက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေတယ်။ ခေါင်းတုံးကြီးကလည်း သူ့ဒဏ်ရာတွေကိုပြရင်း...

‘သူလည်း ပြန်ရိုက်တာပဲ၊ သူရိုက်ခိုင်းလို့ ရိုက်ရတာပါ။’

အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်စွဲချက်ကြီးနဲ့တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခြံထဲမှာ မယ်ဒလင်တီးနေတာကို သူက မတီးနဲ့တဲ့၊ ကျော့ကေသွယ်တို့ အိမ်ရှေ့အုတ်ခုံမှာ သွားတီးတဲ့၊ အဲဒါကျတော့ ဘာပြောမလဲ၊ ဘယ်သူလွန်တာလဲ၊ မျက်နှာမလိုက်နဲ့၊ မှန်တဲ့ဘက်ကရပ်ပြီးဖြေ’

‘အို... သူက ဆယ်တန်းအောင်ခါစ ကလေးပဲရှိသေးတာ၊ ရှင်က အပေါ်မွေး၊ အောက်မွေးဖြူနေတဲ့ လူကြီး၊ ခေါင်းမွေးနဲ့ ခြေသလုံးမွေးတွေ ဖြူနေတာကို ပြောတာ၊ ငုံ့ကြည့်မနေနဲ့၊ ဟွန့်...’

‘ဒါကြီးက ကလေး၊ အောင်မယ်လေးဗျ... ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ပုံကြီးကို ကလေးတဲ့၊ ရူးလို့ပြောတယ်ပဲ မှတ်ပါလို့ပဲ ထင်လိုက်ရတော့မှာပေါ့’

‘ရှင်က ကျွန်မကို အရူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ၊ ပါးကောင်းလို့ လက်ဝါးတောင်းမှတော့ အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့’

‘မ... မ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မသိတတ်တဲ့လူက သိတတ်တဲ့လူကို ခွင့်လွှတ်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးပါဘူး’

‘ကလေးပြောတာကို ရှင် မလှောင်ပါနဲ့၊ ကလေးက တားနေလို့ ရှင် သက်သာရာရသွားတယ်လို့ မှတ်လိုက်၊ ကလေးရုံးတိုင်ချင်ရင် ပြောနော်၊ မမ သက်သေလိုက်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊ ကူညီရမှာပေါ့’

‘မတိုင်တော့ပါဘူး မမ၊ သူ့ချ ကိုယ်ဆော် ပြီးပြီပဲ၊ ကျေပြီ ပေါ့’

‘ငါကတော့ မကျေဘူးကွ၊ မကျေဘူး၊ မင်း ရောက်လာလို့ ငါနဲ့ ကျောကေသွယ်တို့ကြားမှာ အမုန်းတွေ ထပ်ဆင့်ပွားနေ ရတယ်’

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက နဂိုကတည်းက အကြော တည့်ဖူးလို့လား၊ ရှင် ကျွန်မကို အတင်းလိုက်နေပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို အမှိုက်လိုပဲ သဘောထားတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို စောင်းချိတ်ပြီး ဖိုသံပေး သီချင်းဆိုနေတာ ကြာပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ပတ်ဝန်းကျင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ် ရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆုံးမမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ တပည့်မက တောမှာကြီးလာတာ၊ လေးခွပစ် သိပ်တော်တယ်’

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းခမျာ သူနဖူးသူရိုက်ပြီး...

‘မှားပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးပဲ သေသင့်ပါတယ်’ အိမ်ဖော်မလေးက ဝင်ပြောလိုက်တာက...

‘မှားတတ်ရင် ခဲဖျက်ဆောင်ထားရတယ် ဦးချီးဗူးကြီးရဲ့ ကျွန်မ မမကို နောက်ထပ်နှောင့်ယှက်ရင် ဆော်မှာနော်’

‘ဟာ... တစ်လောကလုံး ငါ့ဘက်မှာရပ်တည်တဲ့သူ မရှိ တော့ပါလား၊ အိုး... အသင်လောက၊ ဒါတွေ ဘယ်လိုဖြစ် ကုန်ရတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါလှည့်၊ မှားတဲ့ဘက်က အားကြီးတာ ခါးသီးလွန်းလှပါတယ်’

ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းက မိုးပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြီး တိုင်တည်နေတယ်။ တိုက်ဆိုင်သွားတာလား၊ လောကကြီး ကပဲ အမြင်ကတ်လို့ ဆုံးမလိုက်တာလားတော့ မသိဘူး၊ သစ်ပင်ပေါ် မှာ အိပ်တန်းတက်တဲ့ ခိုတွေက ချိုးပါချလိုက်တာ ခေါင်းမောနေတဲ့ ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို ‘ဖတ်’ ခနဲပဲ။ ဒါကို ကြည့်ပြီး...

ကျွန်တော်၊ မမနဲ့ အိမ်ဖော်မလေးတို့ သုံးယောက်သား ဝါးခနဲ ထဟားမိကုန်ကြတယ်။ ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းခမျာ တစ် ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဘီလူးရှောက်သီးအလုံးလိုက် ဝါးစားတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဆွေ့ဆွေ့ကို ခုန်သွားတော့တာပဲ။

အခန်း(၄)

နောက်တစ်နေ့ညပဲ ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်း ငြိမ်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ သူ့အိမ်ထဲကို ဒိုင်နာကားကြီး နှစ်စင်း လာထိုးဆိုက်ပြီး လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။

ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲကိုသွားမလို့ သူ့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်တော့ ခြံရှေ့ဝင်ပေါက်နားမှာ အခြောက်မသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ဟယ်... အပျိုစားလေးတော်’

‘ဟုတ်ပါ... အမိုက်စားလေး၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟိတ်...’

‘ရှား... ရှား...’

‘အသည်းလေးကိုတွေ့တာနဲ့ အချစ်ရောဂါဝင်ပြီး ဝေဒနာပိုးတွေ ထွန်ထွန်လူးကုန်ပြီ’

အခြောက်မတွေ့က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း ဝိုင်းပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြတ်သူ

နဲ့၊ လျှာထုတ်ပြီး ပလစ်ပလစ်လုပ်ပြတဲ့သူနဲ့၊ တုန်ဆတ်ပြတဲ့သူနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ရယ်လည်းရယ်ချင်တယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်လို့ မြန်မြန်လစ်ရတော့တယ်။ လမ်းမပေါ်ရောက်မှ အငှားကား တားစီးရတယ်။

ခေါင်းတုံးကြီး ဘာတွေအကြံကြီးနေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ မြို့ထဲကို ကားစီးပြီးရောက်လာတော့ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတယ်။

မင်းသမီးက နာမည်ကြီးမင်းသမီး။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တာနဲ့ အသေရှိုးတော့တာပဲ။ သာမန်မိန်းမတွေထက် ပိုမိုရဲတင်းသွက်လက်တဲ့ ဟန်ပန် ပြောဟန်တွေနဲ့...

‘ဒါရိုက်တာကြီး... ဒီမင်းသားလေးနဲ့ တွဲရိုက်ရမှာလား၊ ရင်ခုန်သွားပြီ၊ အဟင့်ဟင့်... မင်းသားလေးက ရှက်ကြိုးမပြတ်သေးဘူး၊ အနုပညာသည်ဆိုတာ ရှက်ကြိုးပြတ်နေမှ ဘေးကဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူအများကြီးရှေ့မှာ ငိုရ ဆိုရ ကပြကြရတာလေ၊ ရှက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဒဲ... သူတွေကို သစ်တုံးတွေ၊ ကျောက်ခဲတွေလို သဘောထားလိုက်၊ ကြားလား မင်းသားလေး’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒါရိုက်တာနဲ့ စက်အဖွဲ့တွေကိုရော ဘယ်လို သဘောထားရမှာလဲ ခင်ဗျ’

‘သူတို့ကိုတော့ တီကောင်တွေ၊ ကျွတ်တွေ၊ မျှောတွေလို သဘောထားလိုက်၊ သူတို့က တို့ကိုကပ်ပြီး အနုပညာအရည်အသွေးတွေကို ညစ်ယူ စုပ်ယူမယ့်သူတွေလေ၊ ခစ်...’

ခစ်... ခစ်... ခစ်... မမပြောတာ ဟုတ်တယ်ဟုတ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့... လိုအပ်တာရှိရင် သင်ပြပေးပါ’
 ‘သင်ပြပေးမယ်၊ အားလုံးကို သင်ပြပေးမယ်၊ မင်းလို ချော
 ဓောနဲ့ညားတဲ့ မင်းသားမျိုးနဲ့ တွဲရိုက်ရရင် မမ သိပ်ပျော်တာ၊
 မျက်လုံးက အဓိကနော၊ မျက်လုံးအိုက်ကင် လုပ်တတ်ရမယ်၊
 ကစားတတ်ရမယ်၊ မျက်ရည်ထွက်တတ်ရမယ်၊ ဝဲတတ်ရ-
 မယ်’

ကြော်ငြာရိုက်တော့ မင်းသမီးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို ရဲရဲ
 တင်းတင်း တိုးဝင်တယ်။ အဆိုအကလေးနဲ့ မြန်မာပရိသတ်တွေ
 အကြိုက် ရိုက်တဲ့ကြော်ငြာလေ။

နေ့လယ်ပိုင်း ရှူတင်ဖြုတ်ပြီး ထမင်းစားတော့ ကိုယ်က
 မင်းသားပေါက်စမို့ ချေးထူနေလို့ မရဘူး။ ရှူတင်ထမင်း၊ ရှူတင်ဟင်း
 ကို စားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသမီးက သူ့အိမ်ကထည့်လာတဲ့
 ချိုင့်တွေနဲ့ ပွဲတော်တည်နေပြီ။

‘မင်းသား လာပါ၊ တို့နဲ့အတူစား’

မင်းသမီးနဲ့ အတူစားခွင့်ရလို့ စားနိုင်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့
 နေ့ခင်းပိုင်း၊ ညနေပိုင်းတွေ ဆက်ရိုက်တယ်။ သုံးလေးမျိုး ရိုက်တာ။
 ပြီးမှ ကြိုက်တဲ့အကွက်ကို တည်းဖြတ်ပြီး အသံထည့်မှာပေါ့။

တစ်နေ့တာကုန်ဆုံးမှပဲ ရှိုက်ကွင်းနားတယ်။ ရတဲ့ငွေက မစို့
 မပို့လေးပါ။ သောင်းဂဏန်းလေး။ နာမည်ကြီးမှ သိန်းဆယ်ဂဏန်း၊
 ရာဂဏန်းတွေ ဖြစ်လာတော့မယ်ပေါ့။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဝါသနာပါလို့ လုပ်နေရတာ ပျော်ပါ

တယ်။ ငွေကြေးကို အဓိကထားပါဘူး။ မင်းသမီးကတော့ ကိုယ့်
 ထက်ပိုရတာပေါ့။

ဒါရိုက်တာက နောက်ရိုက်မယ့် VCD သီချင်းခွေမှာ ကျွန်တော်
 တို့စုံတွဲကို ထပ်ရိုက်ဖို့ ရက်ချိတ်လိုက်တယ်။

‘ရင်ခုန်တယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ရိုက်ရတာ ဖီလင်ပဲ’

‘ဗျာ... ကျွန်တော်တော့ ရင်တုန်တယ်၊ ကြောက်လို့’

‘ဘာလဲ... တို့က ရဲတင်းပွင့်လင်းလွန်းအားကြီးနေလို့ တို့ကို
 ကြောက်သွားတာလား မင်းသားလေး’

‘စရိုက်တဲ့ကြော်ငြာမို့လို့ပါ’

‘အားလုံးဟာ အသစ်ကနေ စရတာပဲ၊ နောက်တော့ ရိုးပြီး
 ဒီလောကထဲမှာ ပျော်သွားမှာပါ၊ တို့ဆီကို သတိရရင် ဖုန်း
 ဆက်နော၊ ဒီမှာ လိပ်စာကတ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ပါတယ်၊ တို့ကား
 နဲ့ လိုက်ပို့ရမလား’

‘နေပါစေ၊ ကျွန်တော် အငှားကားစီးသွားမှာပါ’

‘မင်းသားသစ်တွေ အတော်များများလည်း အဲဒီလို ယူညက
 နေ စရတာပဲ၊ ကားမရှိ ဟမ်းဖုန်းမရှိနဲ့၊ တချို့က ရှူတင်ကား
 နဲ့ လိုက်ရတယ်၊ တချို့ဆို လိုင်းကားတောင် တိုးစီးလာခဲ့ရ
 သေးတယ်၊ အားမငယ်နဲ့ သိလား’

မင်းသမီးက ကျွန်တော့်ကို ငမ္မဲထင်လို့ အားယူစကားပြောတာ
 ပါ။ ငမ္မဲအနေနဲ့ လူတွေကိုပေါင်းကြည့်မှ အကြောင်းသိရတာပေါ့။
 ဖာတစ်လုံးခေါင်းကြားတောင် လူတွေအကြောင်းသိချင်လို့ အရူးကြီး
 လုပ်ပြီး လျှောက်သွားလာကာ စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ရသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်

က- ခေတ်သစ်ဖာတစ်လုံး နေသူရမျိုးပေါ့။

ခုန တွဲရိုက်ခဲ့တဲ့ မင်းသမီးနာမည်က စန္ဒာလင်းလို့ဝင်တဲ့။
ဘွဲ့နဲ့တော့ရဲ့ အနုပညာနာမည်က ရဲမာန်ကျော်တဲ့။

ဒါရိုက်တာ အမည်က - ပုတို

ကင်မရာမန်းအမည်က - မည်းပြောင်

ကြော်ငြာရတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းက အမျိုးသမီး လစဉ်သုံးပစ္စည်း။
ကိုယ့်မိန်းမက ဖုန်းဆက်လို့ ချက်ကိုးရက်ကုန်းနဲ့ ကုန်တိုက်ထဲဝင်ဝယ်
ရတဲ့အခန်း။ အဲဒီအခန်းအပြင် မဆီမဆိုင် ရည်းစားဘဝက လျှောက်
သည့်ပျော်ပါးရင်း လစဉ်သုံးပစ္စည်းအိတ်ခွဲကြီးကို ကောက်ရတဲ့အခန်း၊
ဘာတွေမှန်းကိုမသိတဲ့ ကြော်ငြာ။

ပေါချောင်ကောင်းလုပ်လိုက်ရတဲ့ ကြော်ငြာပေါ့။

အဖော်ဆောင်ထားစို့ကြော်ငြာ မရိုက်ရသေးတာပဲ ကံကောင်း။

အခန်း(၅)

အိမ်ရှေ့မှာ ကားဆိုက်တာနဲ့ အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။ ကားခရင်းပြီး ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ခေါင်းတုံးကြီး ခြံထဲက
ပြေးထွက်လာတဲ့ အိုက်ပီကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ဟာ... အိုက်ပီ၊ ဒီအိတ်က မင်းအိတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တောင်ကြီးကားနဲ့ လိုက်လာတယ်၊ ဒီအလယ်
က ရောက်တယ်၊ ကိုသူရ ဘယ်သွားနေတာလဲဗျ၊ စောင့်
လိုက်ရတာဗျာ’

‘ငါ ကြော်ငြာသွားရိုက်နေတာကွ၊ လာမယ်ဆို ဖုန်းဘာလို့
ကြိုမဆက်တာလဲ’

‘ဖုန်းလိုင်းပျက်နေလို့ဗျ၊ ကိုသူရရိုက်တဲ့ ကြော်ငြာ ဘယ်တော့
ထွက်မှာလဲ၊ ကြည့်ရသေးတာပေါ့’

ရှမ်းသံဝဲဝဲလေးနဲ့ ပြန်ပြောလာတဲ့ အိုက်ပီက အိတ်ကိုကောက်
သွယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ခြံတံခါးဖွင့်ရင်းနဲ့...

‘မင်း ခုနက ဟိုဘက်အိမ်ထဲက ထွက်လာတာ ဘာသွားလုပ် တာလဲ၊ မင်းနဲ့သိလို့လား’

‘မသိဘူး၊ နတ်ကတော် အခြောက်နှစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့ သူတို့က ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲတဲ့ ကျွန်တော်လည်း ငါ့ အစ်ကို စောင့်နေတာ၊ ဒီအိမ်က ငါ့အစ်ကိုအိမ်ပဲလို့ပြောတော့ မနက်ကထွက်သွားတဲ့ ချောချောကောင်လေးလားတဲ့၊ ငါက လည်း ကိုသူရကို သူတို့ပြောတာဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ဟုတ်တယ် လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ငါ့ကို အဲဒီခြံထဲမှာ လာစောင့် ဖို့ ခေါ်တယ်၊ နတ်ကနားပွဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ငါလည်း နတ်ကနားပွဲ ဆိုတာနဲ့ ပျင်းလို့ လိုက်သွားကြည့်မိတယ်၊ ဒါပဲ၊ ကိုသူရ ပြန်လာတာတွေ့လို့ ပြန်ပြေးလာတာ’

‘အဲဒီအိမ်မှာ နတ်ကနားပွဲ လုပ်တယ်၊ ခေါင်းတုံးကြီးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ဒီည ကကြဦးမှာလား’

‘ကမှာ... (၁၀)နာရီထိုးအထိတဲ့’

‘သေရော၊ ငါ့မှာ ကြော်ငြာရိုက်တာ ပင်ယန်းလာလို့ အေးအေး အနားယူပြီး စောစောအိပ်မယ် စိတ်ကူးလာတာ၊ အဲဒီပွဲက ဆူပွက်သံနဲ့ အိပ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခပဲ’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူတို့ အခု ညစာစား နေကြတာ၊ ကျွန်တော့်ကို အတင်းခေါ်ကျွေးနေတုန်း ကိုသူရ ရောက်ငါ့လို့ မစားဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒီညတော့ အစ်ကိုစားတဲ့ဆိုင် ကို လွှဲက်စားရမယ်နဲ့တူတယ်၊ ကိုသူရက ချက်စားတတ်တာ မှ မဟုတ်တာ’

‘စားဖို့က အသင့်ပါပဲ၊ ဒီလမ်းထိပ်မှာ ဝါးခယ်မထမင်းဆိုင် ရှိတယ်၊ ရေခိုးချိုးပြီး သွားစားမှာပါ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ ဆောင်း ဘီတိုနဲ့ ခေါင်းတုံးကြီးရှိလား’

‘ရှိတယ်၊ သူက ကျွန်းစားစီးကြီးနဲ့ စကားပြောလိုက်၊ လိုအပ်တာ တွေ လိုက်လုပ်ပေးလိုက်နဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် လာမေးနေ သေးတယ်၊ ဘယ်ကလဲတဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုလာခေါ်တဲ့ စိမ်းမမဆိုတဲ့ အခြောက်ကြီးက ဒါ တို့ဖောက်သည်လို့ ပြော လိုက်လို့ ဘာမှမပြောတော့ဘူး’

ကျွန်တော်က အိမ်တံခါးဖွင့်ရင်း...

‘ငါနဲ့ အဲဒီခေါင်းတုံးကြီးက ဘုန်းဘောက်ကွ’

‘ဟုတ်လား၊ အဲဒီအခြောက်တွေက ညဘက်နတ်ကရင် လာ ခေါ်ဦးမယ်တဲ့၊ သူတို့ကတာ အားပေးရမယ်တဲ့’

‘တော်... တော်... တော်... ရပ်တော့၊ သွားမပတ်သက်နဲ့’
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရေခိုးချိုးပြီး ထမင်းထွက်စားဖြစ် တယ်။ ည (၇)နာရီလောက်ရောက်တော့ လမ်းထဲပြန်ရောက်တာနဲ့ ဆောက်(စ်)နဲ့ဖွင့်တဲ့ နတ်ဒိုးသံတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကြားရပါလေ တော့တယ်။

‘အတူလေးရယ်တဲ့ ယှဉ်ကာပြိုင် *** ယန်းမွေ့ရာ ***
အောက်စော *** ရောနှောလို့ထိုင် *** ဟေး *** ဖေဖေကျော်
ဆိုကိုကိုကျော် *** အရက်သမားမှန်ရင်လေ ဖေကြီးကျော်ကို တကြ
ခါတယ် ကြက်သမားမှန်ရင်လေ *** ကိုကြီးကျော်ကို တကြတယ်
လေ *** ဟေး... ဟေး... ဟော... ဟေး *** ဖေဖေကျော်ကြီး’

ဘာကိုလိုလို့ပဲ *** အန်ကယ်ကျော်ကြီး ဘာကိုလိုလို့ပဲ *** မပြောလည်းမသိလို့ ပြောရဦးမှာ *** မပြောလည်းမသိလို့ ပြောရဦးမှာပဲ *** အရက်ပုလင်းလိုလိုပဲ

အထဲမှာတော့ ဘယ်လိုတွေ ကနေကြည့်လဲ မသိဘူး။ သီချင်းဆိုတဲ့ အာပြစ်နီကတော့ ခွဆုံကို ခြုံပြုကိုက်လို့ ထောင်တဲ့အသံနဲ့ သီချင်းတွေကို ဟိုကတစ်ဝိုက် ဒီကတစ်ဝိုက်နဲ့ ရသလောက်ဆက်စပ်ပြီး အော်ဆိုနေတယ်။ ဆိုင်းကလည်း သူတီးချင်ရာ တီးနေတာပဲ။ တစ်အောင်နေတော့ သီချင်းက နတ်သီချင်း မဟုတ်တော့ဘူး။

‘ကိုကိုချီးပေ *** ဒီလိုပဲ တို့ကခေါ်မှာပဲလေ *** ထာစဉ်လေ မင်းကြိုက်သလို ချီးပေ မင်းကြိုက်သလို ချီးပေ *** ကိုကိုချီးပေ *** ကိုကိုချီးပေ *** ကိုကိုချီးပေ *** ကိုကိုချီးပေ’

ကော်နီရဲ့ ‘ကိုကိုချစ်ရေ သီချင်းကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကိုကိုချီးပေလို့ အော်ဆိုနေရပါလိမ့်။’

‘ကိုကိုချစ်ရေလို့ ဆိုရမှာကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကိုကိုချီးပေဆိုနေရတာလဲ မသိဘူး။ နားကလောလိုက်တာကွာ။ ကော်နီသာ ဒီဆိုသံကြားရင် ရင်ထုမနာဖြစ်ရချေရဲ့’

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ အိုက်ပီက...

‘အဲဒီ ဆိုတဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ ပါးရဲ့နေတဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပါတယ်။ သူ နေ့လယ်တုန်းကဆိုတော့လည်း အဲဒီလိုပဲ။ အမှန်တော့ ကိုကိုချစ်ရေလို့ အသံဆွဲဆိုတာ ပါးကရဲ့နေတော့ ကိုကိုချီးပေ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာလေ’

‘နတ်တွေကလည်း ခေတ်ပေါ်သီချင်းတွေနဲ့ ကတာပဲလား’

‘မောင့်အချစ်မြားဆူးဆိုတဲ့သီချင်းကို အမေကြမ်းက ကတယ်ဗျာ၊ မကိစ္စနဲ့သီချင်းကို ရှမ်းမောင်နှမက ကတယ်။ ဆိုင်နဲ့တောင် ရက်(ပ်)တွေ၊ ဟစ်ဟော့တွေ တီးပြလိုက်သေးတယ်။ စိုင်းစိုင်းခမ်းလို့ရဲ့ လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်မယ်။ ဟယ်လိုဆိုတဲ့ သီချင်းကို ကိုကြီးကျော်က ဟစ်ဟော့စတိုင်းနဲ့ ကတယ်။ နတ်တွေလည်း သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အခါဆိုသလို ခေတ်မီအောင် နေထိုင်ကပြနေပြီဗျ’

‘ပျက်စီးခြင်းငါးပါးထဲမှာ ပါသွားရှာပြီပေါ့လေ’

ကျွန်တော်လည်း ငေါ့ပြောလိုက်မိတယ်။ အခြောက်မတွေက သာခေါ်မှာစိုးလို့ အိမ်ထဲကို ‘တိတ်တိတ်လေး ဝင်ရတယ်။ သံတံခါးတွေတောင် ကျယ်ကျယ်မလုပ်ရဲဘူး။

ခေါင်းရင်းဘက်ပြတင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ကပ်နေတဲ့ ကားဂိဒေါင်ရှေ့မှာ ယာယီကလားထိုးပြီး နတ်စင်ကြီးကို ဂိဒေါင်မျက်နှာစာမှာ ကပ်ထားတယ်။ ဆိုင်းက အိမ်ဘက်အခြမ်းမှာ။ အဝင်ဝဘက်ကလည်း ကြည့်တဲ့ပရိသတ်တွေအတွက် နေရာ။

နတ်ကတာက ကျွန်တော့်ပြတင်းပေါက် တည့်တည့်နေရာမှာ။

သုံးခမ်းအော်ပြောရင်တောင် ကြားရတဲ့နေရာ။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဒီတစ်ခါ သွင်းရမယ့်နတ်ကတော့ တောင်ပြုန်းကိုယ်တော်ကြီးပါတဲ့ ဘုရား’

နတ်ဝင်တီးလုံး တီးလိုက်တယ်။ နတ်စင်ကို ဦးခိုက်နေတဲ့ ဘုရားစီးဝတ်စုံနဲ့လူက လက်အုပ်နဲ့နူး ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ရိုက်ပြီး နတ်ဝင်လိုက်တယ်။

‘တောင်ပြုန်း xxx တောင်ပြုန်း xxx တို့ရဲ့တောင်ပြုန်း
ပျော်မဆုံးလာတဲ့ တို့ရဲ့ပွဲတော် လာစေချင်ဖိတ်ခေါ် xxx’

နတ်ဒိုးနဲ့ နတ်ဆိုင်သံတွေ မြိုင်လိုက်ပုံက ဒီဘက်အိမ်ထဲက
ကျွန်တော့်ကိုပါ အတုနဲ့ အသည်းတုန် လှိုက်စရာသွားစေတယ်။ ဘောက်
စက်ထဲကထွက်လာတဲ့ ပတ်မထုသံကြီးက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို တင်
ပုတ်နဲ့ထုနှက်နေသလိုပဲ။ လင်းကွင်းနှစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်တော့်နား
နှစ်ဖက်ကို ညှပ်ပိတ်တီးနေသလိုလိုပါပဲ။

နတ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဝင်ပူးရင်းနဲ့ ကပြီးသွားတော့ ကိုယ်
တော်ကြီး အမောဖြေပြီး ဘေးပတ်လည်မှာ ငုတ်တုတ်ခစားနေတဲ့
စိန်မမ၊ ရွှေမမ၊ ပွေအန်တီကြီးတွေကို လှည့်မတ်ကြည့်လာတယ်။ အဲဒီ
လို ကြည့်တော့မှပဲ နတ်ဝင်သည်တွေရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

‘ဟိုက်... ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းကိုယ်တိုင် ဝင်နေပဲ
လားဟ’

‘ဟုတ်လား၊ ကနားစီးခင်မောင်တာနဲ့ ခေါင်းတုံးကြီးက
ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေတဲ့၊ ခင်မောင်တာက AIDS
နဲ့ ဘွဲ့ရသွားပြီး တမလွန်နိုင်ငံမှာ ငရဲပါရကွဲ့၊ သွားယူနေ
တုန်း ခင်မောင်တာရဲ့ လက်ရင်းတပည့် ကူကူးက ဒီကနား
ကို ဦးစီးလာတာ၊ သူ့ဆရာရဲ့ သူငယ်ချင်းကလုပ်တဲ့ပွဲဆို
တော့ ဦးခေါင်းတုံးကြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်ခွင့်ရနေတာပေါ့’

‘ဦးတယ်မှ... ခေါင်းတုံးနဲ့ဘီး မအပ်စပ်သလိုပဲ၊ ခေါင်းတုံး
ပန်းပန်ထားသလို အထောင်နှစ်စ ဘေးချပြီး နဖူးစည်းထား
လိုက်တာ၊ ကုလားမမီးနေသည်ရုပ်ကို ပေါက်ရောကွာ၊ အဲ...

အဲ... အဲ... ကနေတဲ့ပုံကလည်း လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့၊ သူ့အတ္တ
ဘောကြီး ပြုတ်ကျကုန်မှာ ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲကွ’
ဒီလို ဝေဖန်နေချိန်မှာပဲ ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းက
အနားက ဝိုင်းမေးနေတဲ့လူတွေကို...

‘ဟဲ့... ကိုယ်တော်ကြီး ရောက်လာပြီ၊ တောင်းချင်ရာတောင်း
ကြပေတော့’

‘လင်ခရူဆာတစ်စီးလောက် မစပါ၊ ကိုယ်တော်ကြီး’

‘ငါတောင်မစီးနိုင်လို့ ဆိုက်ကားစီးပြီး ကြွလာရတယ်၊ နင်
ငါ့ကိုဆက်တာ နှစ်ရာတန်ငါးရွက်ထဲ၊ တကတဲ... ပြန်တောင်း
လိုက်တာက လင်ခရူဆာတဲ့၊ အဲဒီကားတော့ မရဘူး၊ လင်
ဆာနေရင် လင်ရစေရမယ်၊ ငါ့တပည့်နှစ်ဖက်ချွန်မ စိမ်းမမ
ကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ နတ်နဲ့သာ လက်ထပ်ပေတော့ဟဲ့’

နောက်ထပ် စိန်နားကပ်တဝင်းဝင်း၊ မိတ်ကပ် တစ်ပိဿာ
လောက်လိမ်းထားပြီး ရွှေလက်ကောက်တွေ တချင်ချင်နဲ့ အဒေါ်ကြီး
တစ်ယောက်က...

‘တပည့်တော်မကို နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်ချသလို ပြန်လည်ငယ်
ရွယ် နုပျိုစေတဲ့ နတ်ဆေးများရှိရင် ပေးသနားတော်မူပါ’

‘ဪ... သူက လင်ဆာကိုး၊ အဲလေ... လင်ဆာကားစီး
ချင်နေတယ်ပေါ့၊ အခုလည်း မအိုသေးတဲ့သူ၊ အပျိုကလေးနဲ့
တူနေတာပဲ၊ ကဲ... ကဲ... ဆေးလိုမှတော့ ပေးရသေးတာပဲ၊
အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ နတ်ဆေးလုံးပေးလိုက်မယ်၊ အာမလီ
လျှာမထိ မျိုချပေတော့’

‘အမဦး...’

ကိုယ်တော်ကြီးပေး... နိတ်တဲ့ ဆေးလုံးကိုကြည့်ပြီး အဒေါ်ကြီး ပြုံးထွက်သွားတယ်။ ဆေးလုံးက ကျွဲကောသီးလောက် ကြီးတာကိုး။ နတ်စင်ကနေ ယူလာပေးတဲ့ ကျွဲကောသီးကြီးကိုး။

‘ကိုယ်တော်ကြီး နောက်တာဟေ့၊ ရော့... ဒီမှာ အနက်ရောင် ဆေးလုံး၊ ဒီအတိုင်းသောက်လည်း ရတယ်၊ ရေစိမ်သောက် လည်း ရတယ်’

‘ရေစိမ်သောက်တော့ ဘာထူးသလဲ ကိုယ်တော်ကြီး’

‘သေးပေါက်တာပေါ့ဟဲ့’

‘ဒီအတိုင်းသောက်တော့ရော’

‘ငန်တာပေါ့ဟဲ့၊ သောက်မှာသောက်’

အဒေါ်ကြီးလည်း အနက်ရောင်ဆေးလုံးကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချ လိုက်ရတာမှ အိုင်ရဲ့ဒီးတွေပျက်ကုန်ပြီး မျက်တောင်တုတွေ ကျွတ်ကျ ကုန်တဲ့အထိ မျက်နှာကို ရှုံ့တွသွားရရှာတယ်လေ။

‘သောက်ပြီးပြီလား’

‘ပြီးပါပြီ’

‘အဲဒါ နှပ်ချေးခြောက်တွေဟဲ့’

‘ဟောတော်... ဝေါ့... ထိုး... ထိုး... ထိုး...’

‘ဘယ့်နှယ်... မအိုဆေးရှိမှတော့ တောင်ပြုန်းမှာ ငါနေပါ့ မလား၊ ဆေးဖော်ပြီး ရောင်းစားလိုက်လို့ ကမ္ဘာအချမ်းသာဆုံး သူဌေးတောင် ဖြစ်နေပြီပေါ့ဟ၊ မတွေးတော မဆင်ခြင်တတ် တဲ့ဟာတွေကို အဲဒီလို ပညာပေးတယ်၊ အဲဒါ ငါ့မူပိုင်ဟန်ပဲ’

အဒေါ်ကြီး နောက်ဆုတ်သွားတဲ့အချိန်မှာပဲ အသက်လေးဆယ် နီးပါးလောက် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက် ကိုယ်တော် ကြီးခေါင်းပေါင်းမှာ ရာတန်ဆယ်ရွက် ကန်တော့ချွန်းထိုးလှူလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်မကတော့ ဖိုးလပြည့်စာပေတိုက်က မိုင်ရှင်ပါ၊ တွန့်မ တိုတိုက်က စာအုပ်တွေကို ရောင်းကောင်းသည်ထက် ဆယ် ဆမက ပို၍ရောင်းကောင်းအောင် ကိုယ်တော်ကြီး မပါ’

‘ဪ... အိမ်း... အိမ်း...’

‘ကိုယ်တော်ကြီး မ၊ပါရှင်’

‘မင်းလေးကိုတော့ ငါ မ၊မနိုင်ဘူး’

‘ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်းလေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က အလေးကြီးပဲ၊ မင်းလေးကို မ၊နိုင် တာ မင်းလေးရဲ့ယောက်ျားပဲ ရှိတော့မပေါ့’

‘အရေးထဲ... ကိုယ်တော်ကြီးက နောက်နေပြန်ပြီ’

‘မင်းတို့စာပေတိုက်က လာဘ်လာဘာတွေ ပေါများပြီး ရွှေမိုး ငွေမိုး ရွာစေချင်သလားဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘အိမ်ထဲမှာ ပျော်နဲ့တွေမလှိုင်စေနဲ့’

‘ဟောတော်... ကိုယ်တော်ကြီးက အကြားအမြင်ရနေသလို ပဲ၊ မှန်လိုက်တာ၊ ကောင်းပါပြီ... နောက်တစ်ခါ ဟင်းချက် ရင် အိမ်ထဲမှာ အနံ့လှိုင်ပြီး မွန်းကျပ်တာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး’

‘ဟုတ်ပြီ... နောက်တစ်ခါ လေလည်ရင် အကျယ်ကြီး မမြည်စေနဲ့’

‘အတော်... ဒါလည်း သိနေတယ်၊ အံ့ကျော်ပဲ... အံ့ကျော်ပဲ’
 ‘ဘယ်က အံ့ကျော်လဲ၊ အံ့ရောပဲ... အံ့ရောပဲ လုပ်စမ်းပါ’
 ‘ဆောရီး... ဆောရီး... မွားတွားလို့၊ အဲလေ... မွားသွားလို့’

‘အဲဒါဆို လာဘ်ပွင့်ပြီး ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာစေပြီးမဟေ့’
 ‘ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

‘ဒါနဲ့ စာအုပ်တွေ မြန်မြန်ကုန်စေချင်သလား၊ တိုက်ထုတ်စာအုပ်တွေ ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားစေချင်သလား’
 ‘ကုန်ချင်တာပေါ့ရှင်၊ အဲဒါမျိုးဆို ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ဦးအောင်မြင့်က သိပ်သဘောကျမှာ’

‘ဒါ လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ကိုယ်တော်ကြီး ဂါထာတစ်ပုဒ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီဂါထာကို အကျယ်ကြီးအော်ဆိုရမယ်၊ တစ်နေ့ကို အခေါက်တစ်ရာပဲဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဆိုပါ့မယ်’

‘ဒါဆို ဂါထာသင်ပေးမယ်၊ နားထောင်... ဟောဒီမှာရှင် စာအုပ်တွေ အလကားပေးနေပြီ၊ ကြိုက်တဲ့လူ လာယူနိုင်ပါတယ်၊ အလကားယူကြပါ၊ ဂါထာကတော့ ဒါပဲ’

ဖိုးလပြည့် စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် အစ်မကြီး လျှာတစ်လစ်နဲ့ မျက်ဖြူလန်ပြီး တဂစ်ဂစ်နဲ့တက်နေလို့ လူတွေ ဝိုင်းထိန်းပေးလိုက်ကြရကုန်တယ်။

အခန်း(၆)

‘အပြတ်ကြွားတဲ့ *** နတ်ကနား *** လူတွေစုံညီ ***
 ဝင်ခစား *** ထောင်မလဲ သဲကော် *** အောင်ပွဲနဲ့အမြဲပျော်
 *** တို့အောင်ပြန်ကိုယ်တော်ကြီး မော်ကညာတွေနဲ့ *** ဂျော်မငြီး
 *** အောက်အီးအီးအွတ် *** မှတ်နေအောင်သာ ကလုပ်ကစမ်း
 *** ဂျွတ်တွေ ပွေးတွေ ကုတ်ဖဲ့နမ်း *** အဟမ်း *** အဟမ်း
 *** ပတ်ကြမ်းတီးလိုက် *** စတော်တိုက်အက *** ပျော်လိုက်
 ကြစမ်း *** မနုမကြမ်း ကိုယ်တော်ကြီးက *** မ၊မယ့်အခန်း’

နတ်ကတော် အဆိုအဖွဲ့တွေ စုစပ်ထားတဲ့ ဗားဗားဟစ်ဟော့ကို ဆိုင်းတီးလုံးနဲ့ ဆိုပေးကြတာလေ။ အမြင်မတော် ဆင်တော်နဲ့ လောက်ဆိုသလို ပေါက်ကရတွေလျှောက်လုပ်နေတဲ့ ဒီပွဲကို ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး ဟင်းချရတာတောင် တစ်ဆိုကြီးကို ဖြစ်လို့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူခေါ်ဘဲ(လ်)က အသံမြည်လာတယ်။
အိုက်ပီက ထွက်ကြည့်ပြီး တစ်အောင့်နေတော့ ပြန်ဝင်လာတယ်။
မျက်စိမျက်နှာ ခပ်ပျက်ပျက်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး အပြင်ကို
အတင်းခေါ်သွားတယ်။

ခြေရှေ့မှာ အခြောက်မနစ်ယောက် မိတ်ကပ်ထူရဖျစ်တွေနဲ့...
‘ဟယ်... လာပါလို့ သွပ်ပြားတို့က ခေါ်နေတာကို မလာ
ဘူး၊ ဒါပဲနော်... မလာရင် ခြံကျော်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ပစ်လိုက်
မယ်၊ ဟင့်...’

‘အတင်းခေါ်နေတယ် ကိုသူရ၊ ခဏဖြစ်ဖြစ်လိုက်သွားရအောင်’

‘ဟာ... ငါ့မလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းဘာသာ သွားချင်သွား’

‘မရဘူး... မရဘူး... အဲဒီ မော်ဒယ်ဘွဲ့ငါးလေးကိုပါ
တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့လို့ ကနားစီးကူးကူးက မှာလိုက်တယ်၊
မရရအောင်ခေါ်ရမှာ တို့တာဝန်ပဲ’

‘ကဲ... ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါကြီးတွေကို သွားကြမ်းနေရင်
ကျွန်တော်တို့ကို အန္တရာယ်ပြုနေမှ အခက်’

‘အဲဒါ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အရှုပ်ထုပ်တွေလေ’

‘ကျွန်တော်လည်း ဘုမသီ ဘမသိနဲ့ ဝင်ရောမိတာပါဗျာ’

‘ရှုပ်တယ်၊ ကဲ... ကဲ... ငါးမိနစ်လောက် လိုက်ကြည့်ပေး
မယ်၊ ရှေ့ကသွားနှင်ကြ၊ တွဲတော့မသွားနိုင်ဘူး’

‘အောင်မယ်လေး... ဂယ်ပဲဟယ်၊ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊
အထာမကိုင်ပါနဲ့၊ ဒီက အညှာကိုင်ပြီး ဆွဲဆောင့်ပစ်လိုက်မှာ
နော်၊ သွပ်ပြားတို့အကြောင်းကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ချစ်ပြီ

ဆို ဂျစ်တိုက်တော့တာပဲ’

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြည့်ရတော့တယ်။ ရောက်သွားတဲ့အချိန်
မှာ ကိုယ်တော်ကြီးက ပြန်ထွက်နေပြီ။ ကနားစီးကူးကူးက ရုပ်ကြမ်း
အမွှေးကြမ်းကြီးကို မိတ်ကပ်တွေဖို့ထားတာ ဘီလူးရုပ်ကို မိတ်ကပ်
ခြယ်သထားသလိုကြီး။

သူတို့ချပေးတဲ့ခုံမှာ ထိုင်ရတယ်။ ခေါင်းတုံးကြီးအောင်ပင်းသိန်း
က ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတာ မသိသေးဘူး။ နောက်ထပ် နတ်ဝင်
မယ့်သူတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။

‘ဟင်...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသူရ’

‘အဲဒါ မယ်မာန’

‘ဪ... မယ်ဝဏ္ဏ ဝင်မှာလား၊ ပုပ္ဖာမယ်တော်ပေါ့နော်’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ မယ်မာန... မာနကြီးတဲ့နေရာမှာ

မယ်ဘွဲ့ရထားတဲ့ မယ်မာနကွ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး က ပွဲထဲ
ရောက်နေရတာလဲ၊ နတ်ကတော်တွေနဲ့ ပတ်သက်တာလား၊

ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ ပတ်သက်တာလား၊ သူနည်းသူဟန်နဲ့
ဝင်လာတာလား၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလောက် ခေတ်

ဆန် ခေတ်မီတဲ့ ကောင်မလေးက ဒါမျိုးတွေလည်း ကရဲ
တယ်၊ အံ့ရောကွာ’

အိုက်ပီက နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော်က မယ်မာနနဲ့ တွေ့ဆုံ

ခဲ့ရပုံကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။

အခြောက်မတွေ့က ကျွန်တော်တို့ကို အထူးစဉ်း သည်တွေလို

သဘောထားပြီး နတ်ဆက်ထားတဲ့ ကြက်ပေါင်ကြော်နဲ့ ဘလက်(ခံ) လောဘယ်အရက် တစ်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ ရေခဲနဲ့ လာချပေးတယ်။

ဘေးနားမှာ လာကြည့်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံက ကလေးတွေကတော့ သားရေတမြားမြားနဲ့ပေါ့။ ကျန်တဲ့မိန်းမကြီးတွေ၊ မိန်းမရွယ်တွေ၊ လူကြီးတွေကလည်း စိတ်ထဲက သရေယိုနေကြမှာပါ။

ကနားစီး မယ်ကုဝဏ်ကြီး ကူးကူးက အနားရောက်လာတယ်။

‘ဟဲ့... မိငယ်တို့၊ မိစိမ်းတို့၊ မိလဲ့တို့၊ နင်တို့ပြောတဲ့ ရွှေမင်းသားလေးတွေဆိုတာ ဒီနှစ်ယောက်ကို ပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ် မာမိ၊ မမိုက်ဘူးလား’

‘မိုက်တယ်၊ ဒါ ငါ့အတွက်နော်’

‘ဗျာ...’

‘ခင်ညာ...’

‘ဪ... ဒီအရက်ပုလင်းက ငါ့အတွက်၊ မင်းတို့ကို စေတနာရှိလို့ ဖောက်တိုက်တာ၊ ဒါကိုပြောတာ၊ ကျန်တဲ့လူဆို လုံးဝမတိုက်ဘူး၊ သဘောပေါက်၊ မှန်းစမ်း... ခူးခေါင်းတွေလုပ်ကြည့်စမ်းမယ်၊ ဟယ်... လူပျိုလေးတွေဖြစ်ပြီး ခူးဆန်တွေ ချောင်နေပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ဘောလုံးကန်လို့ပါ’

အိုက်ပီက ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကူးကူးက...

‘တော်သေးတာပေါ့၊ ရင်ကို ထိတ်သွားတာပဲ အသည်းလေးတွေရယ်’

ကျွန်တော်ကတော့ ထပြေးချင်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မယ်မာနကို

ဆက်ကြည့်ချင်သေးလို့ မပြန်နိုင်သေးဘူး။ ကူးကူးက...

‘ဟဲ့... မိန်းမလျာတွေ၊ ကြက်အသည်းအမြစ်ကြော်တွေပါ ချကျွေးဦးလေ၊ ဘယ်နှယ်... ကြက်ကြော်ချည့်ပဲလား၊ အေး...’

‘မာမိပဲ ကိုကြီးကျော်ကို မနက်ဖြန်ဆက်ဖို့ ချန်ထားဆို’

‘ကိုကြီးကျော်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခေါက်ထားစမ်းပါ။

ဒီမှာ အချစ်တော်လေးတွေက အရေးကြီးတာ ခုချက်ချင်း ကျွေးစမ်း’

‘ဟတ်ကဲ့... မားမီး’

စိတ်ရောလူပါညစ်ပြီး ခေါင်းတွေသာ တွင်တွင်ကုတ်ခါပစ်ထိုက်ချင်တော့တယ်။ အိုက်ပီကတော့ အခြောက်တွေရဲ့ ကော့ကော်အန်ကား လန်တန် ပျံထွက် လန်ထွက်နေတဲ့ဟန်ပန်နဲ့ ညောင်နာနာပြောဆိုသံတွေကို သဘောအကျကြီး ကျနေလေရဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ မယ်မာနကို ဝိုင်းသွင်းနေကြပြီ။ နတ်စင်ကို ဦးတိုက်ပြီး နတ်သွင်းနေတာ။ ဝင်ပြီ။ လက်အုပ်နဲ့ နဖူး ဆတ်ဆတ်တိုက်ပြီး ယိမ်းထိုးဝင်တော့တာပေါ့။

ဆိုင်းကလည်း ပုပ္ပားမယ်တော်အတွက် ရေးစပ်ထားတဲ့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်တီးလုံးကို တီးနေတယ်။ အာပြစိန်တွေ အာရွှံစိန်တွေက သံမြိုင်သံကြွေးနေတယ်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် ကနေတာမှ ပျံလွှားမလေးကျနေတာပဲ။ သီချင်းလည်းဆုံးရော မေးလေး တုန်ဆတ်တုန်ဆတ်နဲ့ အနီးအနားကလူတွေကို မေးလို့ မြန်းလို့ရအောင် အနားကပ်သွားတယ်။

အသက်ငါးဆယ်လောက် အဒေါ်ကြီးက ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် မယ်မာနကို လက်အုပ်ချီပြီး မယ်တော်ကြီးတဲ့။ ကဲ... ကောင်းရော။

‘သမီးတော်ကြီးတို့ကို စီးပွားရေးအဆင်ပြေအောင် စောင်မကြည့်ရှုပါ။ အောင်မြင်ရင် ကနားပွဲတစ်ပွဲကို ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံ ပေးပါ့မယ်၊ စောင်မကြည့်ရှုပါ’

‘စောင်မ မကြည့်ရှုနိုင်ဘူးဟေ့၊ စောင်မကြည့်ရှုတာ အိမ်စော်နဲ့တယ်၊ ငါမယ်တော် မပဲ မ၊ နိုင်မယ်၊ ကြိုက်ရဲ့လား’

‘ကြိုက်ပါတယ်... ချမ်းသာရင်ပြီးရော၊ သိန်းကို ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး မစပါ၊ ဟောဒါ မယ်တော်ကြီးအတွက် ထောင်တန်သုံးအုပ် သုံးသိန်းတင်မြှောက်ပါမယ်’

‘အေး... အေး... ဒီလိုလိမ္မာမှ မယ်တော်က မ၊ စချင်တာဟိုဘက်က သမီးတော်ကြီးကလည်း ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ’

‘ကျွန်မသား သင်္ဘောသားကို သင်္ဘောပေါ်ပြန်တက်ရမရန် အောင်လို့ လုပ်ပေးပါ မယ်တော်ကြီးရယ်၊ ငွေတစ်သိန်း ဆက်သပါ့မယ်’

‘အေး... တက်ရစေမယ်ဟေ့၊ သင်္ဘောပေါ်မတက်ရရင် တောင် သင်္ဘောပင်ပေါ်တော့ တက်ရမယ်ဟေ့’

‘ဟောတော်...’

‘နောက်တာပါအေ...တက်ရစေမယ်ဟေ့၊ ဆိတ်ကြီး ခနောက်တိုလိုင်းပေါ်ကို ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူးရှင့်... နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုင်းပါ’

‘ဪ... အေး... လုပ်ရမယ် တက်ရမယ်၊ ကဲ... နောက်ထပ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ပုပွားမယ်တော်ကြီးက ခေတ်ဆန်တာကို ကြိုက်တယ်ဟေ့၊ ဒါကြောင့်’

မယ်မာနက သီချင်းဆိုသူတွေကို အထာနဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကြိုချိတ်ထားကြတော့ အဆိုအဖွဲ့တွေကလည်း သဘောပေါက်တယ်။ ဒါကြောင့် အာပြစ်နီက...

‘ရွာစားရေ... မယ်တော်ကြီး အချစ်မပေါ့အောင် ဟစ်ဟော့လက်စွမ်းနဲ့ဖွင့်’

စတီးပြီး စဆိုပြီး။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ တောဂေါ်လီသီချင်းကို ဆိုင်းတီးလုံးနဲ့ ဦးပြီး လိုက်ဆိုတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါပြီး အတုတပ်ထားတာတွေ ပြုတ်ကျတဲ့အထိ ကနေတာက မယ်မာန။

‘အားလုံးကြိုက်တဲ့ ထော်လာဂျီ *** ငါ့ကို မိန်းကလေးများ အော့ကြောလန်သည် *** ရွာမြောက်ပိုင်းကလည်း သိပ်မကြည် *** ဟေ့ *** အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့ *** ရေအိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့ *** အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့ *** ရေအိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့ *** အားမလေးတွေ *** ပုပွားမယ်ဒေါ်လေးရေ အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့ *** အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့’

အဆိုသမားတွေက မြောက်ဆိုပေးတဲ့အတိုင်း မယ်မာနကလည်း လှုပ်ခါပြလိုက်တာမှ ဗိုက်အဆီချစက်ဖွင့်ထားတဲ့ အပေါ်တက်အိမ်ရတဲ့အတိုင်းပဲ။

‘ဟိတ်ကောင်တွေ *** ဟိတ်ကောင်တွေ *** အိုးလေး’

လှုပ်တာကြည့် *** အိုးလေးလှုပ်တာကြည့်

မယ်မာနက ဒီလောက်အထင်းသားကြီးထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သတိမပြုမိဘူး။ နောက်မှ ကရင်နဲ့ သတိပြုမိသွားတော့ ရှက်သွားပြီး သိပ်မလှုပ်တော့ဘူး။ နတ်ဝင်နေတဲ့လူက ဒီလိုနေပါ့မလား။

အဲဒီအချိန်မှာ နတ်ဝတ်နတ်စားတွေလဲပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့ ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့။ မျက်နှာမှာလည်း မိတ်ကပ်တွေ ရံပဒေါင်းခတ်လို့။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှမ်းမြင်သွားရော ဘီလူးမျက်နှာကြီး တန်းဖြစ်သွားတယ်။ ပရိသတ်တွေကို ကျော်ခွပြီး အနားရောက်လာတယ်။

‘ဟိတ်ကောင်... မင်း ဘာလာနှောင့်ယှက်ပြန်ပြီလဲ’

ကျွန်တော်က ကနားစီး မာမိကူးကူးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ ကနားစီးကူးကူးက မြင်တွေ့သွားတာပေါ့။

‘အို... ကိုကိုအောင်ဝင်းသိန်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဒါက များရဲ့အထူးရွှေဧည့်သည်လေးတွေပါ၊ များ ဧည့်ခံနေတာလေ’

‘ဒီကောင် ဟိုဘက်အိမ်ကကောင်၊ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ ကူးကူး သေချာသိရဲ့လား’

‘သိသားပဲ... မော်ဒယ်ဘွိုင်းလေ’

‘ဟာ... ပြဿနာကောင်၊ တကယ့်ပြဿနာရှာတဲ့ကောင်’

‘မရှာပါဘူး... များ ရှိပါတယ်၊ များ တာဝန်ယူပါတယ် အေးဆေးပါ’

ကျွန်တော်က ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းကို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်တယ်။ မကျေမချမ်းဖြစ်ပေမယ့် ကနားစီးနဲ့ အချင်းမများခင်တာကြောင့် ပြန်လှည့်သွားတယ်။ ကနားစီးကူးကူးကို လက်ကုတ်ပြီးခေါ်သွားတယ်။ အိမ်ထဲ အချေအငင် ဆွေးနွေးနေကြမှာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ...

‘သားတော်ကြီး... ပစ္စည်းကိုသာ အလေးထားပြီး လူကို အလေးမထားတဲ့ သားတော်ကြီး၊ အမေ့ရှေ့ကို လာခဲ့စမ်း’

‘ဟိုက်...’

‘မင်းကိုခေါ်နေတာ အိုက်ပီ’

‘ဟုတ်ဘူး၊ လက်ညှိုးက ကိုသူရကို ပြနေတာ’

လူကြားထဲမှာ အရှက်ကွဲရောမယ်။ မသွားဘူး တင်းခံနေလိုက်ရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမ ဘယ်လောက်ပေါ့ရဲမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ သူမနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံချင်စိတ်ကလည်း ထက်သန်နေလို့ အသာထသွားလိုက်တယ်။

‘ထိုင်စမ်း... မင်းမှာ အပြစ်တွေများနေတယ်’

ခေါင်းမြီးယပ်တောင်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ယပ်တောင်နဲ့ နှိမ်ချထိုင်ခိုင်းနေတယ်။ သူမတောင် ပညာပြချင်လို့ ပေါ့ရဲနေမှတော့ ကျွန်တော်လည်း ပညာပြိုင်ချင်လို့ ပြန်ပေါ့ပြရတော့မှာပေါ့။

ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ အောက်ပိုင်းကို ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သွေးပျက်ဟန်ဆောင်သွား...

‘မယ်တော် ကယ်ပါ၊ ကယ်ပါ မယ်တော်ရယ်’

‘အား...’

လွတ်မပေးခင် တင်ပါးကြီးကို ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူမက ဆတ်ဆတ်တုန်သွားပြီး...

‘ဘာလို့ ဖင်ဆိတ်တာလဲ၊ မယ်တော့ကို စော်ကားတာလား၊ လူမိုက်၊ နင့်ကို ငါလုပ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်၊ ကဲဟာ...’ ဒေါင်းပြီးယပ်တောင်နဲ့ ပိတ်ရိုက်တယ်။ မနာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...

‘အောင်မယ်လေးဗျ... နံရိုးတွေ ကျိုးကုန်ပါပြီ၊ ကျောက အဆုတ်တွေ ကွာကုန်ပါပြီ၊ ကားထုတ်ပြီး ဆေးခန်းအမြန် လိုက်ပို့ပါ’

‘တိတ်စမ်း...’

‘တိတ်စမ်းဆိုတာ တရုတ်ကြီးရဲ့ အပေါင်ဆိုင်အမည်လား၊ ရွှေဆိုင်အမည်လား’

‘နင့်အသံတိတ်လို့ပြောတာ၊ ဒီကောင် မလွယ်ဘူး၊ ဟင်း... ငါ့ကိုစော်ကားရင် မော်တော်ကားတိုက်ခံရမယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ၊ ပစ္စည်းမက်တဲ့ကောင်၊ လူက အရေးကြီးလား၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေက အရေးကြီးလား၊ ဟဲ့... လူမိုက်၊ ငါ့ကို ပြန်ဖြေစမ်း’

‘နှစ်ခုစလုံး အရေးကြီးပါတယ် မော်ဒယ် မယ်ဒေါ်ရယ်’
‘ငါ တယ်လေ... လုပ်လိုက်ရ၊ ပါးရှစ်စိတ် ကွဲသွားတော့မယ်၊ ဟောဒီလက်ဝါးကို ကြည့်စမ်း၊ နင့်ပါးကိုလည်း စမ်းကြည့်ထား’

‘ထားရင်လည်းနေ သံတံရင်လည်း သေရမယ့်ဘဝပါ၊ မယ်တော်ရယ်၊ ဘယ်အငြိုးနဲ့ သားမောင်ရွှေသွေး ရွှေမင်းသားလေးကို ဒီလောက်တောင် မေတ္တာတိုးနေရတာလဲ၊ မယ်တော်က ချစ်စရာလေး၊ မယ်တော့ကိုချစ်လို့ သားတော်လေးလေ’ ကျွန်တော်က ဆတ်ခနဲထပြီး သူမကို အာဝါးပေးပစ်လိုက်တယ်။ သူမဆိုတာ ရုန်းကန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အတင်းရိုက်တယ်။ သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး နောက်ထပ်အာဝါးတွေ ထပ်ပေးလိုက်တော့...

ဒေါသမျက်နှာ၊

ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားတဲ့နှုတ်ခမ်း၊

စူးလက်တောက်ပပြီး ဒေါသခိုးလှုံနေသည့် မျက်လုံး၊

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးလေး နှစ်ကိုယ်ကြားသာရုံ ပြောပြလိုက်တယ်။

‘ဒီမှာ မယ်မာန၊ မင်း ငါ့ကို ဒီလိုချိုးလို့ မရဘူး၊ ငါက ရိုးသားပေမယ့် မာနပိုးမသေတဲ့ ငနဲမလေးတွေကိုတောင် လက်တုံ့ပြန်တတ်တယ်၊ မှတ်ထား’

သူမကလည်း အံ့ကြိတ်သံလေးနဲ့ ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောတယ်။

‘သွားသေလိုက်၊ နင့်လိုကောင်မျိုးကို အပိုးကျိုးအောင် မချိုးနိုင်သရွေ့ ငါ လူမလုပ်တော့ဘူး၊ မှတ်ထား’

ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲကနေ သူမ ဆောင့်ရုန်းထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း နောက်ကိုဆုတ်ပြီး ရပ်နေလိုက်ရတယ်။

‘ဟောဗျာ...’

သူမက နတ်ရုပ်မှာဆက်ထားတဲ့ ရှမ်းမောင်နှမလက်ထဲက
စားတိုလေးကို ဆတ်ဆန်ဖြုတ်ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျားသစ်ရိုင်းမလေး
လို ဆိုင်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ မလန့်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။

သူမရဲ့အမုန်းက ကျွန်တော့်အသက်ကိုတောင် ရန်ရှာချင်တဲ့
အဆင့်အထိ ရောက်သွားပြီကိုး။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ ထိတ်လန့်
မှုမျိုးမို့ ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ခေါင်းဘခါခါနဲ့ အပြင်ကို
ပြန်ထွက်လာမိတယ်။

နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးချင်လည်း ထိုးပါစေတော့။

‘အို... သမီး၊ အဲလေ... မာမီ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မယ်တော်...’

ဘယ့်နှယ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ရမှာလဲ၊ တရားဥပဒေက
နတ်ကိုလည်း မထားဘူးနော်၊ ဒီလောက်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့’

‘အို... သူက မယ်တော့်ကို ဖော်ကားပြီး ဟောဒီလို အာဝါး
ပေးသွားတာကို၊ တောက်... ခဲခက်လိုက်တာ၊ အလကား
လူယုတ်မာကောင်’

ကျွန်တော် ကြားရပါတယ်။ နောက်လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။

နောက်က ပြေးလိုက်လာဘဲ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

သူမဆိုရင်လည်း ထိုးချင် ထိုးပါစေတော့။

အိုကံပီ ဖြစ်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ခေါင်းတုံးကြီးရဲ့ ပြစ်တင်ပြောကြားသံကြီးကို
ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ကဲ... ငါမပြောဘူးလား၊ အဲဒါ ပြဿနာကောင်ပါလို့
အခုပဲကြည့်... ပုပ္ပားမယ်တော်သင်နေတဲ့ ငါတူမကို ပြဿနာ
ရှာသွားပြီ၊ ဟေ့ကောင်... ငါ့မကျေနပ်ဘူး၊ ထမင်းဝအောင်
စားထား၊ ကလေးက ဂျစ်ပစီကောင်၊ ဒီကောင် ဒီရပ်ကွက်
ထဲပြောင်းလာမှ ငါတို့မှာ စိတ်ကိုမချမ်းသာရတော့ဘူး’

လူပုံအလယ်မှာ ကျွန်တော်ပဲ အပြောခံလိုက်တော့တယ်။
ရပ်ကွက်ထဲက ခနုဂုဏ်အရှိန်အဝါကြီးတဲ့ အန်တီကြီးတွေ၊ မမကြီးတွေ
ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် နှုတ်တုံ့မပြန်ဘူး။

စကားနည်း ရန်စဲခြင်းဟာ မြတ်သောသူတို့ရဲ့ အကျင့်ပါပဲ။

အခန်း(၇)

‘မိုးကောင်းကင်ကို ခဲနဲ့ထုလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ ရေပြင်မှာ ထင်တဲ့ပုံရိပ်ကိုသာ ထုလို့ရချင် ရမှာပါ။ မေတ္တာထားလိုက်ပါ။ သူတို့အကုသိုလ်နဲ့သူတို့ သွားပါလိမ့်မယ်’

မမကျော့ကေသွယ်နဲ့ ဈေးထိပ်မှာဆုံတော့ ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ရပ်ကွက်အစွန်မှာနေတဲ့ ပဲပြုတ်သည်ကတစ်ဆင့် စကားပါးလို့ မမကြားပြီးထားပြီ။ ဒါကြောင့် ညကအဖြစ်ကို မေးကြည့်ရင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်မှ အထက်ပါစကားကို မမ ပြောလာခြင်းပဲဖြစ်တယ်။

အိုက်ပီက ချက်တတ် ပြုတ်တတ်သလို ဈေးလည်းဝယ်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ ဈေးထဲလွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ မမကလည်း ဈေးထဲကို ကိုယ်တိုင်မလိုက်တော့ဘူး။ အိမ်ဖော်မလေးကို ဈေးထဲလွှတ်လိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်သား...

‘နံနက်ခင်း စားမြန်ဖွယ်’ ဆိုင်သန့်သန့်ကလေးမှာ အတူထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဈေးရှိတဲ့နေရာက ပျံ့ကျကျကျကျ ရပ်ကွက်ကလေး ရှိတယ်။ ဟိုဘက်မှာတော့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကြီးပေါ့။

‘ကျွန်တော် ကံနိမ့်လို့ ပြောခံရတယ်ပဲ သဘောထားပါတယ်၊ မမပြောစကားကို နားထောင်ခဲ့ပေမယ့် လွတ်လွတ်သွားတာနဲ့ ခေါင်းတုံးကြီးကို သွားပတ်သက်မိသလိုကို ဖြစ်ဖြစ်သွားရော’ ‘ဒါကတော့ မောင်လေးရယ်၊ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောလိုသာ ယူဆလိုက်ပါ။ ခေါင်းထဲမထားနဲ့၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ဒီလို စုန်းပြူးတွေရှိတယ်လို့သာ အောက်မေ့လိုက်ပါ’

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး နန်းကြီးသုပ်တစ်ဇွန်း ခပ်စားလိုက်တယ်။ ကျော့ကေသွယ်ကလည်း ပဲပလာတာ အရွက်ဖြူကြွပ်ကြော်ကို ပဲပေါင်းသုပ်နဲ့ တို့စားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကြည့်ရင်း ပြုံးကာ လက်ဖက်ရည်ခွက်ချင်း တေ့တိုက်လိုက်တယ်။

ကျော့ကေသွယ်လို ကျွန်တော့်ပေါ်ကောင်းတဲ့ လုတွေချည်းပဲရှိရင် မကောင်းဘူးလား။ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဲဒါ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ကမ္ဘာပဲ။

‘အဲတော့...’

‘ဟောဗျာ...’

အိုက်ပီနဲ့ မမရဲ့ အိမ်ဖော်မလေးတို့ ဆိုင်ထဲကို အတူဝင်လာတယ်။ ဈေးခြင်းတွေကိုယ်စီ ဆွဲလို့ပေါ့။ ဘယ်သူမှ မိတ်ဆက်မပေးရ

ဘဲနဲ့ သူတို့အချင်းချင်း သိရှိနားလည် ခင်မင်သွားကြတာဟာ ထူးဆန်း နှစ်လေ။

‘ကိုသူရ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းကြီးနဲ့ ဘာကြည့်နေတာလဲဗျ။ ဒါ မိသင်းလေ၊ ကျုပ်တို့ခြံရှေ့က ဟောဒီ မမကြီးတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့၊ မိသင်းက ခေါင်းကြီး ငုံ့လို့၊ သူ့မမဆူမှာ ကြောက်နေသလိုပဲ’

‘မင်း တော်တော်သွက်တဲ့ကောင်၊ ဒီမိန်းကလေးကို ငါတောင် နာမည်မသိရဘူးဘူး၊ မင်းက သိသွားပြီ၊ ဟိုဘက်အိမ်မှာ နတ်ကတဲ့ နတ်ကတော်တွေကိုလည်း သိသွားပြီ၊ ရန်ကုန် ရောက်တာ တစ်ရက်နဲ့ တစ်မနက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းကို ငါ လန့်ပြီ’

‘ဒါတောင် လျှော့ထားတာ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့အဖေက သူ့အနား မှာ ခေါ်ခိုင်းတုန်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ကုန်တိုက်ထဲက မိန်းမ တွေရော ဈေးကမိန်းမတွေရော တစ်လတည်းနဲ့ အကုန်သိ ကုန်တယ်၊ ကိုသူရရဲ့အဖေက ဒီအိမ်ကိုဝယ်ဖို့ လာကြည့်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပို့ခဲ့ရတာ ကိုသူရရဲ့၊ အဖေ ကိုကြောက်လို့ သူ့အနားက မခွာရဲဘူး၊ ခွာလို့ရလို့ကတော့ အဲဒီကတည်းက အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်က အိမ်တွေအားလုံးနဲ့ ကျွန်တော် သိသွားစေရမယ်ဗျာ’

‘ယုံပါတယ်၊ မင်းကို ငါ လက်လန့်ပါတယ် အိုက်ပီရယ်၊ မင်းက အဖေအနားမှာခေါ်ထားလို့ မြို့ကျောင်းကို ရှစ်တန်း လောက်နေခဲ့ဖူးလို့ မြို့ရည်လည်နေတဲ့ကောင်မနဲ့ ငါသိပါတယ်’

မမကျော့ကေသွယ်နဲ့ မိသင်းတို့ကတော့ ကြိတ်ပြောနေကြ တယ်။ ကြိတ်ပြော ကြိတ်မေးပြီးသွားမှ မမက...

‘ဟုတ်ကဲ့... ပုစွန်တုပ်ကလည်း ငါးဆယ်သားပဲ ကုန်တော့ တာ၊ ကျွန်တော် ယူမယ်လို့ အရင်ပြောထားတာ၊ အဲဒါ မိသင်းရောက်လာပြီး သူ့မမအတွက် သူဝယ်ပါရစေဆိုပြီး ဈေးသည်ကို ဈေးပိုပေးတယ်လေ၊ ဘယ်ရမလဲ၊ အဲဒီမှာတင် ဈေးသည်က တို့ပေးလိုက်လို့ မိသင်းနဲ့ ကျွန်တော် စကား ထများကုန်ရော၊ နောက်တော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခွန်းတုံ့ပြန်ရင်း ကျွန်တော်နဲ့တစ်ရပ်ကွက်တည်း အိမ်ရှေ့ခြံကဆိုတာ သိလိုက် ရလို့ ကျွန်တော့်ဘက်က အလျှော့ပေးလိုက်တယ်၊ အလျှော့ ပေးရတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒီမှာတင် မိသင်းက အဲဒီအိမ်က မော်ဒယ်ဘျိုင်းဆိုတဲ့ ကိုသူရနဲ့ ခင် တယ်လို့ ပြောရော၊ ဒီမှာတင် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မိတ်ဆက်ပြီး အတူတူဈေးဝယ်ပြန်လာကြတာ ကိုသူရအတွက် ကြက်အူ ချောင်းပဲ ဝယ်လာလိုက်တော့တယ်’

‘ဪ... ဒီလိုကိုး’

‘အဲဒါပဲကြည့်တော့ မောင်လေးရေ၊ မိသင်းကို ထိန်းရတာ လည်း ခပ်ခက်ခက်ရယ်’

‘အို... မမကလည်း ညီမနဲ့ သူနဲ့ ဘာမှဖြစ်တာမှ မဟုတ် တာ၊ ရှက်စရာကြီး’

‘အေးပါ... ဖြစ်တယ်လို့လည်း မပြောပါဘူး၊ ဒီကောင်လေး နာမည်က အိုက်ပီတဲ့လား၊ ရှမ်းနာမည်လေးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ရှမ်းစပ်တွေပါ။ သူက ကျွန်တော့်အမေရဲ့ တူ
တော်တယ်။ ကျွန်တော့်နဲ့ဆို ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲပေါ့’

‘ဟုတ်လား၊ မိသင်းက မမနဲ့ နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် တော်တဲ့
အစ်မရဲ့သမီး၊ ဆွေမျိုးမကင်းဘူး’

‘အဲဒါလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူနေရပြန်ပြီနော်’
ကျွန်တော်က ထောက်ပြောလိုက်တော့ မမက ရှက်ရယ်လေး

ရယ်ပြီး...

‘ဒါပေါ့... ဒါပေါ့... ရှေးရေစက်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာ
ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’တဲ့။

နတ်ကနားပွဲက နောက်တစ်နေ့ပါ ဆက်ကျင်းပနေတယ်။
နေ့ဘက်က အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ညဘက်ကတော့ ဆိုးတယ်။
အများသူငါ နားမချမ်းသာအောင် လော်နဲ့ဖွင့်တာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်အိမ်က နားကြားပြင်းကတ်လောက်အောင်ကို အနီး
ကပ်ဆောင်းဘောက်(စ်)နဲ့ နှိပ်စက်တာကတော့ ဆိုးလွန်းပါတယ်။

မယ်မာနတစ်ယောက်ကို မမြင်ရတော့ဘူး။ ခေါင်းတုံးကြီးက
တော့ မမြင်ချင်အဆုံး။ ဒါကြောင့် တံခါးကို လုံအောင်ပိတ်၊ နားထဲကို
ဝှမ်းစပ်တံပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားကြည့်တယ်။ နားထဲကို ဝှမ်းဆို
တဲ့ကိစ္စက နာရီဝက်ထက် ပိုကြာကြာမခံနိုင်ဘူး။

ဒီကြားထဲ ကနားစီးကူးကူးက ကျွန်တော့်ကို အထာပစ်တဲ့
သီဗျင်းက ဆိုလိုက်သေးတယ်။ သားစိတ်၊ မယားစိတ်တောင် ကုန်မိ
ပါရဲ့။

‘မောင်မောင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး xxx ဒီမှာလေ xxx
ပျိုလေးရဲ့အသည်း xxx ဘယ်လိုခွဲလို့သွားသလဲ xxx မုန်းဖို့ကောင်း
တဲ့ xxx ချစ်လူညာလေး xxx ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ချစ်လူညာလေး
xxx ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး xxx မှတ်ဘူး xxx သိပ်နာတယ်
xxx ဒီမှာလေ xxx အသည်းနှလုံး xxx ပဲနှလုံး xxx ခေါင်းအုံး
ပြီးအိပ်လိုက်လေ xxx ငနဲခေါင်းတုံး xxx ငမ္မဲခေါင်းတုံး xxx
ရောင်းစားလိုက်ချင်တယ် လိပ်ခေါင်း’

ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းနဲ့ ကနားစီးနဲ့ သိပ်အကြော
မတည့်တော့ဘူး။ ခေါင်းတုံးကြီးက ကျွန်တော်နဲ့ အိုက်ပီကို သူ့ခြံထဲ
အဝင်မခံဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း လုံးဝဆောရီးပဲ။ သွားလည်း
မသွားချင်ဘူး။ အနားလည်း မကပ်ချင်ဘူး။

အိမ်ချင်းကပ်နေတာတောင် စိတ်ညစ်လို့ ကနားစီးကူးကူးက
ကျွန်တော်တို့ကို အတင်းဖိတ်ခေါ်ချင်တယ်။

ဒီမှာတင် ကနားစီးက နန်းချုပ်ဘိုးတော်ဆိုလား၊ သိုက်ချုပ်
ဘိုးတော်ဆိုလား ဝင်ပူးတော့တာပဲ။ သူ့ဘာသာ ပူးချင်ယောင်ဆောင်
တာပါ။ အရက်တွေ နတ်ပူးရင်းနဲ့ သောက်ထားလို့ မူးနေပြီလေ။

‘ဟေ့... ခေါင်းတုံးပြောင် အုန်းမောင်၊ အဲလေ... အောင်
ဝင်းသိန်း လာခဲ့စမ်း၊ ငါ့နန်းမှာ ငါ့ကိုယ်စားဝင်ကနေတဲ့
သမီးတော်လေး ကူးကူး စိတ်ညစ်အောင် နင် ဘာတွေလုပ်
ထားသလဲ’

‘နာနုပိတ်ရိုက်ပြီး အကြောထိန်းထားလို့ပါ’

‘ဖွမ်း... ဒါလုပ်စရာလား၊ လုပ်စရာလားလို့၊ ငါ့သမီးတော်
လေး စိတ်ညစ်ရင် နင်လုပ်ပေးတဲ့ ကနားပွဲလည်း အလကား
ပဲဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါကို နင်မသိဘဲ စွတ်လုပ်နေတယ်’

‘အလကားဖြစ်လည်း ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်တူမလေး ခဏ
လာကတာကို နှောင့်ယှက်လိုက်တာတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊
နတ်ပူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ဒါတွေက ငါတို့က ဖြစ်လာ
တာတွေပါ ကူးကူးရယ်၊ နင့်ကို သနားတယ်နော်’

‘ဘာပြောတယ်၊ ငါလို သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်ကို စော်ကားရဲ

တယ်၊ နင်တော့ စာကလေး အမွှေးနုတ်ခဲရလို့ ဖြစ်တော့မယ်၊
ငါ အခုဝင်နေတာ ကူးကူးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ငါဝင်နေတာ
ဒါကို နင်က မယုံဘူးပေါ့’

‘မယုံဘူး၊ ယုံစေချင်ရင် ဓားထိုး၊ လှံထိုး ကိုယ့်လက်ကို
ပြန်ထိုးပြ၊ ဒါမှ ယုံ ယုံ’

‘ရတယ်နော်... ရတယ်၊ ဒါမျိုးတွေ များတို့က ဖြစ်လာတာ၊
လုံးဝသွေးမထွက်စေရဘူး၊ ငါ့အစွမ်းနဲ့ ငါပြောနေရာကိုထိုး၊
အသားကို ထုံးကွင်းထားမယ်၊ သွေးမထွက်စေရဘူး၊ မနာ
မကျင်စေရဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ခဏလေး’

ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းက ထုံးဘူးနဲ့ မောင်းချဓားကို သွား
ယူလာတယ်။ မောင်းချဓားကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်တယ်။

‘ဖျောက်...’

‘ရော့... ထုံးဘူး၊ အသားကိုကွင်းတော့’

ကနားစီးလည်း ထုံးကော်ယူပြီး လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကိုကွင်း
ပြီး ထိပ်ချင်းထိလိုက်တယ်။ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို ဝလုံးပုံကွင်းထား
တဲ့ နေရာကို ထုံးကွင်းထားတာပဲ။ အဲဒါ အကွင်းအတိုင်း ခုံပေါ်တင်
ပေးလိုက်တယ်။

‘ကဲ... ထိုစမ်းဟေ့၊ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်ကို ထိုး၊ သွေး
မထွက်စေရဘူး’

‘အဲဒီလို ဉာဏ်ပြေးတယ်ပေါ့၊ ကဲဟာ...’

‘အား... အရပ်သူတို့ရေ၊ သေးတွေထွက်၊ အဲလေ... သွေး’

တွေထွက်လာပြီ၊ ကယ်ကြပါဦးတော့်... ဒီမှာ ခေါင်းပြောင်
ကြီး ကျွန်မကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်နေပါတယ်။

‘ဟိတ်... ခိုက်ရှေ့မှာ မအော်နဲ့လေ၊ ဆိုင်းသမားတွေ လာကူ
တားစမ်းပါဦးဟ’

ကူးကူးက ဓားထိထားတဲ့လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်တော့
သွေးတွေ တစက်စက်ယိုစီးကျကုန်တာပေါ့။ မသိရင် လက်ဆစ်ပဲ
ခုတ်ဖြတ်ခံရသလိုလို၊ ဘာလိုလို။ အဲဒီမှာတင် မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး
အဝတ်အစားလဲနေတဲ့ အခြောက်မတွေကို...

‘သမီးတို့ရေ... ဟောဒီ ပြောင်ကြီး မာမိုကို လုပ်ကြံနေပြီ၊
မာမိုကို လာကယ်ကြပါဦး၊ ဒီပြောင်ကြီးကိုပဲ ဝိုင်းဆုံးမကြ၊
ပါဦး’

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အခြောက်မတွေ ဝတ်ထားတဲ့ထဘီ
တွေကို ခါးတောင်းကျိတ်ပြီး ကျားကျားလျားလျားပုံစံတွေနဲ့ ပြေးထွက်
လာပြီး ခေါင်းတုံးကြီး (ခ) ရွှေခေါင်းပြောင် (ဝါ) ပြောင်ကြီး(သို့)
ခေါင်းပြောင် အောင်ဝင်းသိန်းကို အတင်းဖက်လုံးကုန်ကြတယ်။

‘ဖုန်း...’

‘ခွပ်...’

‘အင့်...’

‘ဂုတ်...’

‘အော်မငို...’

‘ခွမ်း’

‘အား... လား... လား...’

‘ဝီး...’

‘အားယား... ကိုက်တယ်ဗျ၊ ကိုက်တယ်၊ ကြောက်ပါပြီ၊
ကယ်ကြပါဦး၊ အိုက်ယား... အီးယား... ကဲကွာ’

‘ခွပ်... ဘုန်း... အင့်... ဒဒီညောင်’

နတ်ပွဲကနေ ရန်ပွဲဖြတ်ကုန်ကြတယ်။ အခြောက်အဖွဲ့နဲ့ လုံးနေ
ရတဲ့ ရွှေခေါင်းပြောင်ကြီးခမျာ ဘဲအုပ်က တစ်ရာနှစ်ရာ မပေးဒါက
တစ်ပင်တည်း၊ ပန်းပန်လျက်ပဲဆိုတာမျိုး မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အမဲရိုး
ကို ခွေးအုပ် ဝိုင်းဆွဲသလို ဖြစ်နေရှာပြီမို့ ဆိုင်းသမားတွေ အမြန်ဝင်
ဆွဲကာ ပြန်ဖြေရတော့တယ်။

မိုက်ကြီးဖွင့်ပြီး ရန်ဖြစ်နေတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကြားတယ်။
ဘယ်အိမ်တွေက စုတိုင်လိုက်သလဲ မသိဘူး။ ရုံးက မီးသတ်နဲ့
လမ်းမျှားက အကုန်လာခေါ်သွားတယ်။

ဝမ်နင်ပေးပြီး လက်မှတ်ထိုးကာ ပြန်သွတ်ပေးလိုက်တဲ့အချိန်
က ည (၁၀)နာရီ။ အခြောက်တွေလည်း ညတွင်းချင်းပဲ နတ်ရုပ်တွေ
ကားပေါ်တင်ကြ။ ဆိုင်းအဖွဲ့လည်း သူတို့ဟာသူတို့ မ၊သိမ်းကြ၊
ဗုံတို့၊ ပတ်မကြီးတို့၊ လင်းကွင်းတို့ကို ပြောတာပါ။

ည(၁)နာရီလောက်မှာ ခေါင်းတုံးကြီးရဲ့ ခြံထဲက မောင်းထွက်
သွားကုန်ကြတယ်။ ဒါတောင် ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းက
ကျွန်တော့်အိမ်က ကြားသာရုံ လေသံလောက်နဲ့ ကြိမ်းလိုက်ဝါးလိုက်
သေးလေရဲ့။

‘ကျော်ဒကေမတွေ သွားကြ၊ သွားကြ၊ နတ်ကိုဗန်းပြပြီး လူ့
စားနေတဲ့ဟာမတွေ၊ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ဆင်ချေးကူးရောင်း

စားနေတဲ့ဟာတွေ၊ အဲလေ... ကြံစည်နေတဲ့ဟာတွေ၊ ငါ့ခြံထဲက အမြန်ထွက်သွားမှပဲ ခြံသန့်သွားတော့တယ်။ နောက်တစ်ခါ ကနားပွဲမပေးတော့ဘူးလားလို့ မေးလာရင် အဲဒီအရှက်မရှိတဲ့ ကူးကူးမျက်ခွက်ကို ဟောဒီ ရွှေချထားတဲ့ လက်သီးနဲ့ ဘတ်သီးကျွမ်းအောင် ခွမ်းခနဲ ခွမ်းခနဲ ထိုးပစ်လိုက်မယ်၊ ဟင်း... တောက်...'

အခန်း(၈)

နောက်ထပ် အသိဒါရိုက်တာတစ်ယောက်က VCD ရိုက်ဖို့ လူလိုတာနဲ့ အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်လာတယ်။ သန်လျင်ဘက်မှာ သွားရိုက်မှာတဲ့။ အိုကေ... ရိုက်မယ်ပေါ့။ ဒါရိုက်တာနဲ့ စက်အဖွဲ့တွေ ရှိတဲ့ သန်လျင်ဂေါက်ကွင်းကို ကျွန်တော်ပြန်သွားယူထားတဲ့ ဗောက်(စ) ဝှန်လေးနဲ့ လိမ့်ခဲ့တယ်လေ။

အိုက်ပီက အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ပေါ့။ မမကို သူမ အိမ်ရဲ့ ဝရန်တာမှာ ဘုရားပန်းလဲနေတာ လှမ်းတွေ့လို့ ပြုံးပြီး လက်ပြ ခဲ့မိသေးတယ်။ မမကလည်း အပြုံးနဲ့ ပြန်လည်လက်ရောယမ်းပြခဲ့တယ်လေ။

သန်လျင်ဂေါက်ကွင်းကိုရောက်တော့ မနက် (၉)နာရီထိုးနေပြီ။ ဒါရိုက်တာနဲ့တွေ့တော့ ဒါရိုက်တာက သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံလေးတွေ ပြောပြ သင်ပြတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း လူအုပ်စုထဲမှာ မိတ်ကပ်လိမ်းနေတဲ့ မင်းသမီးကိုလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ မင်းသမီးက တောက်လက်ကြွားနေတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာတယ်။

မင်းသမီးရဲ့ လှပမှုကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကြွေသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ လန့်ပြီး အများတက်ချင်သလို ဖြစ်သွားမိလေရဲ့။

‘ဟင်... မင်း... မင်းသမီးက သူ... သူလား ဆရာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ညို့လို အသစ်လေးပဲ၊ သူ့ရဲ့မော်ဒယ်နဲ့ အနုပညာလုပ်ငန်းတွေ အမည်က မယ်မာနတဲ့’

‘ဟိုက်...’

‘ဟိုက်မနေနဲ့၊ မိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ကင်မရာစားတဲ့ရုပ်ပါ၊ ရူပါက ဖြူးနေတာပဲ၊ အိုက်တင်လည်း ရတယ်၊ စမ်းကြည့်ပြီး ပြီး ပျော့စိမ္မဟုတ်ဘူး၊ မာမာတင်းတင်းကလေး၊ အိုက်တင်ကိုပြောတာနော်’

ကျွန်တော်ပေးတဲ့အမည်ကို ကြိုက်ပြီး ရိုက်သွားလို့ သူမရဲ့ အနုပညာအမည်ကို ‘မယ်မာန’လို့ ပေးလိုက်ပုံပဲ။ မယ်မာနက ကျွန်တော်ကို ‘ခုံမှမြင်သွားဟန်နဲ့ ခြေလှမ်းတုံ့သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဣန္ဒြေမပျက် ရှေ့ဆက်လှမ်းလာပြီး ဒါရိုက်တာကြီးအနားကို ရောက်လာတယ်။

‘မင်းသမီး ရောက်ပြီနော်၊ ခုရိုက်မယ့် ဆင်း(နီ)ကို ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ ဟောဒီ ကွန်ဂရစ်လမ်းလေးအတိုင်း မင်းသားနဲ့ ချစ်သူစုံတွဲပုံစံ လျှောက်မယ်၊ လက်တွဲဆုပ်မယ်၊ ဖက်မယ်၊ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေတဲ့ဟန်လေး ပေါ်လွင်အောင်လုပ်မယ်၊

ဟိုးဘက် အပင်ပုလေးနား ရောက်တဲ့အထိ တောက်လျှောက် ရိုက်သွားမယ်၊ ကင်မရာကို ကရိုမ်းနဲ့ဆွဲသွားမှာ၊ အသက်ဝင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်’

‘ဆရာ... မင်းသားက သူလား’

‘ဟုတ်တယ် အသစ်ပဲ၊ အသစ်တွေ VCD ရိုက်ရင်းနဲ့ ဒီဒီယို၊ ဒီဒီဒီ၊ ရုပ်ရှင်လိုင်းဘက်ရောက်ပြီး ပေါက်သွားကြတာနော်၊ ပေါ့လို့မရဘူး၊ စိတ်နှစ်ပြီးလုပ်ပါ’

ကျွန်တော်က ‘မယ်မာန’ကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။ မယ်မာနက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး မျက်စောင်းထိုးတယ်။ မျက်မှောင်ချိုးပြီး နှုတ်ခမ်းဖိကိုက်တယ်။

‘ဒီလူနဲ့ဆိုရင် ကျွန်မ မရိုက်ချင်ဘူး ဆရာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အကြောမတည့်လို့’

‘ဒါဆို အရင်ကတည်းက သိထားကြသူတွေပေါ့’

‘အရင်ကလည်း မသိဘူး၊’ တွေ့စကတည်းက အကြောမတည့်တာ၊ ဒါကြောင့် မင်းသားလဲရင် လဲ၊ မလဲရင် မင်းသမီး ကျွန်မပဲ လဲပေးတော့မယ်’

‘မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ အသစ်တင်ရိုက်နေတာ ဖြစ်စေချင်လို့၊ VCD မှာ ပေါက်သွားတဲ့သူတွေကလည်း ကားရိုက်ရက်တွေနဲ့ မအားကြဘူး၊ အသစ်ထဲမှာ ပေါက်မယ့်အလားအလာရှိတဲ့သူတွေကိုပဲ ငါက တင်ရိုက်ချင်တာ၊ ဒါ အခွင့်အရေး၊ DVD ကားရိုက်စရာ ရှိသေးတယ်၊ ငါရိုက်မှာ၊ မင်းတို့ကို

ခေါ်သုံးမှာ၊ အနုပညာသည်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ အလုပ်ထဲရောက်ရင် အဲဒါတွေကိုမှေပြီး
စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်ရတယ်၊ ဒါမှ အနုပညာရှင် ပီသမှာပေါ့၊
ရိုက်လိုက်ပါ။

မယ်မာန ခေါင်းခါတယ်။ ခေါင်းမာတယ်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မ မရိုက်နိုင်ပါဘူး’

‘ဒါလား အနုပညာကို ဝါသနာကြီးတာ၊ ဒါလား မင်းသမီး
ဖြစ်ချင်တာ၊ ဒီလို လက်ရှောင် ကွက်ရှောင်နဲ့ ကြေးကြောင်
များနေရင် နောက်လည်း မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အဓိက
နဲ့ သာမညကို ခွဲတတ်မှပေါ့၊ မခံချင်ရင် သူနဲ့ကိုယ် သရုပ်
ဆောင်ပိုင်နိုင်မှုနဲ့ ပြိုင်ရတယ်၊ သူ ဘယ်လိုကြောင်သွားမလဲ၊
ငါ ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် လုပ်ပြနိုင်သလဲ ဒီလိုစိတ်
ထားမျိုး ထားတတ်ရမယ်၊ ဒီလောကမှာ စတက်ကတည်း
က ဒီကောင်မလေးက ဒီလိုကြေးများတယ်၊ ကြေးထူတယ်လို့
သတင်းဖွလိုက်ရင် နောက်ဆို ဘယ်ဒါရိုက်တာမှ ခေါ်သုံးမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ စဉ်းစား... တက်လမ်းကို အပျက်ခံမှာ
လား’

ဒီလို ဒါရိုက်တာက ပြောလိုက်တော့ သူမ တွေခနဲဖြစ်သွား
တယ်။ ဒါရိုက်တာကြီးက ဆက်လက်ပြီး နားချစည်းရုံးတယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ နားအေးပါးအေး အဝတ်အစားလဲနေလိုက်တယ်
လေ။ နာရီဝက်လောက် နားချတော့မှပဲ သူမ ရိုက်ဖို့ လက်ခံလိုက်
တယ်။

ရိုက်ကွင်း စတည်တာနဲ့ မယ်မာနနဲ့ ကျွန်တော် ယှဉ်တွဲရပ်
လိုက်တယ်။ ဒါရိုက်တာက အနီးကပ်ညွှန်ကြားနေတယ်။

‘မင်းသမီး မျက်နှာကြီး မာနေတယ်၊ ပျော့လိုက်ပါ၊ ဟောဟော
လေးပြီးနေလိုက်၊ ပြုံး... ပြုံးဦး၊ ဟုတ်ပြီ... မင်းသားက
မင်းသမီးရဲ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၊ တောင့်တောင့်
ကြီးကိုင်ထားနဲ့၊ ကြင်နာယုယတဲ့ဟန်လေးနဲ့ ကိုင်ပါ၊ ဟုတ်
ပြီ... ကင်မရာ အသင့်ဖြစ်ပြီနော်၊ မှန်၊ မီး မလိုဘူး၊
သဘာဝလိုက်တင်နဲ့ ဆက်ရိုက်သွားမယ်၊ ရပြီနော်၊ စမယ်၊
ဖိုး... သရိုး... တူး... ဝမ်း... Go’

ရိုက်ပြီးဆိုတာနဲ့ မယ်မာနရဲ့ လက်ကလေးကို ကျွန်တော်
ခိုင်ဘတ်နား ဆွဲကပ်လိုက်တယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ အပြုံးနုနုလေးနဲ့ ကျွန်တော်ပြုသမျှကို ချစ်သူ
လေးအသွင် သရုပ်ဆောင်ပြနေလိုက်တာ။ ချစ်ရလေး အပြင်မှာ
ဘာတယ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

ဒါရိုက်တာ အဝေးကနေ လှမ်းအော်တယ်။

‘ဖက်လိုရပြီ၊ ဖက်လိုက်... ထွေးပွေဖက်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီ’

ကျွန်တော်လည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်။ အားရပါးရ
ပွေဖက်ပစ်လိုက်တယ်။ နွေးအိမ္မွေးပျံ့တဲ့အထိအတွေ့မှာ ကျွန်တော်
အိပ်မူးသွားတယ်။

မယ်မာနက ဒါရိုက်တာမမြင်အောင် တံတောင်နဲ့ အသာတွက်
ပြီး ကျွန်တော် အဖက်ကြမ်းတာကို လျှော့ခိုင်းနေတယ်။ မျက်နှာက
အေးပေမယ့် မဲပြုံးကြီး။ ဘယ်ရမှာလဲ။

မယ်မာနရဲ့ မေးခွေး နုချောမွတ်စင်လေးကို ကိုင်တွယ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ သွယ်တန်းလှပတဲ့ နှာခေါင်းလေးကို မနာတနာလေး ဆွဲညှစ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ဗိုက်ကို လိမ်ဆွဲတယ်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး မုဒ်ဝင်နေပြီ၊ ချစ်သူတွေဘာသာဘာဝ ကျီစယ်စိတ်ကောက်ဟန်လေးတွေ ဆက်လုပ်သွားပြီးမှ ပြန်ချော ပြန်ဖက်မယ်၊ မင်းသမီး မျက်စောင်းထိုးတာ၊ အံမကြိတ်နဲ့လေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို စိတ်ဆိုးပြတာ ငရုတ်သီး စပ်သလိုမျိုးပေါ့၊ စပ်လည်းစပ်၊ ရသလည်း ကောင်းနေရမယ်၊ ဟုတ်ပြီ... ပြင်လိုက်တာ အိုကေ’

ကျွန်တော်က မယ်မာနရဲ့ နားရွက်ကို ဆွဲပစ်လိုက်တယ်။ မယ်မာနကလည်း ကျွန်တော့်နားရွက်ကို ပြန်ဆွဲတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ပြန် နားရွက်ဆွဲရင်းက ဆက်ဆွဲဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဆောင့်ဆွဲဖြစ်တဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။

မယ်မာနက နားရွက်ဆွဲတဲ့အပြင် ဗိုက်ခေါက်ကိုပါ လိမ်ဆွဲလာတယ်။ တအားလိမ်ဆွဲလို့ နာကျင်တဲ့ဒဏ်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသထွက်လာမိတယ်။

မယ်မာနရဲ့ ဦးစွန်းဖုတ်ကို ကိုင်ဆောင့်ပစ်လိုက်မိပါလေရော၊ သူမကလည်း ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ကုတ်ဆွဲတယ်။

‘အား...’
‘ဟာ... ကဒ်... ကဒ်... ရပ်လိုက်... ဘယ်နှယ်... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ချစ်လို့ကျီစယ်ပါတယ်ဆို ထပြီး နပန်းသတ်မလိုတောင် ဖြစ်ကုန်ပါလား၊ ဒုက္ခပါပဲ’

ကြိုးစားပြီးရိုက်တဲ့ ဆင်း(န်)လေးတော့ သွားပါပြီ’

ဒါရိုက်တာကြီး စိတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရိုက်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့မှ အိုကေသွားတယ်။ ကျီစယ်တဲ့အခန်း ဖြတ်သွားတာကိုး။ လက်ဆွဲပြီး နုနဲ့ပေါက်သွားလာကြတဲ့ အခန်းပေါ့။

ရိုက်ရတာက မြန်မာသံစဉ်သီချင်း။ လားလားမျှ မသက်ဆိုင်ပေမယ့် ကြည့်တဲ့သူတွေက ရုပ်သိင်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကာရာအိုကေမှာ စာတန်းကို လိုက်ဖတ်ပြီး အော်ဆိုကြတာလေ။ ဒီတော့ လုပ်ချင်သလို လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့။

နောက်တစ်ခန်းက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကစားတဲ့အခန်း။ နောက်တစ်ခန်းက မင်းသားမျက်နှာကိုအဝတ်ညှည်းပြီး မင်းသမီးကို လိုက်ဖမ်းရတဲ့အခန်း။

အလွမ်းသီချင်းကို ပျော်စရာတွေနဲ့ ရိုက်ပြလိုက်တာလေ။ အလယ်ဦး ၅၂တင်နားတော့ ၅၃တင်ထမင်း စားရတာပေါ့။ မင်းသား၊ မင်းသမီးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးထားပါတယ်။

ဒါရိုက်တာနဲ့အတူတူ စားကြရတာပေါ့။ လက်ဦးဆရာ ဒါရိုက်တာဆိုတော့ မယ်မာနက ဟင်းခပ်ပုံပေးလိုက်၊ ကျွန်တော်က ဟင်းခပ်ပုံပေးလိုက်နဲ့ စေတနာတွေ စွက်ကောင်းလိုက်တာ ဒါရိုက်တာ ဦးချော ထမင်းကို ဟင်းတွေဖုံးသွားတဲ့ပန်းကန်ကို ကုန်အောင်စားလိုက်တာ အစာမကြေ၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါလေရော။

နေ့ခင်းပိုင်းကျတော့ အဝတ်အစား နောက်တစ်စုံစီလဲပြီး သီချင်းသရုပ်ဖော် ရိုက်ရပြန်တယ်။ စာသားအမြန်ကျက်ပြီး ပါးစပ်ချစ်ရုံ သီချင်းဆိုပြရတာလေ။

ကုလားကားထဲကလို ဖင်ချင်းပေါက်တဲ့ အကတောင် ပါလိုက်
သေးတယ်။ နဂိုကတည်းက လှုပ်ခါနေတဲ့မိန်းမ။ ခါးတွေလှုပ်ပြီး
ကလိုက်တာများ ကုလားမတွေတောင် ဆလဲသသွားနိုင်လောက်အောင်
ကို ခါလှုပ်ပစ်တာ။ ဒါရိုက်တာကြီးဆိုတာ သဘောတွေကျလို့။

ညနေစောင်းတော့ ရိုက်ကွင်းသိမ်းပြီး။ မယ်မာနက တိုယိုတာ
ကိုရိုလာ တစ်ပတ်ရစ်ကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပြန်သွားတယ်။
ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လိပ်ခုံးကားကလေးနဲ့ပေါ့။

မှတ်တိုင်မှာ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးလာဆုံနေရသေးတယ်။ နှုတ်ခမ်း
ကြီး တစ်တောင်လောက် စုထွက်နေတဲ့ မယ်မာနကို ကျွန်တော်လည်း
ပြောပစ်လိုက်တယ်။ သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံရောက်တဲ့အထိ ပြိုင်မောင်းလာ
ကြတယ်။ သူမက အိုင်းဘက်ကပတ်ပြီး ဈေးလမ်းအတိုင်း ရပ်ကွက်
ထဲကို ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမကနေ
ရပ်ကွက်လမ်းထဲကို ချိုးဝင်လိုက်တယ်။

တစ်ရပ်ကွက်ထဲမှာ အတူနေပြီး နှလုံးသားချင်းကတော့ တစ်
ကမ္ဘာစီကို ဝေးကွာနေရပါလား မယ်မာနရယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက
တမ်းတမ်းတတ ဆိုညည်းမိလိုက်လေရဲ့။

‘မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ကောင်လေး’

‘မနေ့က ကြော်ငြာသွားရိုက်နေလို့ပါ’

‘ဟုတ်လား၊ အဲဒီကြော်ငြာ ဘယ်တော့လွှင့်မှာလဲဟင်’

‘အဲဒါတော့ သူတို့အဆင်ပြေတဲ့အချိန် လွှင့်မယ်လို့ထင်တယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မမရော ဒီနေ့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ဈေးမဝယ်ဘူးလား’

‘မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ တမင်နေခဲ့တာ၊ ဒီဆိုင်လေးမှာ
မင်းနဲ့ထိုင်ပြီး ဘရိုက်ဖတ်(စ်)စားရတာ စိတ်ချမ်းမြေ့တယ်
သိလား’

မမရဲ့ လှပနုစင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးဟာ တပ်မက်နှစ်လို့ဖွယ်
ရာ ကောင်းလှတယ်။ ကျွန်တော် ကြွေဆင်းသွားမှာစိုးလို့ သတိနဲ့
ဘရိုက်အုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး အစွမ်းကုန်လှပချိန်
ပါ။ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ဟာ ဖူးငုံပြီး ပွင့်အာလာရာက ကြွေခါနီးအချိန်မှာ
အစွမ်းကုန် ပွင့်အာလှပနေသလိုမျိုးပေါ့။ ရေလာမြောင်းပေး ဆက်ဆံ
ရေးတွေကို ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်။

‘ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ ဈေးဝယ်လာရင်း မင်းနဲ့
မမ ဒီလိုထိုင်နေတာ တွေ့သွားကြလို့ ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေ
ကြပြီ၊ ကလေးဆန်လွန်းသူ အမိုက်ကလေးကိုမှ မုန့်ကျွေး
ကြိုက်တယ်လို့ ထင်ကုန်ကြပြီ၊ မမကု ရရမစိုက်ပါဘူး၊
မင်းအနေနဲ့ရော ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ’

‘ဗျာ... ဒီ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မှာတောင် အဲဒီလောက်အထိ
ရိုက်ခတ်မှုတွေက မြန်ဆန်နေသေးသလား၊ ဒီရပ်ကွက်ကလူ
တွေ အတင်းမပြောတတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ၊
ခုလိုကြားရတော့ အံ့ဩတယ်’

မမ ပြုံးသွားတယ်။ ကျောကေသွယ်ဆိုတဲ့ အမည်ကလွဲရင်
မနေ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှသိရသေးတာလည်း မဟုတ်။ မမကလည်း

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဘာမှနှိုက်မမေး။ လူဆိုတာ အကြောင်းသိမှ
ခေါင်းကြည့်တာ ပိုကောင်းတယ်မဟုတ်လား။ ပေါင်းကြည့်ပြီးမှ
အကြောင်းသိတာမျိုးကတော့ ဆိုးချက်ကယ်နာ အဖြစ်မျိုးကြီး။

‘ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်း မမကို လိုက်မပိုးပန်းတော့
ဘူးလား’

‘လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အမြင်ကတ်တယ်၊ ကြည်လင်နေတဲ့
စိတ်ကလေးတောင် အဲဒီလူနာမည်ကြားတာနဲ့ ညစ်ထေးသွား
ရပြီ၊ ဒုန့်တော့ကင်း... နီး စဝီကင်၊ မင်းနဲ့ မမနဲ့ကြားမှာ
အမုန်းမပွားစေချင်ရင် အဲဒီလူအကြောင်းကို ဆက်မပြောပါနဲ့၊
ကြားရတာ ခေါင်းနောက်တယ်’

‘မမ မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူး၊ မမအကြောင်းကို
ကျွန်တော် စပ်စုလို့ရမလားဟင်’

‘အင်း... ဘာသိချင်လို့လဲ’

‘မမ ဒီအရွယ်ထိ အပျိုကြီးလုပ်နေတာ ထူးဆန်းလို့ပါ၊ ဒီ
လောက် ချောမောတဲ့ မမကို မကြိုက်တဲ့သူ မရှိဘူးဆိုတာ
တကယ့်ကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ၊ မမက ကြိုက်တဲ့လူ မတွေ့
သေးလို့လား’

‘မင်း မြှောက်ပြောတာနဲ့ တို့လည်း မိုးပေါ်ရောက်သွားပြီ၊
မမကို ကြိုက်တဲ့သူတွေ အများကြီး၊ မမက ပြန်မကြိုက်လို့
ငြင်းပယ်ခဲ့တာ၊ မင်းပြောသလိုပေါ့၊ မမကြိုက်တဲ့လူ မတွေ့
သေးလို့ပေါ့’

‘မမအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘အသက်မေးရင် စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဘယ်သူမေးမေး ဘယ်တော့
မှ အမှန်မဖြေတတ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ နားလည်ပေး’
ကျွန်တော်က ကြက်သားပေါက်စီကို ဖဲ့လိုက်ပြီး...

‘မကြိုက်ရင် မမေးနဲ့ ဘုပါဘူး၊ ပေါက်စီစားပါလား၊ ဓတုန်
ဘူး၊ ဒီတစ်ခြမ်းက မမကို ဦးချတာ’

‘အတော်...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ’

‘မင်းစကားကြီးက တို့ကို ဆံပင်ဖြူအောင် လုပ်နေသလိုကြီး
ပဲ’

ဟက်ခနဲ ကျွန်တော် ရယ်ပြီး တစ်ခြမ်းလုံးကို ဝါးတီးပစ်
တယ်။

‘မမအသက်က မင်းထင်သလောက် မကြီးသေးပါဘူး’
ပလုတ်ပလောင်း ဝါးနေလို့ ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ရေနွေးနဲ့ မျှောချနေတုန်းမှာ...

‘မင်းနဲ့ဆို ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကွာလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော့်အသက်ကို မမ သိလို့လား’

‘မသိပေမယ့် ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်’

‘မမနဲ့ဆို မီးဝင်မီးထွက်လောက်ပဲ ကွာမှာပေါ့’

‘စကားမတတ်နဲ့ ကောင်လေး၊ အစားကို ကုန်အောင်စား၊
စကားကို ကုန်အောင်မပြောနဲ့၊ သိလား’

ကျွန်တော်လည်း ပေါက်စီတစ်ခြမ်းကို အချဉ်ရည်ထည့်ပြီး
နှစ်ကိုက်နဲ့တင် ဝါးတီးပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်

ဘဲကျိုက် သောက်လိုက်တာပေါ့။ မမကတော့ မုန့်ဟင်းခါးကို ငါး
သလောက်ဥ၊ ဘူးသီးကြော်၊ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ မှာစားနေတယ်။

‘မမရဲ့ မိဘတွေကရော ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘အိမ်မှာနေတာလေ၊ ဆုံးသွားကြပြီ၊ မမ အသက်နှစ်ဆယ်
အရွယ်ကတည်းက မမရဲ့ မိဘတွေက ကျောက်မျက်ရတနာ
ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလုပ်ငန်းကို မမ ဆက်လုပ်
နေတယ်၊ ဆိုင်ကိုတော့ မထိုင်နိုင်လို့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ၊
သူ့အဆက်အသွယ်နဲ့သူ ဆက်လုပ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ မမ
က တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိဘူး၊
မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း
နေလာခဲ့တာ မမလက်ထက်အထိပဲ၊ ဆွေမျိုးဆိုတာထက်
ရွှေရှိမှ အမျိုးတော်ချင်တဲ့ ရွှေမျိုးတွေက ပိုများတယ်၊ ဘူးသီး
မှ အရီးလာတော်ချင်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို အားကိုးမနေတော့
ဘူး၊ မိသင်းကိုပဲ ကိုယ့်ညီမလို ကိုယ်ရံတော်လို အနားခေါ်
ထားဖြစ်တယ်၊ စိတ်ရှင်းတာပေါ့၊ အပူအပင်ကင်းတယ်လေ’
‘အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ အထီးကျန်တော့ သန်တာပေါ့
နော်၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ’
ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိဘတွေအကြောင်း၊ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းတွေအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးသားတွေက အကြွေးမသန်ပါဘူး၊
တကယ်ရှိတာကိုပဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောကြတယ်’

‘ဒါဆို မမတို့ ရန်ကုန်သူတွေကပဲ အကြွေးသန်တယ်ပေါ့’

ဒီလိုမျိုးလား’

‘အဲဒီလိုလည်း မဆိုလိုပါဘူး’

‘ကောင်းလေးနော်... စကားကို မလိမ့်တပတ် မပြောနဲ့၊
အားတဲ့နေ့ အိမ်ကိုလာလည်ဦး၊ ကြော်ငြာလွှင့်ရင်လည်း ပြော
ကြည့်ချင်လို့’

‘ဟုတ်ကဲ့... မမ ဒီအတိုင်းတော့ အပျိုကြီးလုပ်မသွားပါနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နှမြောစရာကောင်းလို့ပါ’

‘ကောင်စုတ်ကလေး’

‘မမစိတ်ကြိုက်ဖြစ်နိုင်မယ့်လူမျိုးကို ကျွန်တော် ရှာပေးရ
မလား’

‘ရှာစရာမလိုပါဘူး၊ မမ တွေ့ထားပါပြီ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ’

မမ မျက်နှာလေး ရဲတက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မလုံမလဲ
ပြန်ကြည့်ရင်း ပြုံးလဲ့လဲ့လေးနဲ့...

‘ဒါတော့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပဲ’

‘ကျွန်တော် သိလို့မရဘူးလား’

‘တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့
လူဟာ နှိုးရခက်တယ်တဲ့’

‘အဲဒီစကားက တစ်မျိုးပဲ’

‘အိမ်ပြန်ရောက်မှ အိပ်ရာထဲလဲ၊ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး ပြန်
စဉ်းစား၊ မမက အတိတ်နိမိတ်ပဲပေးတတ်တယ်၊ မင်းဘာသာ

အမိမ္မာယကောက်ယူပေါ့၊

ပြောပြီး မမ ရှက်မျက်နှာ ရဲတွတ်တျာတျာလေးနဲ့ ထထွက်
သွားတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးတောင် တစ်ဝက်ကျန်သေးတယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်။

အပျိုကြီးတွေရှက်တော့ ကြောင်တက်နင်းမိသလို ကိုးယိုးကား
ယားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။

အင်း(၉)

ဒီနေ့ည အိပ်လို့မပျော်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျော့ကေသွယ်
စဉ်းစားခိုင်းတဲ့စကားကို တွေးကြည့်မိတယ်။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး
အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့သူ။

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်ပဲပေါ့။ ဒါကို
တွေးမိပြီး ကြည်နူးဝမ်းသာမိတယ်။ ကျော့ကေသွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြု
ခဲ့ရင် ဘယ်လိုနေထိုင်ဖြစ်ကြမှာလဲ။

သူကလည်း ချမ်းသာ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ပြည့်စုံနေတော့
သူတင်ကိုယ်တင် မာနတွေ ယှဉ်နေမှာပဲ။ ကျော့ကေသွယ်က ရှုပ်ချင်
သလိုရှုပ်ပြီးမှ ပြန်ငြိမ်နေတာလား။ မုန့်တိုင်းထန်ပြီးသွားတဲ့ ပင်လယ်
ရဲ့ ငြိမ်သက်မှုမျိုးလား။

ဒါတွေ စဉ်းစားနေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့နားထဲမှာ တစ်ဖက်ခြံ
တ အသံအုပ်အုပ်ကို ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ဒုတ်...’
‘အေး...’
‘ခွပ်...’
‘အင့်...’

‘လုံးဝမလုပ်နဲ့၊ အသံမထွက်နဲ့၊ ထွက်တာနဲ့ သတ်ပစ်မယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ၊ မီးခံသေတ္တာသော့ ပေးစမ်း’

ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်က ပိတ်ထားတာပါ။ အပေါ်မှာ ကျွန်ဂရစ်ဘလောက်တုံး လေဝင်ပေါက်လေး ရှိနေတယ်။ အဲဒီကနေ တစ်ဖက်ခြံထဲကို မြင်ရတယ်။

ပေါ်တီကို မီးရောင်အောက်မှာ တံခါးကြီးဖွင့်ဟနေတယ်။ စောစောက ကားသံကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ကားက နောက်မီးလင်းနေတယ်။ ခြံတံခါးကြီးလည်း ပွင့်လို့။ အထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က သံဘာဂျာတံခါးကို လာဆွဲပိတ်တယ်။

‘ဟင်... ဒါ အနုကြမ်း၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဓားပြတိုက်နေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်သွားပြီး အိုက်ပီကို အမြန်သွားနှိုးရတယ်။

‘ဟိုဘက်အိမ် ဓားပြဝင်တိုက်နေပြီ၊ ငါတို့ဝင်ကယ်မှ ရမယ်ကွ၊ တုတ်ယူခဲ့၊ ငါတို့ အမြန်သွားကြမယ်’

အိုက်ပီက အကြောဆန့် သမ်းဝေရင်း အိပ်မှုနံရံနားနဲ့...

‘သေချာရဲ့လား ကိုသူရရာ၊ တော်ကြာလွှဲနေမှ ပွက်ကုန်ဦးမယ်’

‘လာစမ်းပါကွာ... သေချာပါတယ်’

ကျွန်တော်နဲ့ အိုက်ပီတို့ တုတ်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး တစ်ဖက်ခြံတံခါးဖွင့်လျက်သားကနေ အထဲဝင်လိုက်တယ်။

ပေါ်တီကိုအောက်က သံဘာဂျာတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာပါ။ ဓားပြကောင်တွေ ပြန်ထွက်ပြေးရလွယ်အောင် စေ့ထားတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ အထဲမှာ နံရံကွယ်နေတယ်။ တံခါးကို အသာလေးဆွဲကပ်ပြီး အထဲဝင်ကာ နံရံအကွယ်ကနေ ခေါင်းဖြူပြီး ချောင်းလိုက်တယ်။

လူသုံးယောက်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံတွေနဲ့၊ မျက်နှာဖုံးခေါင်းစွပ်တွေ စွပ်ထားတယ်။ ဓားကိုင်တဲ့လူက နှစ်ယောက်။ တောလိုက်ဓားမြှောင်၊ ရစ်ဘိုဓားလိုဟာမျိုးတွေ။ နောက်တစ်ယောက်က သေနတ်ခြောက်လုံးဖြူး ကိုင်ထားတယ်။

အောက်ကြမ်းပြင်မှာ ကျောချင်းကပ်ပြီး ထိုင်ခိုင်းထားတဲ့ လူသုံးယောက်။ ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားတယ်။ အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ အန်တီကြီးနဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်။

‘ဟင်... မယ်မာန’

‘ရှါး... တိုးတိုး၊ ဟုတ်တယ်ဗျ... အနုကြမ်းစီးနေတာ၊ သေနတ်ကြီးနဲ့ ဝင်ကယ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား’

ကျွန်တော်က သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လူရဲ့ သေနတ်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တယ်။ မယ်မာနခမျာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့။ သနားပါတယ်။ အန်တီကြီးရဲ့မျက်နှာပေါက်က မယ်မာနနဲ့ ဆင်တယ်။

သူ့ခမျာလည်း ငိုရမလိုလို၊ မွဲရမလိုလို မျက်နှာလေးနဲ့။ ဘယ်

လိုလုပ်ပြီး ဒီခေါင်းတုံးကြီးဆီ ရောက်နေရတာလဲ။ နတ်ပွဲကတုန်းက သူတူမလိုတော့ ပြောခဲ့သေး။ နောက်ပိုင်း စိတ်မဝင်စားတာနဲ့ ဆက် မစုံစမ်းဖြစ်ခဲ့တာ။

‘မီးခံသေတ္တာသော့ ပေးစမ်း၊ နာချင်ပြန်ပြီလား’

သေနတ်ကိုင်တဲ့လူက ခေါင်းဆောင်။ ခေါင်းတုံးကြီးရဲ့ခေါင်း ကို သေနတ်ဒင်နဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထုမေးနေတယ်။

‘ပေးပါ့မယ်ဗျာ... အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ။ ပစ္စည်း တွေကိုလည်း ယူမသွားပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်အသားက ထိရင် နာတတ်လို့ပါ’

‘တောက်... လျှာမရှည်နဲ့၊ ဓားပြတိုက်နေတာကွ၊ လူကိုပဲ ချမ်းသာပေးဆို ပေးမယ်၊ ပစ္စည်းကိုတော့ ချမ်းသာမပေးနိုင် ဘူး၊ အမြင်ကတ်ရင် လူတွေကိုပါ လက်စတုံးပစ်မယ်’

‘အောင်မယ်လေး... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ အန်တီတို့မှာ ရှိသမျှ ချွတ်ပေးပါ့မယ်၊ ရော... စိန်အားကပ်၊ ရော... ကျောက်စိလက်ကောက်၊ ဒီမှာလည်း ကျောက်စိလက်စွပ်’

အန်တီကြီးနဲ့ မယ်မာနကိုတော့ ချုပ်နှောင်မထားဘူး။ မယ် မာနကလည်း သူ့နားကပ်နဲ့ လက်စွပ်တွေကို ချွတ်ပေးနေတယ်။ ဟမ်း ချိန်း၊ ဖုချိန်းတွေပါ ဆွဲချွတ်နေရှာတယ်။

ကျွန်တော် မနေသာတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကျောပေး ထားတဲ့လူကို ပြေးရိုက်ချလိုက်တယ်။

‘ဖြောင်း...’

‘အ...’

‘ဟင်...’

‘ဟယ်...’

‘ဟာ...’

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘယ်သူလဲ’

ဒိုက်ချက်ပြင်းလို့ ဓားကိုင်တစ်ယောက် မှောက်လျှားထိုးကြီး လဲကျသွားတယ်။

‘မင်းတို့ရဲ့သေမင်းကွ၊ ကဲကွာ...’

‘ဖြောင်း...’

ဆောက်ထပ် ဓားကိုင်တစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက် တယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဒီနေ့တွေ ကြောင်ကုန်ကြတာပေါ့။ အိုက်ပီ ထလည်း လက်မနှေးဘူး။ လက်အရိုက်ခံလို့ လက်တခါခါဖြစ်နေတဲ့ နေ့ကို ဂျပန်ကင်ဒိုဓားသိုင်းခုတ်သလို...

‘ဟိုက်ယား...’

‘ဟိယား...’

‘ဟရော...’

‘ဖြောင်း...’

‘ဘုတ်...’

‘ဒုတ်...’

‘အီး...’

ဓားကိုင်နှစ်ယောက်လုံး မှောက်လျှားထိုး ပစ်လဲကုန်တယ်။ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့လူက ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်၊ အိုက်ပီကိုတစ် လှည့် လိုက်ချိန်ရင်း...

‘မင်းတို့ကောင်တွေ သေချင်လို့လား၊ အခုပဲ မင်းတို့လက်ထဲ
က တုတ်တွေကို ချလိုက်စမ်း၊ ငါ ပစ်သတ်လိုက်မယ်နော်’
‘ပစ်ရဲရင် ပစ်လေဗျာ၊ ရင်ကော့ပေးထားတယ်’
‘ဟေ့ကောင်... ငါ တကယ်ပစ်မှာနော်’
‘ပစ်လေဗျာ’

‘ဒီကောင် သေချင်နေပြီပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ ဟား...
ဟား... ဟား... ဟား... ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ သေပေ
တော့’

သေနတ်နဲ့ လှမ်းတိုးချိန်ပြီး ပစ်မယ်အလုပ်မှာ အိုက်ပီက
ဆတ်ခနဲ တုတ်နဲ့ လက်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တယ်။

‘ဟောင်း...’

‘အား...’

‘မရိုက်နဲ့ အိုက်ပီ၊ အဲဒါ သေနတ်အတုကြီး၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ
ကိုင်တဲ့ သေနတ်ကြီး’

‘မရိုက်လို့ ရမလား၊ ပြန်ခံလုပ်မှာပေါ့’

အိုက်ပီက မိရာဆက်ရိုက်ပစ်ဟာ ဓားပြခေါင်းဆောင်ခမှာ
ကျည်ပွေ့နဲ့ ထုရိုက်ခံရတဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်ကို ဖြစ်ကရော။

ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းက ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြည့်နဲ့
လှမ်းကြည့်နေတယ်။ မယ်မာနက ခေါင်းတုံးကြီးကို ချည်ထားတဲ့
ကြိုးတွေ အမြန်ဖြေပေးနေတယ်။ အန်တီကြီးက...

‘မင်း... မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဓားပြနောက်တစ်
လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ခြေရင်းအိမ်ကပါ၊ ဒီဘက်မှာ
အသံဗလံခပ်သဲ့သဲ့ကြားလို့ ဘာဖြစ်တာလဲ စူးစမ်းရင်း ဓားပြ
တိုက်နေမှန်းသိတာနဲ့ လာဝင်ကူတာပါ’

‘အို... ဘုရားရေ၊ ဘုရားတမိလို့ မောင်မင်းကြီးသားတွေ
အချိန်မီ လာကယ်နိုင်တာပါလားကွယ်၊ ကျေးဇူးတော် အနန္တ
ကြီးမြတ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ပူဇော်ပသစိတ်နဲ့
ရှိခိုးမိတာတောင် လက်ငင်းချက်ချင်း အကျိုးပေးတာမြန်
တယ်၊ ကယ်မယ့်သူ ချက်ချင်းပေါ်လာတယ်’

ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်းက...

‘အဲဒီ အမည်းဝတ်စုံနဲ့ သုံးကောင်ကို ပြန်ထမလာခင် ကြိုးနဲ့
အရင်တုပ်ကြပါကွာ၊ ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး ရဲစခန်းကို အမြန်
အကြောင်းကြားလိုက်မယ်’

မယ်မာနက အိမ်တွင်းခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ကြိုးရှာပေးတယ်။
ဝါယာကြိုးတုပ်တွေရော၊ နိုင်လွန်ကြိုးကြီးတွေပါ ရလာတယ်။ အဲဒီ
ကြိုးတွေနဲ့ ဓားပြသုံးကောင်ကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်လိုက်ရတယ်။

အကုန်လုံး မကြုံဖူးတာ ကြုံတွေ့ပြီး ထိတ်လန့်သွေးလေ
ချောက်ချားနေကြတာမို့ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ အမုန်းတွေ၊ အပြိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်
မှုဆိုးခဲ့တာတွေကို သတိမရဖြစ်ကြဘူး။

ရဲကားရောက်လာပြီး လူဆိုးတွေကို ဖမ်းခေါ်သွားတယ်။
ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ အန်တီကြီးတို့ပါ စခန်းကို လိုက်သွားကြရတယ်။
မယ်မာန အပါအဝင်ပေါ့။ ခေါင်းတုံးကြီးက မသွားခင်မှာ...

‘အိမ်နီးချင်းရဲ့တန်ဖိုးကို ငါ အခုမှ နားလည်သွားပြီ၊ ကျေးဇူး’

တင်ပါတယ် ကောင်လေး၊ ငါ့အိမ်လေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပေးထားပါဦး'

'စိတ်ချသွားပါ၊ မအိပ်ဘဲနဲ့ကို ကြည့်ပေးထားပါ့မယ်'

'အေးကွာ... အေး... ဒီ ဓားပြသုံးကောင်က ငါ့အိမ်ရှေ့မြောင်းထဲမှာ ဝပ်စောင့်နေတာကွ၊ ငါ့အိမ်မကြီးနဲ့ တူမကို စီးပွားရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ အလည်ခေါ်တာလေ၊ အိမ်မကြီးက ဒီကနေ ဆယ်အိမ်လောက်ပေးတဲ့ စိမ်းလဲ့ဂေဟာမှာ နေတာ၊ အဲဒါကွာ... ငါ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ကားလည်း ခြံထဲဝင်ရော နောက်ကနေ ဒီဓားပြသုံးယောက် လိုက်ဝင်လာတာ ငါလည်း ကားပေါ်ကဆင်းရော ဓားနဲ့ထောက်ပြီး နောက်ပြန်ကြိုး အတင်းတုပ်တော့တာပဲ၊ ငါလည်း ထူပူပြီး ဘာမှကို ပြန်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သုံးယောက် သုံးယောက်ချင်းပေမယ့် ဒီကောင်တွေက လူဆိုးလူမိုက်တွေ၊ ငါ့ဘက်က အိမ်မနဲ့တူမပဲ ရှိကြတာ၊ အလုပ်ရခက်သွားတာပေါ့၊ ခုတော့ ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်လို့ရသွားပါပြီ'

မယ်မာနကတော့ အရင်လို မတင်းမာတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကျေးဇူးတင်စကားမှ မပြောဘူး။ ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနဲ့ ဘာသိဘာသာ နေပြတယ်။

သူ့အမေကတော့ 'လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်' လို့တောင် တင်စားရမလောက် ကျေးဇူးစကားတွေ လှိုင်နေအောင်ပြောတဲ့နေရာမှာ ထိပ်ခေါင်ပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ချက်ကတော့ လန်ထွက်နေတယ်။

မိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၁၀)

ဒီလောက် တိုင်ဆိုင်ရတာတော့ အံ့သြဖို့ အတော်ကောင်းနေပြီ။ ဖိနပ်ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ မယ်မာနတို့ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းမှာ တွဲဖက်ရိုက်ကြရပြန်ပြီ။ ဒါရိုက်တာက လှမိုးအောင်။

မယ်မာနက အရင်တစ်ခါလို ခါးခါးသီးသီး မငြင်းတော့ဘူး။ ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေပေမယ့် သရုပ်ဆောင်ရတဲ့အခါမှာတော့...

'ကိုကိုရေ... ချစ်လေးကြိုက်တဲ့ ဂေါ်ဖီလာဖိနပ် ဝယ်ခဲ့နော်၊ ဂေါ်ဖီလာက ခိုင်တယ်၊ ခန့်တယ်၊ ရေရှည်ခံတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ချစ်လေးကတော့ အသည်းစွဲပဲ၊ တစ်ဒါဇင်ဝယ်ခဲ့နော်၊ ဆွေမျိုးတွေကိုပါ ဝေပေးချင်လို့၊ ဪ... ကိုကို အတွက်လည်း တစ်ဒါဇင်နော်'

'အိုကေ... ဝယ်ပေးမယ်၊ ဂေါ်ဖီလာစီးချင်တာ စီးကိုစီးရစေမယ်၊ ဂေါ်ဖီလာသားရေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အဲဒီဖိနပ်ကို ဆင်

မိုးလပြည့်စာပေ

နှစ်ကောင် ဖင်ထောင်ပြီး ဆွဲဖြတ်တောင် မပြတ်ဘူးတဲ့၊
ကိုကိုလည်း ကြိုက်လွန်းလို့ ကိုက်စားချင်နေပြီ၊ အဲလေ...
စီးချင်နေပြီ'

'ဒါပဲနော် ကိုကို၊ ချစ်လေးကတော့ ဂေါ်ဖီလာမှ ဂေါ်ဖီလာ
ပဲ'

'ကိုကိုလည်း ဂေါ်ဖီလာပါပဲကွာ၊ ချစ်လေးနဲ့ ကိုကိုက နှစ်
ဖက်ပေါင်းမှ တစ်ရန်ဖြစ်တဲ့ ပိနပ်လိုပါပဲ၊ ကျွဲတစ်ဖက်
နွားတစ်ဖက်တော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့နော်'

'စိတ်ချ... ဂေါ်ဖီလာစီးရရင် ကတိတည်စေရမယ်'

ဒါမျိုး တော်ကီတွေပွားပြီး ရိုက်ရမယ့် သရုပ်ဆောင်ခန်းပေါ့။

ကျွန်တော်က ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဂျာနယ်တစ်စောင်ဖတ်နေတုန်း
မယ်မာနက လှေကားပေါ်က သွက်လက်မြူးကြွစွာ ဆင်းလာပြီး
ကျွန်တော့်နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ကာ 'ချွဲချွဲနဲ့နဲ့၊ တီတီတာတာ ပြော
ရမယ့် ရိုက်ချက်။

မယ်မာနက ချည့်ဖက်ချွဲရပြီလေ။

ခမျာ မျက်နှာပျိုပြီး ရှက်အမ်းနေလို့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေ ခဏ
ခဏ မှားကုန်တယ်။ စလာကတည်းက...

'တိုတိုရေ'တဲ့။

'ကဒ်... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မယ်မယ်ရယ်၊ ကိုကိုလို့
ခေါ်တာတောင် မပီတော့ဘူးလား'

'လျှာခေါက်သွားလို့ပါ ဆရာ၊ ကိုကို... ကိုကို ရပြီ၊ ဆက်
ရိုက်မယ်'

ဒီလိုနဲ့ ဆက်ရိုက်တယ်။ ဆက်မှားတယ်။

ဂေါ်ဖီလာသားရေနဲ့ ချပ်ထားတယ်လို့ ပြောရမှာကို...

'ဂေါ်ဖီလာအရေခွံနဲ့ ပြုတ်ထားတဲ့ စွပ်ပြုတ်'တွေ ဖြစ်ကုန်
ရော။ ပြန်ပြင်ရိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော်က သည်းခံပြီး နားလည်လိုက်လျှာ
ပေးရတယ်။

ဒါရိုက်တာက ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို မကြိုက်လို့ ပြန်ပြင်ရေးတယ်။
ဒိုင်ယာလော့ခ်အသစ်မှာတော့...

'ဆဒွန်ဆင်မင်းဇာတ်'ထဲက ဆင်ကြီးနဲ့ နာဠာဂီရိဆင်ကြီး
နှစ်ကောင် သစ်ဆွဲသလို ဆောင့်ဆွဲတောင် မပြတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလို
ပြင်ရေးထားတာကို 'ဆဒွန်ဆင်မင်းဇာတ်'ဆိုတဲ့ နေရာမှာ...

'ဆပ်ပြာသည် ဆင်နင်း'ဇာတ်လို့ မှားပြောသေးတယ်။
ဒါရိုက်တာက စိတ်မရှည်လို့ ဆူငေါက်တော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်က
ကြားဝင်ကာ မာန်ဖြေရန်ပြေ ဝင်ကာပြောပေးရတယ်။

ဒီရိုက်ကွင်းသိမ်းတော့ မယ်မာနက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်
ဘဲအကြည့်လေး လှမ်းကြည့်သွားတယ်။ ရင်ကို ဒိုင်းခနဲထိတဲ့ အကြည့်
ပေါ့။

ကျွန်တော် စိုးတထိတ်ထိတ်လေးနဲ့ ပျော်မောမိလိုက်လေရဲ့။

‘ကိုသူရရေ... အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်၊ ဟိုဘက်အိမ်က ဦးအောင်ဝင်းသိန်းရဲ့ အစ်မကြီးဆိုတဲ့ အန်တီကြီးဗျ’

ကျွန်တော်လည်း စာဖတ်နေရာက ထွက်တွေ့လိုက်တယ်။ မယ်မာန စီးတဲ့ကားကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ မောင်းလာတာလေ။ အန်တီကြီးက ကားပေါ်က ဆင်းပြောနေတာ။

‘အန်တီပါလား၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား၊ ဘာကိစ္စများ ကူညီပေးရပါမလဲ ခင်ဗျာ’

‘အကူအညီ မပေးရတော့ပါဘူးကွယ်၊ သားနဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ကို အန်တီတို့ ထမင်းစားဖိတ်ချင်လို့ပါ၊ မနက်ဖြန် နေ့လယ်စာကို မနက် (၁၁)နာရီလောက် လာစားပါကွယ်၊ ကူညီခဲ့တာကို တုံ့ပြန်ချင်လို့ပါ’

‘ဪ... ရပါတယ် ခင်ဗျ၊ အလကား သက်သက်မဲ့ ဒုက္ခရှာလို့’

‘မဟုတ်တာကွယ်၊ လာကို စားရမယ်နော်၊ သားအဖနဲ့ အန်တီက ကျောင်းနေဖက်တွေ၊ အန်တီနာမည်က ဒေါ်သဇင်တဲ့၊ မနေ့ကမှ သူ့ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းသွားဝယ်ရင်းနဲ့ အန်တီနဲ့ ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတာ၊ ဘယ်မှာနေလဲလို့ မေးလို့ ဒီရပ်ကွက်ကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ အန်တီတို့က ဒီရပ်ကွက်ထဲပြောင်းလာ

တာ (၂)လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အရင်က ဝိုးစိန်လမ်းထဲမှာ နေကြတာလေ၊ ဒီလိုလည်း ပြောပြလိုက်ရော သားရဲ့ အဖေ ဦးနေမင်းကျော်က...

သူ့သားလည်း ဒီမှာရှိတယ်တဲ့။ သူ အလုပ်တွေများနေလို့ သားဆီမသွားဖြစ်တာတဲ့၊ ဖုန်းတောင် မဆက်ဖြစ်ဘူးတဲ့၊ လာမယ့် ‘တန်ဂီဇွေတော့ သားဆီ ရောက်လာခဲ့မယ်၊ တမြန်နေကမှ တရုတ်တိုင်ပေက ပြန်ရောက်တာလို့ သားသိအောင် ပြော ပေးပါတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ သားအဖေ ပြောတာကို လာပြောကြရင်းနဲ့ အိမ်ကိုပါ ထမင်းစားဖိတ်ရတာလေ၊ သမီး မေခတ္တာနဲ့ သားက ကြော်ငြာတွဲရိုက်နေတာဆို၊ ဒီလောက်ရင်းတဲ့လူတွေ အနေနီးပြီး ကွာဝေးသလိုဖြစ်နေရတယ်၊ အန်တီနဲ့ မောင်လေးကိုပါ ကူညီထားလို့ တစ်ပေါင်းတည်း ကျေးဇူးပြုရင်း ရင်းနှီးသွားအောင်လို့ ထမင်းစားဖိတ်ရတာပါကွယ်၊ မောင်လေးကတော့ သင်္ဘောပြန်လိုက်ခွင့်ရဖို့ သင်္ဘောသားရုံးသွားနေရတာနဲ့ မအားတော့ဘူး၊ ဓားပြတွေကို တရားစွဲတဲ့ ကိစ္စတွေပါ လိုက်လုပ်နေရသေးတယ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့... အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆက်ဆက် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်၊ သမီးကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုလိုလားလား ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ သမီးကိုလည်း အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ကူညီထားတယ်ဆိုလို့’

‘အဟဲ... ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းပါပြီ၊ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါမယ် ခင်ဗျာ’

‘ဒါဆို အန်တီသွားပြီ၊ ဘိုင့်ဘိုင့်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အန်တီကြီးက ခေတ်ဆန်တယ်။ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်။ အိုက်ပီက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကဲဖမ်းရင်း...

‘ကိုသူရတော့ မှီရဲသွားပြီ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

‘မျက်နှာမှီတက်သွားတာဟေ့’

အိုက်ပီက ရယ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့အိမ်က မမကလက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး လမ်းဖြတ်ကူးသွားရတော့တာပေါ့။

‘ခုန ကားနဲ့လာသွားတဲ့ အန်တီကြီးက ဘယ်သူလဲ ကောင်လေး’

‘ခေါင်းရင်းအိမ်က ခေါင်းတုံးကြီးရဲ့ အစ်မလေ၊ ဟိုတစ်နေ့ ညက ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ကိစ္စကို မမကို မနက်လမ်းလျှောက်တုန်းက ဆုံဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြသေးတယ်လေ၊ အဲဒီအန်တီကြီးပါ အတိုက်ခံရတဲ့အထဲ ပါတာပေါ့’

‘ဪ... ဒါဆို ဟို ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ကောင်မလေးရဲ့ အမေပေါ့၊ မင်းနဲ့ ကြော်ငြာတဲ့ရိုက်တဲ့ မယ်မာနရဲ့ အမေပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် မမ’

‘အဲဒါတွေ ကြည့်ပေါင်းနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မမမျက်နှာ မကောင်းဘူး။ ဒါပဲပြောပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားတယ်။ အိုက်ပီက...

‘ကိုသူရကို မမကျော့က စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲဗျ’

‘မင်းတောင် လှူကံခတ်တတ်လာပြီ’

‘ကိုသူရက ပြန်မကြိုက်ဘူးလား’

‘ကြိုက်သလိုလို မကြိုက်သလိုလိုပဲ’

‘ဧကန္တ မယ်မာနကြောင့်နဲ့ တူတယ်’

‘မင်း ပေဒင်ဟောစားတော့၊ ပြောလိုက်ရင် ဒက်ထီမှန်တာ ချည်းပဲကွာ’

‘မယ်မာနကို အချစ်ပိုနေတယ်မဟုတ်လား’

‘တော်တယ်ကွာ’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ သင်းသင်းကို မင်္ဂလာဆောင်ပေး’

‘ဟေ့ကောင်... ဘာမှမဆိုက်ပါလားကွ’

‘ကျွန်တော်နဲ့ သင်းသင်းနဲ့ ကြိုက်နေကြပြီဗျ’

‘သူ့အိမ်ကြီးရှင် သခင်မ သဘောတူ မတူလည်း မေးကြည့်ဦးမှပေါ့’

‘တူမှာမဟုတ်ဘူး၊ မမကျော့ အရင်အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ သူ့အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ရမှာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မမကျော့ကို အမြန်စွဲစေချင်တယ်၊ ကိုသူရပဲ မမကျော့ကို ယူလိုက်ပါလားဗျာ’

‘မင်းဟာက ငါ့ဘက်ခြားဦးလှည့်လာပါလား၊ နေပါဦးကွာ... စဉ်းစားပါရစေဦး၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ လူပျိုဘဝနဲ့ ချစ်သူထားကြည့်ချင်သေးတယ်’

‘ဒါဆို မယ်မာနနဲ့ ချစ်သူဖြစ်မယ်၊ မမကျော့နဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ ဒီလိုမျိုးလား ကိုသူရရာ’

‘ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဘာစကားကြီးလဲဗျာ၊ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ ကိုသူရလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်တွေ လုပ်တတ်လာပြီ’

‘ဟေ့ကောင်... အရင်ကတည်းကလည်း ငါ ရန်ကုန်ကို မကြာခဏ လာနေဖူးတာပဲ၊ နုမ အထူးအဆန်းလုပ်လို့’

‘ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်တော့်နဲ့ သင်းသင်းတို့ ပေါင်းဖက်ရဖို့အရေး ဟာ မိုင်တစ်ထောင်လောက်တောင် ဝေးပါသေးလား’

‘မိုင်ပေါင်းကုဋေထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့ကွာ’

‘မနောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလောက် မစောင့်နိုင်ဘူး၊ အတင်းခိုးပြေးသင့်ရင် ခိုးပြေးရမှာပဲ’

‘ဟေ့ကောင်... အိုက်ပီ၊ ရမ်းမလုပ်နဲ့၊ ကြည့်လုပ်နော်၊ မမနဲ့ ငါ ကမ္ဘာ့ရန်တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်’

‘ဒါဆို ကျွန်တော့်နဲ့ သင်းသင်းရဲ့ ချစ်ခြင်းအမှန်တရားက ဘာကြီးလဲဗျ’

‘မှတ်ထား... အမှန်တရားဆိုတာ ပန်းကန်ပြားပေါ့ကွာ’

အိုက်ပီရဲ့မျက်နှာ နှားချေပုံပေါ် ကားတက်ကြိတ်ထားသလို ဖြစ်လို့သွားပါလေရော။ ဒါတောင် ရှမ်းစပ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ် ဟာ မလွယ်ပါလားဗျာတဲ့။ လုပ်သွားသေးတယ်။

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးက မယ်မာနတို့ရဲ့အိမ်။ ခြံရှေ့ကို ကျွန်တော် ကားရောက်တာနဲ့ ဟွန်းနှိပ်လိုက်တာ ခြံစောင့်လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ’

‘ဒေါ်သဇင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့၊ ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ပါ’

‘ဪ... ခဏလေးဗျာ’

ခြံတံခါးကို အမြန်ဖွင့်ပေးတယ်။ ခြံဝင်းထဲကို မောင်းဝင်လိုက် ပြီး ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်လိုက်တာနဲ့...

‘ဟော... လာကြပြီ၊ လာကြပြီ’

ဒေါ်သဇင်ရဲ့ အသံစာစာနဲ့အတူ အပြင်ကို သွက်သွက်လှမ်း ထွက်လာတဲ့ ပုံစံကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့...

‘လာကြကွယ်၊ လာကြ... အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ’

ဧည့်ခန်းမှာတောင် မထိုင်လိုက်ရဘူး။ ထမင်းစားခန်းထဲကို တန်းခေါ်သွားတယ်။ ထမင်းပွဲကြီးကလည်း ဟီးထနေတာပဲ။ ဟင်းပွဲ အယ်တင် ခွက် (၅၀)လောက် ရှိလိမ့်မယ်။

အနားမှာ အိမ်ဖော်မလေးနှစ်ယောက်က ယပ်ခပ်ပေးနေတယ်။

‘ထမင်းကိုတော့ မတွေ့ရသေးဘူး။’

ထမင်းစားပွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ဒေါ်သဇင်က...

‘သမီးရေ... ဧည့်သည်တွေရောက်နေပြီဟေ့’

ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ သင်းပျံ့တဲ့မွှေးရနံ့နဲ့အတူ ရောက်ချလာတာက နတ်သမီးလေးလို လှပနေတဲ့ မယ်မာနပါ။ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော့ပျောင်းအောင်ထားလာတယ်။

အိမ်ဖော်မလေးက ထိုင်ခုံနေရာချပေးတယ်။ ကျော့ကျော့မော့မော့လေးဝင်ထိုင်ပြီး...

‘သုံးဆောင်ကြပါရှင်’

ခုမှတွေ့ဖူးတဲ့သူတွေလို သဘောထားပြီး ဧည့်ခံနေတယ်။

ကျွန်တော်က...

‘ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပါပြီနော်’

သူမ မခိုတရီလေး ပြုံးတယ်။ ဒေါ်သဇင်က...

‘မိတ်ဆွေတွေမှ တကယ့်မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ’
အိုက်ပီက...

‘ဒါပေါ့... ဒါပေါ့ ခင်ဗျာ’

အိမ်ဖော်မလေးတွေက ထမင်းခူးထည့်ပေးတယ်။

‘မယ်မာနလည်း အတူတူစားလေ’

‘ကျွန်မ မဆာသေးဘူး’

ဒေါ်သဇင်က ဝင်ပြောလာပြန်တယ်။

‘သမီးက မနက်အစောကြီးကတည်းက ထချက်ပြုတ်နေတာ
ညှော်နဲ့တွေ့နဲ့တင် ဗိုက်မဆာတော့သလို ဖြစ်သွားတာ’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပဲ တီးရတော့တာပေါ့။ လက်ရာကတော့ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်လို့ရတဲ့ လက်ရာမျိုးပါပဲ။

အိုက်ပီကတော့ အဝတီးလိုက်တာမှ ဗိုက်ကို ကားထွက်နေလို့ ခါးပတ်တောင် လျှော့ရတဲ့အဆင့်။

ကျွန်တော်ကတော့ မယ်မာနကို ရင်ခုန်နေလို့ သိပ်မစားနိုင်ဘူး။ မယ်မာနက စူးစိုက်ကြည့်နေ ကာကိုး။ ဒေါ်သဇင်ကလည်း ဟင်းတွေ လိုက်ခပ်ထည့်ပေးနေလေ။

မစားနိုင်တော့ဘူးဆိုလည်း မရဘူး။ အတင်းပဲ နင်းကန်စား ခိုင်းနေတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နှစ်ပန်းကန်လောက် ဗိုက်ထဲဝင်သွားတယ်။ ထမင်းစားပြီးတော့ သစ်သီးစုံနဲ့ အချိုတည်းရပြန်တယ်။ အစာပိတ်ပေါ့လေ။

ဒီမှာတင် မယ်မာနနဲ့ ကျွန်တော် စတွေ့ပြီး ဘုဘောက်ကျခဲ့ရတာတွေ၊ နတ်ကနားပွဲမှာ ဘောက်ဘုကျခဲ့ရတာတွေ ပြန်လှန်ပြောပြပြီး ရယ်ရ မောရသေးတယ်။ ဒေါ်သဇင်ရဲ့ ရယ်သံက အကျယ်ဆုံး။

‘အဲဒီမှာ သမီးက ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးတည်းက လိုက်ကနေတာလေ၊ ကနားစီးကူးကူးက သမီးရဲ့အဖေ့ဆို ညီဝမ်းကွဲတော်တယ်၊ သမီးရဲ့အဖေဘက်ကတော်တယ်၊ မောင်လေးကလည်း နတ်ဝါသနာအိုး၊ သူ သဘောတက်ဖို့လုပ်တုန်းက နတ်တွေမလို့ တက်ရတယ်ဆိုပြီး (၂)နှစ်တစ်ခါလောက် ကနားပွဲပေးတာ၊ အဲဒီပွဲမျိုးဆိုရင် သမီးက ဝင်ကပေးတတ်တယ်၊ ကျန်တဲ့ပွဲတွေတော့ လိုက်မကပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံရအောင် အပျော်သဘောနဲ့ ကတာပါ’

‘ဒီလိုကိုး၊ မယ်မာန တကယ်ဝါသနာပါတာက အနုပညာ လုပ်ငန်းတွေပေါ့နော်’

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မယ်မာနက တိုက်ရိုက်ပြန်ဖြေတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဓိကအလုပ်က အဲဒါပဲ၊ ရှင်လည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား’

‘ဆိုပါတော့ဗျာ၊ နောက်ထပ် အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာ အလုပ်တွေ လက်ခံထားတာ ရှိသေးလဲ’

‘ရှိပါတယ်၊ ကားကြီးတောင်ရိုက်ဖို့ ရှိသေးတယ်၊ DVD ရော VIDEO ရော ရှိတယ်’

ပြောနေရင်းနဲ့ တွန့်တော့ဗိုက်ထဲက ထိုးအောင့်လာတယ်။

‘အ... အာ... အား...’

‘ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ဟင်... သား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗိုက်အောင့်လို့လား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ တျှင်းလက်ခံထင်ပဲရစေ’

‘အောင်မယ်လေးဗျာ’

‘အိုက်ပီပါ... ဗိုက်နဲ့ပဲပြီး အော်ဟစ်နေလေပြီ။’

‘အတော်... အစားထဲမှာ ဘာတွေပါသွားလို့လဲ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဂျွန်မတို့ အဆိပ်တော့ မခတ်ပါဘူးနော်’

‘အိမ်ဟေ့မလေးက...’

‘အစားစုံသွားတာ မိမိ ဒီထဲမှာ တွဲဖက်မစားသင့်တဲ့ အစား’

‘တွေ့ပါတယ်၊ ကြိုက်ဟင်းခါးအိန္ဒြေ အာလူးဟင်းက မတည့်’

‘ဘူး၊ ကင်းပုံသီးနဲ့ နမ်းကလည်း မစာည့်ဘူး’

‘ဟဲ့... အဲဒါ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ’

‘လျှာရှည်တယ်ဆိုပြီး ခေါင်းခေါက်ခံရမှာ စိုးလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေကလည်း ဟင်းပွဲတွေ စုံအောင်စားမယ် မထင် လို့ပါ’

‘ဟယ်... တော်တော်နဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ ဒါမျိုးကျတော့ ကြောက် တတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ငါလုပ်လိုက်ရ၊ ဟင်း... ဧည့်သည် တွေရှေ့မှာမို့လို့နော်’

‘အား... အ...’

‘အီး... အား...’

မယ်မာနကိုယ်တိုင် ကားထုတ်ပြီး ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရတယ်။

ဆေးခန်းရောက်တော့မှပဲ စားပြီးသမျှ ပြန်အန်ထုတ်အောင် လုပ်ရတော့ တယ်။

အန်လိုက်ရတာမှ မနက်ကစားထားတဲ့ အနံ့နို့ခေါက်ဆွဲလေး တောင် အဆစ်မပါသွားသေးတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် အန်တီသဇင်က အရမ်းအားတွေနာပြီး အရမ်း အရမ်းကို တောင်းပန်နေတယ်။ မယ်မာနလည်း မနေသာဘူးပေါ့။

‘ကျွန်မ ပညာပြလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ မစော်တဆ ပါ၊ စေတနာကို ဝေဒနာလို့ ထင်သွားမှာစိုးတယ်’

အန်ထားရလို့ လူက ဖျော့ဖျော့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် အန်လုံးချင်း အားယူပြောလိုက်ရတယ်။

‘ရ... ပါ... တယ်... ဝေါ... အော့...’

အခန်း(၁၁)

‘လင်းတသည် အရှေ့မှလာ၍ အစာအန်မူ ဥစ္စာများစွာရတတ်၏တဲ့။ လင်းတနှစ်ကောင်တောင် အန်လိုက်လို့ မယ်မာနတို့ ဥစ္စာတွေ စွတ်ရကုန်ပြီပေါ့ကွာ’

‘တော်ပါတော့ဗျာ... ပြန်အန်ရတာမှ ငယ်ချီးတောင် အူထဲ မကျန်တော့ဘူး၊ စားခဲ့သမျှ ဆေးရုံမှာ ထားခဲ့ရပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖိတ်ရင် ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး၊ ကိုသူရပဲ လိုက်သွားဧေး၊ အိုက်ပီတို့ ငတ်ကြီးကျမိတာ ကံကောင်းလို့ အသက်မထွက်တယ်၊ ဖွတ်...’

‘ငါလည်း တမင်လုပ်ကြတာလား သံသယရှိနေတယ်၊ ဆရာဝန်ကတော့ အစာအဆိပ်သင့်တာတဲ့၊ လန့်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပုံတွေကြည့်ရတာ စိတ်ရင်းစေတနာ ထက်သန်ပုံတွေပါ၊ အန်တီသဇင်ကလည်း လူကြီး၊ ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ယုံတယ်၊ လှိုမ့်ယုံတယ်၊ မမေကျာက ဒီလောက်သတိပေးနေရဲ့သားနဲ့ သွားစားမိလို့ ခံရပြီးတာတောင် ဆက်ယုံနေတုန်းပဲ၊ မယ်မာနကို ခဝါချလိုက်ပါတော့ဗျာ’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တစ်ဖက်အိမ်က ကိုအောင်ဝင်းသိန်း ရောက်လာတယ်။ အရင်လိုအချိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြုံးရွှင်ပြေပြစ်တဲ့ လေသံနဲ့ ခေါ်တာကိုက...

ညီလေးငယ်တို့တဲ့။

‘ညီလေးငယ်တို့ကို မနက်ဖြန် အလုပ်အားလို့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လို့၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတော့ မချက်တတ်ဘူး၊ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သားကျွေးမယ်၊ ကိုယ့်စေတနာပေါ့ကွာ၊ ကူညီထားတဲ့အတွက် ပြန်ပြီးပြုစုတာပါ’

အိုက်ပီက...

‘အောင်မယ်လေး’ ထအော်ပြီး အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားတယ်။

‘ဟေ့... ညီလေးငယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်သွားတာလို့’

‘သူ ဗိုက်အောင့်လို့ အိမ်သာပြေးတာပါ၊ သူက ခုလိုပဲ စကားပြောရင်နဲ့လည်း ထအောင့်တတ်တယ်’

‘ဒါဆို လေထိုးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဆီမှာ လေမျိုး(၈၀) လျက်ဆားရှိတယ်၊ တစ်ခါ နှစ်ခါ လျက်လိုက်ရုံနဲ့ လေတွေ သက်လိုက်တာမှ ဘွတ်ခနဲ ရွတ်ခနဲပဲ၊ တော်တော်စားရင် မော်တော်ကားသွားသလို တဘွတ်ဘွတ်နဲ့၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ဆေး၊ အိမ်ပြန်ပြီး ယူပေးမယ်’

နေပါစေ ကိုအောင်ဝင်းသိန်း၊ အိုက်ပီက အစာအိမ်အောင်
အောင်တာပါ။

အစာအိမ်ဆေးသောက်မေ၊ ညီလေးငယ်နဲ့ ကိုယ်လည်း
အေးအေးဆေးဆေး ပြောစရာလေးတွေ တိုင်ပင်စရာလေးတွေ
ရှိလို့ ကိုယ့်အိမ်ဘက် လိုက်ခဲ့ပါလား။

အိမ်ထဲဝင်လေ၊ ဒီမှာပြောလည်း ရပါတယ်။

ခုန ကောင်လေး ဘယ်သူလဲ၊ အိုက်ပီရှိနေတယ်၊ ပြောလို့
မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်လ ညီလေးငယ်နဲ့ပဲ နှစ်ယောက်တည်း
ပြောချင်တာ။

ဪ... အဲဒါဆို လိုက်ခဲ့မယ်လေ။

တစ်ဖက်ခြံထဲကို လိုက်သွားရတယ်။ ဒန်းလွဲလေးပေါ်မှာ
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီထိုင်ရင်း...

ဒီလိုကွ... နှစ်လုံးကိစ္စပါ။

ဟာ... ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ဝါသနာမပါဘူး၊ ထိုးလည်း
မထိုးဘူး၊ ဒိုင်လည်း မကိုင်ဘူး၊ ဝေးဝေးကရှောင်တယ်။

အစ်ကိုပြောတာ လောသွားလို့၊ နှလုံးသားကိစ္စကို ပြောမလို့
ပါ၊ အစ်ကိုတော့ နှလုံးရောဂါ ရနေပြီကွာ။

အဲဒါ ပါရဂူတွေ ပြသင့်တယ်၊ နှလုံးအထူးကုတွေဆီကိုလေ၊
ကျွန်တော်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ပြောရင်းနဲ့ ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ကျော့ကေသွယ်
နဲ့ ငါ့ညီက ဘယ်လိုလဲ။

ဗျာ... ကျွန်တော်တို့က ဒီနေ့အထိ ရိုးရိုးသားသားပါ။

ညီလေးငယ် တကယ်ပြောတာလား။

ခက်တယ်ဗျာ။

ဟူး... တော်သေးတာပေါ့၊ ကျော့ကေသွယ်ကို ကိုယ်က
အရမ်းကြိုက်တယ်၊ အရမ်းခိုက်တယ်၊ ငါ့ညီ မရောက်ခင်က
ကျော့ကေသွယ်နဲ့ ကိုယ် ဒီလောက်ကြီး မစိမ်းရင့်ဘူး၊ ငါ့ညီ
ရောက်လာမှ စိမ်းရင့်သွားတယ်၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာရော ကိုယ့်ကွယ်
ရာမှာရော ငါ့ညီကို သူတို့နေတယ်၊ အစ်ကို အရမ်းခံစားရ
တယ်ကွာ၊ အမှန်ဆို ကျော့နဲ့ ကိုယ်နဲ့သာ အလိုက်ဖက်ဆုံးပါ၊
ဟုတ်တယ်ဟုတ်။

အင်း... ဟုတ်မယ်၊ အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းကိုး။

ငါ့ညီအသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တာ ငါတူမလေး မေခတ္တာ
လို့ခေါ်တဲ့ မယ်မာနပါ။

ဗျာ...

အဲဒါရော ပါသွားလို့လား။

ဒဲဒဲဒဲကြီးမို့ လန့်သွားတာပါ။

ကိုယ့်အခြေအနေက ဒဲဒဲဒဲပြောစတာမှ ဖြစ်တော့မှာမို့လို့ပါ၊
ငါ့ညီအနေနဲ့ ကျော့ကို ရှောင်ပေးပါ၊ ကျော့နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်
အောင် လှော်ပေးပါ၊ အဲဒါဆို ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်တူမနဲ့
ညီလေးငယ်ကို သဘောတူပေးမယ်၊ လှော်ဝေးမယ်ကွာ။
အဓိကဆိုလိုရင်းက ဒါပဲလား။

ဟုတ်တယ်၊ ကြိုက်ခွက် ငိုက်မရှက်ဆိုတာ ဒါပါပဲကွာ။

အဲဒါဆိုရင်တော့ သိသမျှရှင်းလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစား

ပေးမယ်၊ လှော်ပေးမယ်၊ မမကျော့နဲ့ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းတို့ နီးစပ်ဖို့ပေါ့၊ ခက်နေတာက မမကျော့၊ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းဆို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာ’

‘ယုံမလားတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေရတာက ငါ့ညီရိုနေ လို့၊ သူက ငါ့ညီကို ကြွေချင်နေတာ၊ ကိုယ်က အရိပ်အကဲ ဖမ်းမိတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလောက်လည်း မညံ့ပါဘူး’

‘ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ရှင်းအောင်ဆက်ဆံတာပဲ၊ အဲဒီ အတွက် အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းအတွက် သီးသန့် ဖယ်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် မယ်မာနနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော် အရည်ပျော်ချင်နေတဲ့ ရေခဲချောင်းလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်’ ‘စိတ်ချ... ညီလေးငယ်လို လူမျိုးနဲ့ဆို ငါဦးလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ငါ့တူမလေးကို သဘောတူပြီးသား၊ မင်းတို့ချင်းက ကြော်ငြာတောင် တွဲရိုက်တာ နှစ်ခါရှိပြီဆို’

‘အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မယ်မာနက ကျွန်တော့်ကို ချစ်နိုင် မချစ်နိုင်ဆိုတာသာ အရေးကြီးပါတယ်’

‘အဲဒါတော့ သိပ်ပူမနေနဲ့၊ ငါ အကဲခတ်တက်ပါတယ်၊ ငါ့ တူမကလည်း ညီလေးငယ်အိမ်ရင် အင်း... မိန်းကလေးရှင် ဘက်မို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေကွာ’

မတင်မကျကြီးနဲ့ စကားရပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဟက် ကော့ဒ်ကြီးကို ဖြစ်လို့။ မယ်မာနနဲ့ ပတ်သက်ရင် လေလည်သံကအစ ကျွန်တော် ကြားချင်နေပါတယ်။

ဒီလိုစိတ်မျိုး ဖြစ်လာကတည်းက မယ်မာနအပေါ် ကျွန်တော်

စွဲလမ်းစိတ်ဖြစ်နေတာ ထင်ရှားလာပါပြီ။ မယ်မာနအတွက်ဆို...

မမကျော့ကိုတောင် ဥပေက္ခာပြုရလာပြီလေ။

အချစ်ဆိုတာ အချိန်တန်တော့ အဖြေပေါ်လာတာပါပဲ။

ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဘာပဲလိုပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်ချစ်ရတဲ့သူက တစ်ယောက်တည်းမှ တစ်ယောက်တည်းပါ။

‘ဒီမှာ ညီလေးငယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် ကျော့က ခါးသီးနေသမျှ ငါ့ညီက နားချရင် ချိုသွားမှာပါ၊ အဲဒီလို ချိုမြိန်တဲ့အဖြေ အနေမျိုးချင်းပဲ ကိုယ်က အလဲအလှယ်လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါ မျှတပါတယ်နော်’

‘သမီးပေးမှ သမက်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’

‘အပြန်အလှန်သဘောပါ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ညီလေးငယ်နဲ့ ကိုယ် က ကိုင်းကျွန်းမှို ကျွန်းကိုင်းမှိုသဘောဆောင်သွားပြီ၊ ဒါ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောကြေး၊ မဟော သမသုခမိန့်ထုံးကို နှလုံးမူထားပါ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကား ကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောအပ်ဆိုတာလေ’

‘ကိုအောင်ဝင်းသိန်းဘက်က ရေရာရင် ကျွန်တော့်ဘက်က လည်း သေချာစေရမယ်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး လှော်ပေးပါ မယ်၊ တူးသွားတာ ကျွမ်းသွားတာ ဖြစ်လာခဲ့ရင်ရော’

‘ဒါမျိုးက ဒီလိုရှိတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်သေးပေမယ့် ငါ့ညီမှာ ရည်းစားရှိတယ်သာ ပြောလိုက်၊ ဒါဆို ကျော့ကေသွယ် အနေနဲ့ မျှော်လင့်ချက်မရှိလို့ လက်မှိုင်းချသွားပြီ၊ ဒီတော့မှ ကိုယ်ဝင်လိုက်ရင် ပွဲသိမ်းပြီပေါ့’

‘အဲဒီလောက်အထိ လွယ်နိုင်ပါ့မလား၊ မမကျော့က ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျော့ကွင်းလိုပဲ အထားအသိုနဲ့ ထောင်တာမတတ်ရင် ကိုယ်ပြန်မိသွားနိုင်တယ်’

‘မမွန်းပါနဲ့၊ ဆေးစွမ်းမှန်း သိပါတယ်၊ ညီလေးငယ်က ကောင်းကင်ထင်နေတာပါ၊ အမှန်တော့ ရေအိုင်ထဲက ကောင်းကင်အရိပ်ကလေးပါ’

ကျွန်တော် ဟင်းချလိုက်ရတယ်။ ဒီခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ ကျော့ကေသွယ်ကို ဘယ်လိုလှော်ပေးရမလဲ။ ကျွန်တော့်အပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ယိုဖတ်နေလို့ရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျော့ကေသွယ် ယုံပါ့မလား။ ခက်ပြီ။

အပျို၊ လူပျိုဘဝကို နှစ်ချို့နေခဲ့ကြပြီး ကြေးကြောင်များတတ်ကြတဲ့ သူတို့ချင်းကို လှော်ပေးရမှာထက် ခွေးချေးခြောက်ကိုလှော်ပြီး ဟောင်ကောင်ချန်းပေးအကြော်လို့ အမည်တပ်ရောင်းရတာမှ စီးပွားလည်းဖြစ်၊ လွယ်လည်း လွယ်ကူလိမ့်ဦးမည်။

မယ်မာနကို လိုချင်ရင်...

မိုးကောင်းကင်ကို ဒူးနဲ့တိုက်လို့ စေခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ဦးချေးဘူး ရွှေခေါင်းပြောင် ခေါင်းတုံးကြီးရယ်။

အခန်း(၁၂)

‘ဒီမှာရှင်’

‘ဟင်... ဟာ... မယ်မာန’

‘ရှင် မနက်ခင်း ထပြေးတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတာ၊ မယ်မာနက ဘယ်ကိုလဲ၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်’

‘ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ရေးခန်းမကို သွားမလို့ပါ၊ အဲဒီမှာ မနက်အစောပိုင်းကနေ မနက်ဆယ်နာရီထိ ဆက်တိုက်ကစားရတယ်လေ၊ ဘော်ဒီထိန်းတာပေါ့၊ တချို့က အဲလိုမဆင်းချင်ရင် မနက်စာမစားကြဘူး၊ ကျွန်မက မနေနိုင်ဘူး၊ စားတယ်၊ ဒါကြောင့် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရတာ’

‘ဒီလို ခန္ဓာပေဒကို အလေးထားလွန်းလို့လည်း ဒီလောက်တောင် လှနေတာပေါ့လေ’

‘လာမမြောက်နဲ့၊ ဒီမှာ ကျွေးစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ ဟိုး တလောက ရှင်နဲ့အတူလမ်းလျှောက်တဲ့ မမကြီးက စိန်ပန်းမြိုင် ဂေဟာက မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီ မမကြီးက ရတနာစိန်ကျောက် ဇယ် တောက်တမ်းကစားနေတဲ့ ဒေါ်ချမ်းသာကြီးပျ’

‘ရှင်ကို အမြင်ကတ်တာ အဲဒါတွေပဲ၊ သိပ် ငွေကြေးဂုဏ်ဒြပ် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မက်မောတဲ့သူပဲ၊ အဲဒါတွေက အရေးကြီး လား၊ လူက အရေးကြီးလား’

‘အဲဒီ မမကြီးအကြောင်းကို ပြောပြတာပါ၊ မက်မောတယ်လို့ လည်း မပြောရပါလား၊ မယ်မာနရဲ့၊ ခွေးလိုက်ဆွဲတုန်းက မင်းကို ဘယ်နာသွားသေးလဲ မမေးဘဲ ကွမ်းသီးပင်ပေါက် လေးကျိုးတာကို နှမြောတယ်ပြောမိလို့ အခုထိ အဲဒီအပြော ကို အခဲမကျေနိုင်သေးဘူး၊ သိပ်အမှတ်အတေးကြီးတာပဲ’

‘အဲဒါက ကျွန်မရဲ့ငယ်ကျင့်ပဲ’

‘လန့်တောင်လာပြီ’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူပုံကြီးက ခေါင်းတုံးကို အုန်းဆီလိမ်းထား သလိုပဲ၊ ပြောင်ချော်ချော်ကြီး၊ ခစ်... ခစ်...’

မယ်မာနက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ရယ်မောလိုက်တယ်။ ဆံပင် ကုပ်ပဲလေးနဲ့ သရိုးကွဲတား ဘောင်းဘီ နှစ်ဖက်ဘေးကွဲလေးမှာ ဝင်း ထွက်နေတဲ့ သလုံးသားလေးတွေ။ ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့ အတော် လေးကို ကြည့်ကောင်းပါတယ်။

‘အိမ်မှာ ကားရှိသားနဲ့ ကားနဲ့ ဘာလို့မသွားတာလဲ’

‘ကားကြီးက ရှုပ်တယ်၊ အိမ်မှာ မေမေ ဟိုသွားဒီသွားလုပ် ရင်နဲ့စီးဖို့ ပေးတားလိုက်တာ၊ လိုင်းကားစီးရတာ လွတ်လပ် တယ်’

‘ဒီလောက်ကျပ်နေတာကို လွတ်လပ်တယ်’

‘စိတ်လွတ်လပ်တယ်၊ စိတ်ပေါ့တယ်လို့ပြောတာ၊ ယုံလား တော့မသိဘူး၊ ကျွန်မက မေ့ချင်တဲ့အခါ မေ့တတ်တယ်၊ ကားကို မေ့လိုက်၊ ကားသော့ကို မေ့လိုက်နဲ့ ခေါင်းရှုပ်တယ်’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မှတ်တိုင်ဘေးကို လင့်ခရူဇာတစ်စီး ထိုးဆိုက် လာတယ်။ ကားပေါ်က ဖြူဖြူသန့်သန့်လူတစ်ယောက်။ ကျွန်တော့် ထက် (၂)နှစ်လောက်ပဲ ကြီးမယ်ထင်ရတယ်။

‘ဟေ့... မေခတ္တာ... မေခတ္တာ’

‘ဟယ်... လင်းထက်၊ ဘယ်လဲ’

‘သင်တန်းသွားမလို့လေ၊ နင်တို့သင်တန်းမှာ ငါ စာရင်းသွင်း လိုက်ပြီ၊ နင် နေ့တိုင်း ဘတ်(စ်)နဲ့တစ်မျိုး ဝေါ့ကင်းရိုက်တာ တစ်မျိုး သင်တန်းကို လာနေရတယ်ဆိုလို့ ငါက စေတနာနဲ့ ဖယ်ရီဝင်ဆွဲပေးမလို့၊ နင့်တစ်ယောက်တည်းကို သီးသန့် ကြိုပို့လုပ်ပေးမှာ၊ လာ... ကားပေါ်တက်’

‘ဒီလိုလား၊ ငါ့ကုသိုလ်ကံ ကောင်းတယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်တော့ မယ်၊ ဪ... ကိုနေရသူ၊ အဲ... ကိုနေသူရ၊ မေမေပြောပြ တဲ့ ရှင်နာမည်ကလည်း မှတ်ရခက်လိုက်တာ၊ လိုက်သွား လိုက်ဦးမယ်နော်’

‘ကောင်းပါပြီ’

လင့်ခရုဇာ အနက်ရောင် ဆေးပြောင်လက်နေတဲ့ ကားသစ်ကြီးပေါ်ကို ကျောကျောလေးတက်သွားတဲ့ မေခတ္တာ (ခ) မယ်မာန (ခ) ဟန်နီမေ (ခ) စွာပြလန် ကျွတ်ဆတ်ဆတ်မလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ရင်တွေ လေးလံသွားတယ်။ ပင့်သက်ရှိက်မိတယ်။

ဪ... ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မမက်မောဘူးတဲ့လား။ ခုများကျတော့လည်း သိန်းထောင်ကျော်တန်ကားပေါ်ကလူက နှစ်ခါ မခေါ်ရဘူး၊ တန်းပါသွားတော့တာပဲ။

လင်းထက်ဆိုတာ မယ်မာနနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။ မယ်မာနနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့မှမေးဖို့ တေးထားလိုက်တယ်။ ခုတော့ ကားထွက်သွားပြီ။ ပါသွားပြီ။

‘လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မအထုပ်ကြီး ဆွဲသွားပြီ’
မိသင်းအော်သံကြောင့် အိုက်ပီ အမြန်ပြေးသွားတယ်။

‘သင်းသင်း... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟိုမှာလေ... ပုစွန်ထုပ်ကြီး ခွေးဆွဲသွားလို့၊ ပုစွန်သုံးဆယ်သားထုပ် ပါသွားပြီ၊ ဟိုးက ခွေးကျားမ ဆွဲသွားတာ’

ဈေးရှေ့နားက လူတွေရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ကြားက အိုက်ပီ ပြေးလိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မမက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြတာမို့ မိသင်းကို လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာနဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်ရတယ်။

မိသင်းက ဆူမှာကြောက်နေတယ်။ မမက...

‘ပါသွားရင်လည်း ပါပါစေပေါ့ဟယ်၊ နင့်ဟာက လူကြားထဲ အရှက်မရှိ ထအော်ရတယ်လို့၊ လာ... မနက်စာစား’

‘မမ မဆူတာ တော်သေးတာပေါ့၊ နှမြောလို့ပါ၊ ဈေးသည် မထွက်တဲ့ထိုင်ခုံမှာ မမမှာလိုက်တာတွေ ပါမပါ လက်ဆွဲခြင်းထဲက ပြန်ထုတ်ပြီး စစ်ဆေးနေတုန်း ဟင်းချက်မှုန့် မေ့ကျန်ခဲ့တာနဲ့ ခဏလေး ပြေးဝယ်လိုက်တာ နောက်ကနေဆွဲသွားပြီး ကိုက်ချီသွားတာပဲ လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မအထုပ်လို့ ထင်တာပဲ၊ စစ်ကြည့်တော့ ပုစွန်ထုပ် ပျောက်နေတယ်လေ’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိုက်ပီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အင်မက်နဲ့ ထုပ်ထားပြီး နီးနဲ့ချည်ထားတဲ့ အထုပ်ကို ကိုင်လာတယ်။

‘ဒီအထုပ်လား မိသင်း’

‘ဟုတ်မယ် ထင်တယ်’

ဘေးဝိုင်းတွေကပါ ဝိုင်းကြည့်လာကုန်တာပေါ့။

‘ရှေ့... ပြန်စစ်ကြည့်ဦး၊ ပုစွန် ဘယ်နှကောင်စားသွားသလဲ မသိဘူး’

အိုက်ပီပေးလိုက်တဲ့ အထုပ်ကို မိသင်းက အမြန်ဖြေကြည့် လိုက်တယ်။ ဒီကလေးမ မြင်းစီးပြီး အထီးမှန်း၊ အမမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် မမှတ်မိရှာဘူး။

အထုပ်လည်း ဖြေကြည့်လိုက်ရော...

‘အောင်မယ်လေးတော်...’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘ဝေါ့...’

‘ထိုး...’

‘အေ... ဝေါ့...’

‘နဲ့လိုက်တာ၊ အ... အီး... အီးထုပ်ကြီး၊ အော့... ဝေါ့...’

‘ဟုတ်ပါ... သွား... သွား... အမြန်သွားလွှင့်ပစ်စမ်း၊ နဲ့ လိုက်တာ၊ ထို့... ဟွန့်... နဲ့စော်သွားတာပဲ’

‘ဘယ်အယုတ်တမာတွေက ပါပြီး ထုပ်ပစ်ထားသလဲမသိဘူး’

ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းရော ဘေးဝိုင်းကလူတွေပါ ဥဩဆွဲကုန် တယ်။ အစားအသောက်တွေ ပျက်ကုန်ကြတယ်။ ဘယ်နှယ်... ခွေး က ဘယ်ကအထုပ်ချီလာမှန်း မသိဘူး။ မိသင်းကလည်း ဒီတော့မှ...

‘ဒါဆို ပုစွန်ထုပ်က ၁၀ နှစ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ခုန ခွေးက လဲပစ်လိုက်တာလား’

‘ခွေးကတော့ လဲပါ့မလား သင်းသင်းရယ်၊ ကိုယ်လည်း အမိအရကို ခဲနဲ့ထုလိုက်တာ၊ နှုတ်သီးမှန်ပြီး အထုပ်ပြုတ်ကျ ကျန်နေခဲ့တာ’

‘ကဲ... မိသင်း၊ ရှုပ်ပြာမ’

အိုက်ပီက အီးထုပ်ကြီးကို အမှိုက်ပုံရောက်အောင် ပြေးပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ဒါဆို ဆိုင်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ပိုက်ဆံပြန်အမ်း တာကို တွက်ယူရင်းနဲ့ မေ့ကျန်ခဲ့တာ၊ ခဏလေး၊ ကျွန်မ ပြေးယူလိုက်ဦးမယ်၊ ပုစွန်ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့တာ ကျိန်းသေပြီ၊ ခုမှ တွေးလိုရပြီ’

‘ရှုပ်ပြာမ... အဲဒီလို ရှုပ်ပြာတာကလည်း ခဏခဏ’
မိသင်းက ဈေးထဲကို သွက်သွက်ပြန်ဝင်သွားတယ်။

‘အဲဒါသာကြည့်တော့၊ မိသင်းကတော့ မလွယ်ဘူး’

‘မိသင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မမကို အသိပေးစရာ ရှိတယ်၊ မမ စိတ်ဆိုးမလား မသိဘူး’

‘မဆိုးပါဘူး၊ ပြောမှာသာ ပြောပါ’
 ‘မိသင်းနဲ့ အိုက်ပီတို့ ကြိုက်နေကြပြီ’
 ‘ဟယ်... အဟုတ်...’
 ‘ဟုတ်တယ်... အဲဒါ မမသဘောတူပါ့မလား’
 ‘အင်း... မတူစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ အိုက်ပီက မောင်လေးနဲ့
 ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ ကျေနပ်တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ မိသင်းအိမ်
 ထောင်ကျသွားရင် မမတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့
 ရမှာ၊ နောက်ထပ် လူသစ်အိမ်ဖော်ရှာရင်လည်း မိသင်းလို
 ညီအစ်မချင်း ပေါင်းလိုရတဲ့ အိမ်ဖော်မျိုးရှာဖို့ မလွယ်ဘူး၊
 မိသင်း အရင်က ဒရစ်ဝမ်လှမြင့်ရဲ့မိန်းမ သဏ္ဌာဆိုတဲ့ မိန်းမကို
 ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ဖို့ ခေါ်ထားသေးတယ်၊ အဲဒီမိန်းမက
 အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရပေမယ့် အရက်သမား ကားစပယ်ယာ
 လှမြင့်ကို ရထားလို့ ဘာမှလုပ်မစားတတ်ဘဲ နောက်ဆုံး
 တော့ မမအိမ်မှာပဲ အိမ်ဖော်လာလုပ်ပေးတယ်လေ၊ နောက်
 တော့ လက်ဆော့ခြေဆော့နဲ့ ခိုးတတ်လို့ ပြန်မောင်းထုတ်
 လိုက်ရတယ်၊ သူတို့က ဒီရပ်ကွက်ထဲက သူဌေးတွေပိုင်တဲ့
 မြေကွက်မှာ တဲအိမ်လေးဆောက်ပြီး နေကြတာ၊ သူ့သား
 တွေကလည်း အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ဘူး၊
 နေ့ဘက်အိပ် ညဘက် ခိုးတယ်၊ ခိုးလို့ရတဲ့အခါ စားတယ်၊
 မရတဲ့အခါ စတုံးဆိုင်တွေကို ခင်အောင်ပေါင်းပြီး ဆိုင်မှာ
 လူကျနေတဲ့အချိန် မိသားစုလိုက် သွားကူရောင်းသလိုလိုနဲ့
 ခိုးစားတယ်၊ အဲဒီနည်းနဲ့ အသက်ဆက်နေကြတဲ့သူတွေ’

ဒါမျိုးတွေနဲ့ ဆုတိုးမှာလည်း စိုးတယ်၊ မိသင်းကို မြေးလို
 ယောက်ျားမပေးစားချင်သေးဘူး၊ ဒီလောက်ဆို မမသဘော
 ထားကို နားလည်ပါပြီနော်’
 ‘နားလည်ပါတယ် မ...၊ အိုက်ပီကတော့ အိပ်လည်လည်ကြီး
 ဖြစ်နေရှာတယ်၊ မိသင်းအတွက်ဆို သူ့မှာ ဘာမဆို အဆင်
 သင့်ပဲလေ’
 ‘အိုက်ပီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဈေးထဲက ဆူသံ
 ပွက်သံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ အိုက်ပီက သစ်ကုလားအုတ်လို
 လည်ပင်းဆန့် နားစွင့်ရင်း...’
 ‘ဒါ သားငါးတန်းဘက်က အသံပဲ၊ မိသင်းရော’
 ‘ပုစွန်ဆိုင်မှာ ပုစွန်အထုပ်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး သွားယူနေလေရဲ့’
 ‘ဒါ... ဆို ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မိသင်းကို
 စိတ်မချဘူး’
 ‘မိသင်းက ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ အိုက်ပီရာ’
 ‘ပြောလို့မရဘူးလေ၊ ပုစွန်ထုပ်ကျန်ခဲ့တယ်၊ မကျန်ခဲ့ဘူးနဲ့
 ပုစွန်ဆိုင်နဲ့ မိသင်း စကားအချေအတင်များပြီး ရန်ဖြစ်နိုင်
 တယ်’
 ‘ကျော့ကေသွယ်က အံ့အံ့အားအားလေးနဲ့ အိုက်ပီကိုကြည့်ပြီး
 ခေါင်းဆတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မေးဆတ်ပြီး သွားခွင့်ပြုတာနဲ့
 အိုက်ပီ လှစ်နေ ထပြေးသွားတယ်။ မမကျော့ကေသွယ်က...’
 ‘တို့ပါ လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’
 ‘အောက်မျက်ခမ်းတွေ၊ အောက်နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်နေလို့လား’

မမ၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်မကောင်းတာတွေ မက်မိလို့လား’
 ‘မဟုတ်မခံတတ်တဲ့ မိသင်းအကျင့်ကို သိနေလို့ ဟိုတစ်ခါ
 တုန်းက ငါးစိမ်းသည်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ဆံပင်ဆွဲ ပါးရိုက်လိုက်
 ကြတာ မိသင်း သွားတစ်ချောင်းနဲ့သွားတယ်၊ ငါးစိမ်းသည်က
 သွားနှစ်ချောင်းကျွတ်သွားတယ်၊ နပန်းလုံးတော့ အကုန်ပေါ်
 ကုန်တာပေါ့၊ အောက်ခံပါလို့ တော်သေးတယ်၊ မိသင်းက
 ဇာတ်လမ်းကမသန်းထက်တောင် ကြမ်းရဲသေးတယ်၊ သတ္တိ
 ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပါ’

ကျွန်တော်လည်း ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးလိုက်တယ်။ မမနဲ့
 ကျွန်တော်က တစ်နေ့တစ်ခါ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ရှင်းကြေးစနစ်
 ကို ထားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကချည်းပဲ ရှင်းပေးတာ လက်မခံဘူး။

သာတူညီမျှ ဆက်ဆံရေးမျိုးကိုပဲ ကျင့်သုံးတဲ့ မမ။ လူလူ
 သလို စိတ်ကလည်း တကယ့်ကိုအလှ။

အခန်း(၁၃)

‘ဖုတ်...’ ‘အောင်မငိုး...’

‘ဖုန်း...’ ‘ခွပ်...’ ‘အင့်...’

‘ဒေါင်...’ ‘ဒုန်း...’

‘ဟာ... မမ ဆော်ကုန်ကြပြီ၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် တွေ့ရာနဲ့
 ပစ်ပေါက်ကုန်ကြပြီ၊ ဒီဘက်တိုင်အကွယ်မှာနေ၊ မမကို မှန်မယ်’

‘ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ မိသင်း လက်ထဲမှာ
 ပန်းဂေါ်ဖီထုပ်တွေနဲ့၊ အို... ပုစွန်သည်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာကိုး၊

ဟော... ပိတ်ပေါက်လိုက်ပြီ’

‘ဘုတ်...’ ‘အောင်မယ်လေးတော်...’

ပုစွန်သည်ရဲ့ နဖူးတည့်တည့်ကို သွားမှန်လို့ ပုစွန်သည်ခမျာ
 အသံကုန်အော်ပြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားတယ်။

‘အိုက်ပီပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိုက်ပီရော’

‘ဟိုမှာ... ဟိုမှာ’

‘ဟိုက်...’

အိုက်ပီနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ခါးတောင်းတွေကျွန်ုပ်ပြီး လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကာ ရင်ဆိုင်စိန်ခေါ်နေကြတယ်။ ပုစွန်သည်ရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ဟန်တူပါရဲ့၊ တစ်ဖက်လူက...

‘လာလေ... ဟေ့ကောင်၊ ငါ့နာမည် တွေ့မရှောင် ခင်မောင် တဲ့၊ ဟိုက်ယား... လာခဲ့စမ်း၊ ဝါးပိုးဝါးအဆစ်တို ငါ့လက်ကို ခံနိုင်ရိုးလား၊ ဝါးပိုးဝါးကွဲအောင် ထိုးခဲ့လာတဲ့ လက်သီးကွဲ’ ဒီလို စိန်ခေါ်စကားပြောတော့ အိုက်ပီကလည်း ဗိုလုံသီး အတောင့်ရှည်နှစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ပြီး ဓားသိုင်းတွေကနေရင်းက...

‘ဘွားမခတ်ဘူး ဟေ့လူ၊ တောင်ပေါ်သားကွ၊ နွားနောက်ကို တောင် ဓားနောင့်နဲ့ပေါက်ရင် ဖင်ထိုင်သွားတယ်၊ သတ္တိရှိရင် ဝင်ခဲ့စမ်း၊ ဘာမဆို သုံးတတ်ရင် လက်နက်ဖြစ်တယ်’

ဈေးတာဝန်ခံရုံးကလူတွေနဲ့ ဈေးခေါင်းကြီး ပြေးလာဆွဲချိန်မှာ တော့ ပုစွန်သည်က ငါးဆယ်သားအလေးနဲ့ မိသင်းကို လှမ်းပေါက် လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဈေးခေါင်းကြီးက မိသင်းအနားရောက်လာပြီး-

‘တော်ကြတော့... ရပ်ကြတော့၊ ငါ လူကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာရောက်နေပြီ’

‘ဝိုး...’ ‘ဒေါင်...’

‘အောင်မယ်လေး... သေပါပြီဟ’

ဈေးခေါင်းကြီးရဲ့ နဖူးပြောင်ပြောင်ကို ကွက်တိမှန်သွားပါလေ နေရဲ့။ ဖင်ထိုင်ကို လဲကျသွားတော့တယ်။

‘ဟာ... သွားပြီ’

‘ဟောတော့... ကျွန်မ ဈေးခေါင်းကြီးကို ထုတာ မဟုတ်ရပါ

ဘူး၊ ကျွန်မ ပုစွန်ထုပ်ပြန်ယူထားတယ်လို့ပြောတဲ့ ဟိုကောင်မ ကို ထုလိုက်တာပါ’

ဈေးခေါင်းကြီးကတော့ လော...ကြီးနဲ့ ယာယီအဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူးလို့ ဈေးကောက်တွေရော စာရေးမတွေပါ ဝိုင်းဆွဲထူပြီး နာနှပ် နေကြရတယ်။ မိသင်းလည်း ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ မမကျော့က...

‘မိသင်း... လာခဲ့... လာခဲ့... ပြဿနာပါပဲ’

ဒီတော့မှ မိသင်း ပြေးလာပြီး...

‘အဲဒီမိန်းမ မတရားလုပ်လို့ ရန်ဖြစ်ရတာ မမ’

‘တော်တော့... ပြန်ကြမယ်၊ ခက်တာပဲဟယ်’

ဒီဘက်က ရန်ပြေသွားပေမယ့် အိုက်ပီတို့ဘက်ကတော့ မာန်ဖီနေရာက တစ်ဖက်လူက...

‘ကျား...’

‘ဖောက်... ဖောက်... ဖောင်း...’

ခွန်ကန်ဝင်လာတာကို အိုက်ပီက ဗိုလုံသီးရှည်နဲ့ ဖြတ်ရိုက်ပစ် တယ်။ မျက်နှာ၊ ပေါင်ဆုံ၊ နားယန်တွေကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လို့ တစ်ဖက် လူခမျာ တက်သွားလို့ ထခုန်နေရတော့တယ်။

ခွန်ရင်းနဲ့ အိုက်ပီက လက်သီးနဲ့လှမ်းထိုးတယ်။

အိုက်ပီက ဘေးက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုင် ဖရုံသီးကြီးနဲ့ ကာလိုက်တော့ လက်သီးက ကျောက်ဖရုံသီးကို ထိုးမိပြီး...

‘ဖျောက်’ ခနဲ လက်ဆစ်ကျိုးသံ ထွက်သွားတယ်။

‘အောင်မငှီး... ငှီး... ငှီး...’

‘ဟင်... ပြောတော့ ဝါးဆစ်တိုတောင် ကွဲအောင်ထိုးတဲ့

လက်သီးဆို ခုတော့ ဖရုံသီးတောင် ချိုင့်အောင်မထိုးနိုင်ပါလား၊
ဒီလိုပြောပြီး အဲဒီလူရဲ့ခေါင်းကို ဖရုံသီးနဲ့ ဖိတ်ထုချလိုက်
တယ်။ ဒုတ်ခနဲပဲ။ တားချိန်မရလိုက်ဘူး။

ဟိုလူခမျာ မြေပေါ် ဒူးထောက်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်က
ပြေးဆွဲခေါ်ရတယ်။ ဒီမှာတင် ပုစွန်သည်က...

‘လုပ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ဟိုမှာ ကျွန်မယောက်ျား
ကို အုတ်နီခဲတွေနဲ့ ဝိုင်းထုကုန်ကြပြီ’

အများအမြင်မှာဖြစ်နေတာတောင် လုပ်ကြံလီဆယ် အော်ပြော
တယ်။ ဒီလင်မယားက ဒီဈေးထဲမှာ အော့ကြောလန်တွေမို့လား မသိ
ဘူး။ ဘယ်သူမှ အရေးမလုပ်ကြဘူး။ အားပေးသလိုတောင် ထိုင်ကြည့်
နေကြသေးတယ်။

ဈေးကောက်တွေရော၊ ဈေးစောင့်တွေပါ ရောက်လာပြီး
အကုန်လိုက်တားလိုက်လို့ အားလုံး ဈေးခေါင်းရုံးထဲ ရောက်သွားတယ်။
ဈေးခေါင်းရဲ့ လက်ထောက်လူကြီးက ပြဿနာကို စစ်မေးပြီး ရှင်းရ
တော့တာပေါ့။

ဈေးခေါင်းကြီးခမျာတော့ ထိပ်ကွဲသွားလို့ ဆေးရုံကို
ဆိုက်ကားနဲ့ အမြန်ပြေးပြီး ပြန်ချုပ်နေရပြီပေါ့။

‘ဒီပြဿနာ နှစ်ဖက်လွန်တာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဈေးဝယ်က
ဈေးသည်ကို စွပ်စွဲတယ်၊ ဈေးသည်က မခံနိုင်လို့ ထအော်
တယ်၊ ဒီမှာတင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆဲကြဆိုကြတယ်၊
နာလာတော့ နီးစပ်ရာဆိုင်တွေက ဘဲဥတွေ၊ ကြက်ဥတွေ၊
ဆေးဘဲဥတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်တာ ဈေးဝယ်ကစတာ၊ ဈေး

သည်(က) ဝိဿလေးနဲ့ ဘေးပစ်တဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ရော၊ အခု
ဈေးခေါင်းကြီး နဖူးကွဲသွားပြီ၊ ဒီတော့ကာ ဈေးသည်က
ဈေးခေါင်းကြီးကို ဆေးကုပေးရမယ်၊ နောက် ခြောက်လ
ဈေးရောင်းခွင့်မပြုဘူး၊ ‘တ်တယ်၊ ဈေးဝယ်ကတော့ ဒီဈေး
ထဲက ဆိုင်တွေက အသုံးအရွက်နဲ့ ကြက်ဥဖိုးတွေ ပျက်စီး
သမျှတန်ဖိုးတွေကို လျော်ပေးရမယ်၊ ကျသလောက် လျော်ရ
မယ်၊ ဒါပဲ’

မမကျော့ပဲ စိုက်လျော်ပေးရတော့တာပေါ့။ ဈေးဆိုင်တွေက
လည်း ပိုပိုသာသာတောင်းလိုက်ကြတာကိုး။ ပျက်စီးရတဲ့ စာရင်းထက်
သုံးဆပိုပြကြတယ်။

အကြောင်းက ရန်ဖြစ်နေလို့ ဝယ်မယ့်လူတွေ မလာရဲကြ
တော့လို့ ဈေးရောင်းပျက်ရတဲ့ အချိန်ပိုင်း အဖိုးအခကိုပါ ခန့်မှန်း
တွက်ချက်ပြီး သူတို့အတွက်ကျန်အောင် ပိုပိုသာသာ ယူလိုက်ကြတာ
ပါပဲ။ မမက...

‘ပုစွန်ထုပ်ဖိုးက တစ်ထောင်ကျော်လေးရယ်၊ ခု လျော်ပေးရလို့
ကုန်တာက ငါးသောင်းကျော်တယ်၊ ဒေါသကို ရှေ့တန်းတင်
လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ၊ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာက ပိုရှက်ဖို့
ကောင်းတယ်’

အိုက်ပီက...

‘သင်းသင်းကို မဆူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ အပြစ်ပေးပါ
မမကျော့’

မမ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကပဲ...

‘မမကိုယ်စား အိုက်ပီကို ကျွန်တော် ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်၊
ခြံထဲမှာ အမှိုက်ထည့်ဖို့ အမှိုက်ကျင်း တူးခိုင်းလိုက်မယ်၊
ပြီးတော့...’

ကျွန်တော်က ပြောလက်စကိုရပ်လိုက်တယ်။ မမ၊ သင်းသင်း
တို့ နားစွင့်ရင်း ကြည့်လာတယ်။ အိုက်ပီကလည်း ဘာများပြောလာ
မလဲလို့ စောင့်ကြည့်နေရာက...

‘ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ကိုသူရ’

‘ခေါင်းတုံးကြီး အောင်ဝင်းသိန်း ထမင်းဖိတ်ကျွေးတာကို
အိုက်ပီတစ်ယောက်တည်း သွားစားခိုင်းမယ်’

‘အောင်မယ်လေး... တော်ပါပြီဗျ’

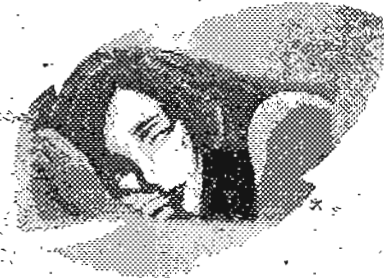
အိုက်ပီ အော်ဟစ်ပြီး တွက်ပြေးသွားပါလေရော။ မမက...

‘သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လန့်သွားရတာလဲ’

ကျွန်တော်က မယ်မာနတို့အိမ်မှာ အစာအဆိပ်သင့်ခဲ့တဲ့
အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်တော့ မမနဲ့ သင်းသင်း ရယ်လိုက်ကြတာ
များ လမ်းဘေးမှာ မုန့်စားနေတဲ့ အရူးမကြီးတောင် လန့်ပြီး လက်ထဲက
မုန့် အောက်ပြုတ်ကျသွားတယ်။

အရူးမကြီးက စိတ်တိုပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ထကော်တုပ်
ပါလေရော။ တုပ်လို့အားမရတဲ့အပြင် ခဲနဲ့ပါလိုက်ထုလို့ ပြေးလိုက်
တာ လုံးနေတာပဲ။

မမခမျာ မကြီးမငယ်နဲ့ ပြေးလိုက်ရတာ ထဘီတောင် အေး
ကွဲပြသွားလို့ လုံးဝကို ခေတ်မီသွားတော့လေရဲ့။

အခန်း(၁၄)

‘ကျွန်တော်ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလားဟင်’

‘လာပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းအကြောင်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မမကို ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
အကြောင်း’

‘ဟုတ်လား... ရက်စရာကြီးကွယ်၊ ပြော... သူ ဘယ်သူလဲ’

‘ကို... အောင်... ဝင်း... သိန်း... ပါ’

‘ဘာ... ဘာပြောတယ်’

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာ သနားပါတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ သူ
ခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်ပြတယ်၊ ညီလေးငယ်တဲ့ ကျောကော
သွယ်ကိုမှ ငါမရရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေတော့မယ်တဲ့၊
အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သေရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေ
တာတဲ့၊ ဆွဲကြီးချသေမလို့ စဉ်းစားပြန်တော့ မသာအလောင်း
မလှမှာစိုးလို့တဲ့၊ သေတာတောင် လှချင်သေးတဲ့ လူကြီး၊

ဆွဲကြီးချသေတဲ့လူတွေဟာ မျက်လုံးကြီးပြုံးလို့ လျှာကြီး
 အတောင့်လိုက်ထွက်လို့တဲ့၊ အဲဒီနည်း မကောင်းဘူး၊ ရေထဲ
 ခုန်ချသေရမလား စဉ်းစားတော့ လူမသိ သူမသိ ရေနစ်သေ
 တဲ့မသာ ပြန်ပေါ်လာတော့ ပုပ်ပွပြီး ငါးတွေက ဟိုကတွက်
 ဒီကတွက်ထားလို့ အသားဖတ်တွေက မုန့်တိတ်က ငါးဖတ်
 တွေလို ဖြစ်နေတာတဲ့၊ အဲဒါနဲ့...
 'တော်ဗျာတော်... ကောင်စုတ် ကောင်နာလေးရဲ့၊ အဲဒီ
 အကြောင်းတွေ မကြားချင်ဘူး၊ မင်းကို မေ ကြိုတင်သတိ
 ပေးခဲ့ဖူးတယ်နော်'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးရဲ့အချစ်က မမနှပ်ညစ်ရင်
 တောင် ဒါ နို့ဆီတွေပဲဆိုပြီး လျက်စားမယ့်အထိ မေကို
 ချစ်နေတာပါဗျာ'
 'ဟယ်... ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့လိုက်တာကွာ'
 'မမက နားဖာချီးကလော်ရင်တောင် ဒါလေးတွေက ချစ်နဲ့
 တူတယ်ဆိုပြီး ယမကာနဲ့ မြည်းမယ့်လူကြီးဗျ'
 'တော်တော့ကွာ... ရွံလာပြီ'
 'သနားပါတယ် မမရယ်၊ သနားသောအားဖြင့် ပပဝတီ ကုသ
 မင်းကို ပြန်ချစ်သလို မမကလည်း'
 'လုံးဝပြန်မချစ်နိုင်ပါဘူးတဲ့ရှင်၊ ရှင်းပြီလား၊ နေပါဦး...
 မင်းက ပွဲဆယ်လောက်ရလို့ အဲဒီလူကြီးဘက်က လိုက်
 ပြောပေးနေရတာလဲ၊ အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ ပြော
 ပေးတာလား'

'ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မမ'
 'စောစောစီးစီး ထလမ်းလျှောက်ရင်း ယန်းခြံထဲမှာ စိတ်
 သာယာ ငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်နေတာလေး ပျက်စီးသွားပြီ
 ကွာ၊ ပြန်ဟော့မယ်၊ တို့ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို မင်း
 သိသိကြီးနဲ့ ဥပေက္ခာပြုထားတဲ့အပြင် တစ်ပါးသူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ
 ရောက်အောင် တို့ကို တွန်းပို့နေတာကိုတော့ နှလုံးသားရေးရာ
 အဆင့်အတန်းမှာ မင်းဟာ တစ်လုံးချိုင့်အဆင့်ဖြစ်သွားပြီ'
 'ဒီထက်မက ဆယ်ဆလောက်ပြောမယ်ဆိုလည်း ခံယူရဲပါ
 တယ်၊ ကျွန်တော်က အင်္ဂုလိမာလလိုသာဆိုရင် မမ ဒီလို
 လက်ညှိုးထိုးရဲမှာတောင် မဟုတ်ဘူး'
 သစ်သားတံတားပေါ်က သစ်ပင်ကြီးကို ပတ်ကာထားတဲ့
 ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရာက မမ ထပြီး အကြောလျှော့လှေကျင့်ခန်းလုပ်
 တယ်။ ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်တော့ မမ စတင်တွက်သွားတယ်။
 ဘေးကနေ ကျွန်တော် ကပ်လိုက်တော့...
 'မင်း မမကို ချစ်နေတယ်မဟုတ်လား'
 အငိုက်ဖမ်းပြီး မေးခံလိုက်ရလို့ ကျွန်တော့်မှာ...
 'ဗျာ...'
 'မညာနဲ့၊ မင်းမျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရင်း မင်းရင်ထဲမှာ ဘာ
 တွေရှိသလဲဆိုတာ မမသိတယ်၊ မင်း မမကို ချစ်နေတာ
 အမှန်ပဲမဟုတ်လား'
 မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်လိုက်ရင် မမ အရမ်းကို အရှက်ရသွား
 တော့မယ်။ ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ပြန်ရင်လည်း မယ်မာနနဲ့

ကဲ့သို့ဘော် လွဲရတော့မယ်။ ငြိမ်ဆိတ်နေလိုက်တော့ မမက...

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းပဲလို့ မမ ယူဆလိုက်ပြီ။ အဲဒီလို ချစ်နေရက်သားနဲ့ မမကို ဒီနေ့အထိ ဖွင့်မပြောရဲတာ ဘာကြောင့်လဲ”

ကျွန်တော် ထပ်မံငြိမ်နေလိုက်ရပြန်တယ်။ မမရဲ့ စေ့စပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုပဲ စိုက်ကြည့်ရဲတယ်။ မျက်လုံးတွေကိုတော့ စိုက် မကြည့်ရဲဘူးလေ။ မမက...

“တိတ်ဆိတ်ခြင်းနဲ့ ထပ်မံဝန်ခံလို့ မရတော့ဘူး၊ မင်း ဖြေကို ဖြေရမယ့်မေးခွန်းပဲ မောင်လေး၊ မင်း ဘာကြောင့် မမကို မချစ်ရဲနေရတာလဲ၊ မယ်မာနဆိုတဲ့ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ကောင်မ လေးကြောင့် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မဖြေဝံ့ပြန်ဘူး။ မမရင်ကို အချွန်နဲ့ဆောင့်ထိုး လိုက်သလို နာကျင်သွားစေမယ့်အဖြေမျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ မမက...

“ဒီလောက်ဆို မမ သဘောပေါက်သွားပြီ၊ အဖြူနဲ့ အမဲ သဲကွဲအောင် အားပြိုင်ရတော့မှာပေါ့၊ မမက အဖြူလား၊ အမဲလား၊ မမကို မင်း ချစ်သင့်သလား၊ မချစ်သင့်ဘူးလား၊ မယ်မာနဟာ အမဲလား၊ အဖြူလား၊ မယ်မာနကို မင်းအနေနဲ့ မချစ်သင့်ဘူးလား၊ ချစ်သင့်သလား၊ ကွဲကွဲပြားပြားဖြစ်သွား အောင် ဝေခွဲမရဖြစ်နေတဲ့ မင်းရင်ထဲက နှလုံးသားကို ပုတ် နှိုးလှုပ်ခါ အဖြေထုတ်ခိုင်းရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုအောင် ဝင်းသိန်းကို မမဘက်က လိုလားမှုရှိပါတယ်လို့ အကြောင်း ပြန်လိုက်၊ မမကို တကယ်တန်မီးထားပြီး ချစ်တာမှန်ရင်

တစ်နေ့တစ်ခေါက် မမခြံရှေ့မှာ ယန်းတစ်စီး လာချိတ်ဆွဲထား ပါလို့၊ မမပြောချင်တာ ဒါပဲ”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်။ မမ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။ ဘာကို ရည်ရွယ်ချင်တာလဲ။ ဘယ်လိုလှည့်ကွက် သုံးလိုက်တာလဲ။ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာလို့ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

ကျွန်တော့်အပေါ် အလေးသာပြီးချစ်နေတဲ့ ချစ်စိတ်ကနေ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းအပေါ် ချက်ချင်းပြောင်းလဲပေးလိုက်တာကတော့...

ရင်ခုန်သံအပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို အရွံ့တိုက်တဲ့ သဘောလား။ ကျွန်တော့်မှာသာ မေးခွန်းများစွာနဲ့ ဝေဝါးပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ မမကတော့ သူ ရည်ရွယ်ရာအရပ်ဆီ ပြေးထွက်သွားလေပြီ။

ကျောကေသွယ် အမှာတော်ပါးလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်တော် ပြန်ကြားပေးတာကြားပြီး ကိုအောင်ဝင်းလိန်းတစ်ယောက် ပိုးစိုး ပက်စက်ကြီးကို ပျော်သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကိုလည်း အတင်းဆွဲကိုင်ပြီး တရွတ်ရွတ် နမ်းလိုက်သေးတယ်။ သိပ်တော်တဲ့ ညီလေးငယ်၊ မင်းကိုလေ အဲဒါလေးတွေ ချစ်နေရတာ သိလား။

‘သွားမယ် xxx ပို့မယ် xxx လူမျှတ္တလို ဖန် ဆက်သမား လုပ်တော့ မယ်၊ ပေ့... ပေ့... ဟေး’ ဆိုပြီး မကြီးမငယ်နဲ့ ရွှံ့ပိုးတိုးကနေလိုက် တာ ဆောင့်ကန်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်မိပါရဲ့။

နောက်နေ့ကစပြီး ဖန်းဆက်သမားကြီး ကိုမျှတ္တတစ်ဖြစ်လဲ သွားတဲ့ ကိုအောင်ဝင်းလိန်း နှင်းဆီပန်းစည်းလှလှလေးကို တံခါးကြား ထဲ သွားညှပ်ထားတယ်။ သူ့အိမ်ပြန်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေ မှန်ဘီလူး နဲ့ ချောင်းနေတယ်။ ဘယ်သူက လာယူမလဲပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း သိချင်စိတ်ပေါ်လို့ ချောင်းမိတယ်။ ကျောကေသွယ်ကိုယ်တိုင် လာယူ သွားတယ်။

သူတို့အဆင်ပြေသွားကြလေသတည်းပေါ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ခလောက်ဆန်ကြည့်လိုက်တယ်။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်များ ရှိမလားပေါ့။ ရှိသလိုလို၊ မရှိသလိုလိုပဲ။

နောက်ရက်တွေမှာ မော်ဒယ်(လ်)ရှိုးပွဲတွေ လျှောက်ရတော့ ဒီဘက်ကို အာရုံမစိုက်မိဘူး။

ရှိုးလျှောက်ပွဲမှာ မယ်မာနနဲ့ သွားဆွဲတယ်။

‘လင်းထက်ဆိုတာ မယ်မာနနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ’

‘သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ လင်းထက်က ကျွန်မကို ပရိသတ်လုပ် ထားတယ်။ ကျွန်မက ပြီး အချိန်ဆွဲထားတာ၊ လင်းထက် က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လေး၊ ဒါ၊ ကြာင့် အိုက်တင်ခံပြီး စောင့်ကြည့် နေတာ’

‘မင်းကတော့ မျက်နှာတော်တော်ပွင့်တာပဲနော်’

‘ဒါတောင် အကင်းပဲရှိသေးတယ်၊ ဟိုဘော့(စ်)ကြီးတွေ သုံး၊ လေးယောက်ကလည်း ရင်ခုန်သံတွေ ကမ်းလှမ်းထားသေး တယ်’

‘ဒါဆို ကြိုက်တဲ့လူ ဝင်တန်းစီလို့ရတယ်ပေါ့’

‘အကုန်လာထား၊ ကံစမ်းမဲဖောက်ပေးတော့မှာ၊ ခစ်... ခစ်... ခစ်...’

‘အချစ်ဆိုတာ ကံစမ်းမဲလိုပဲလား’

‘ဒါပေါ့’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်က ပြန်မချစ်တဲ့လူ ကံစမ်းမဲ ပေါက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အဲဒါတွေ ကြိုတင်မစဉ်းစားထားဘူး၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါ ဈေးပဲ’

‘လေးနက်မယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ မယ်မာနရဲ့ အတွင်းသဘောနဲ့ ရင်ခုန်သံအကြောကလည်း ပေါ့ရွတ်နေတာပါပဲလား’

‘အဲဒါ စတိုင်သစ်လေ၊ အများနဲ့မတူ မူကွဲတာကိုလည်း လုံးဝ

အသစ်ပဲ၊ အဲဒါမျိုးကိုပဲ ကျွန်မက သိချစ်တာရှင်’
 ‘ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါကို ညစ်တယ်ဗျာ’
 ‘ရှင်မှာက မမချစ်ကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ဘာညစ်စရာရှိလို့လဲ’
 ‘အဲဒီ မမကျော့ကေသွယ်က ခင်ဗျားရဲ့ဦးလေး ဦးအောင်ဝင်း
 သိန်း ချိတ်နေတာဗျ၊ အခု သူတို့ချင်း ပြေလည်နေကြပြီ၊
 ကျွန်တော်က ကြားဝင်လှော်ပေး ရတဲ့သူ အထင်လွဲတော် မမူ
 လိုက်ပါနဲ့’

‘ဂလိုကိုး’

‘မယ်မာန ပြန်ချစ်ရမယ့်လူ မရှိသေးဘူးပေါ့’

"No"

‘သိချင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးသုံးယောက်အဖွဲ့လား၊ အခြောက်မ
 တွေ အားပေးသံနဲ့ပြောရရင် ဟယ်... သမင်တို့တော်’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ No ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပြောတာ မှား
 တယ်လို့ပြောတာ’

‘ဒါဆို မင်းပြန်ချစ်ရမယ့်လူ ရှိနေပြီလား’

"Yes"

‘Yes သကြားလုံးကို ပြောတာလား၊ Yes ကန်ဒီလေ’

‘Yes ဆိုတာ ရှင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ပြန်ချစ်ရမယ့်
 လူ ရှိနေပြီ၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လား’

‘လင်းထက် မဟုတ်လား’

"No"

‘ဟိုက်ဘော့(စ်)ကြီးသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်

ပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ မလွဲနိုင်တော့ပါဘူး’

"No"

‘ဒါဆို ဘယ်သူလဲ’

‘ပြောရမှာ ရှက်နေတယ်’

‘ကျွန်တော်လား’

‘ဝေးလိုက်တာမှ မိုင်ပေါင်းများစွာ’

‘ဟိုက်...’

‘ကျွန်မချစ်သူက နိုင်ငံခြားမှာ၊ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျာ၊
 သူနာမည်က ကိုသော်ဇင်လှိုင်တဲ့၊ ရှင်းပြီလား’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တိုက်ပွဲဖြစ်သွားတယ်။ တဝန်းဝန်း ပေါက်ကွဲ
 သံတွေနဲ့ နင့်ခနဲ မျက်ခနဲ လေးလံညှိုးချုံးကျသွားမိတယ်။ သူမ
 တကယ်ပြောနေတာလား၊ နောက်နေ့တာလား။

‘မင်း တကယ်ပြောနေတာလားဟင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ ရှင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊
 တောဇီးကွက် ဝမ်းလျှောတဲ့ရုပ်ကို ချက်ချင်းပေါက်သွားတော့
 တာပဲ’

‘အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲလို့ မင်း သိချင်လား’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘မင်းကို ချစ်လို့၊ မင်းလေးကို ချစ်လို့၊ မင်းလေးကို သိပ်ချစ်
 လို့ပေါ့’

‘အေးဖြူဆိုလို့တဲ့ သိချင်းလား၊ ဒွေးဆိုခဲ့တဲ့ သိချင်းကို ဆိုပြ
 နေတာလားဟင်၊ နားဆောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ၊ ခဏ...’

ခစ်... ခစ်...

‘ငါ့ရင်ကွဲသွားပြီ၊ မယ်မာနမှာ ချစ်သူရှိမှန်း သိလိုက်ရလို့ ငါ့ရင်တွေ အကုန်အက်ကွဲကြွေကုန်ပြီ၊ ငါ့မှာ မင်းအချစ်ကို ရဖို့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်နေရသလိုပါပဲ၊ ခုတော့ သွားပြီ’

ကျွန်တော့်သိစိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားတယ်။ သူမအနားက နေ ဘာသာတီးတိုးရေရွတ်ပြောကြားရင်း တစ်ယောက်တည်း လှည့် ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ချစ်တာကို သူမ သိသွားပါပြီ။

ကျွန်တော် အသည်းကွဲသွားတာကိုလည်း သူမ မိမိရရ သိလိုက်ပါပြီ။

ဘယ်လိုမျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနဲ့ မယ်မာန ကျန်ရစ်နေခဲ့မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိနိုင်တော့။ မျှော်လင့်ချက် တစ်စက်ကလေးမှ ထားလို့မရတဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဘာဆိုဘာမှ ကို မသိချင်တော့ပါ။ ဝေးပြီ ဘေဘီရယ်။ ဒီလိုပြောရင်တောင် အင်ရဲ့သီချင်းလို့ မင်း ထင်နေဦးမှာပါပဲလေ။

အခန်း(၁၅)

‘ဟေ့...ညီလေးငယ်၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာ လင်းတ ကြီး လည်လိမ်ထားတဲ့ အိုက်တင်နဲ့ ဖိုင်နေရတာလဲ၊ ဒီရက် ပိုင်းအတွင်း အရင်လို လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေတာလည်း မတွေ့ရပါလား၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဝမ်းလျှောနေသလား၊ ဝမ်းကိုက်နေသလား၊ ကောသီယန်သွေးပုပ်ချဆေးစား၊ တစ်ပြု ကြီးပါသွားမယ် ဝမ်းကိုက်ပိုးတွေ’

‘မနောက်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်’

‘ငါနဲ့ ကျောနဲ့ အဆင်ပြေသွားလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မယ်မာနမှာ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီဗျာ၊ ခဲလေသမျှအချစ်တွေ ပဲရေပွ ဖြစ်ကုန် ပါပြီ’

‘ဒါကြောင့် ဒီလိုခံစားနေရတာကိုး၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ့တူမမှာ ရည်းစားရှိနေရင်တောင် အဲဒီရည်းစားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘော

ကန်သလို ကန်ထုတ်မစ်လိုက်မယ်၊ စိတ်သာချ... မင်းနဲ့ပဲ ပေးစားမယ်'

'အချစ်ဆိုတာ ဓားပြတိုက်ယူလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး'

'အနုကြမ်းစီးယူပေါ့ကွာ'

'မနောက်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်'

'ဒီမှာ အဓိကက ငါတူမကိုရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား၊ ချစ်တာတွေ မချစ်တာတွေက နောက်ဆက်တွဲတွေပါ၊ မင်းကို ငါတူမ ချစ်တတ်လာအောင် အိဖေကိုယ် ကြံဆောင်ပေးပါ့မယ်၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ၊ ဦးလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲ ပြောသင့်တယ်ကွာ၊ နှမလင်နေ မောင်ဖင်ကျိန်းတဲ့၊ ငါ့ကျတော့ တူမလင်နေ ဦးလေးအရင်သေ၊ အဲ... ဖွတ်၊ ထွတ်၊ စေ... ဖယ်ပါစေ၊ တူမလင်နေ ဦးလေး မှင်သေရမပေါ့ကွာ'

'မနောက်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်'

'ဟက်ကောင်... မင်းကို နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ၊ မင်းလုပ်ပေးလို့ ကျောနဲ့ ငါ မနက်တိုင်း အတူတူလမ်းလျှောက်ပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့မိကုန်ပြီ၊ ကျောက မင်းမျက်နှာနဲ့ ငါ့ကို တော်တော်မျက်နှာသာပေးတယ်၊ ငါ့အကြောင်းတွေမေးတယ်၊ သိလား'

'ဘာတွေမေးသလဲ၊ ဦးလေး ခါးမှာ ဝဲပေါက်နေသလား၊ ခေါင်းမှာ ဖောက်ထူနေသလား၊ နားမှာ သွေးရနံ့ခေါက်နေသလား၊ ခါးရိုးတွေမောဟသလား'

'မနောက်ပါနဲ့ ညီလေးငယ်ရယ်၊ ငါ့ရဲ့ စီးပွားရေးအကြောင်းတွေ၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းတွေအပြင် ငါ့တူမအကြောင်းတွေတောင် ပါလိုက်သေးတယ်၊ ငါကလည်း ကျောလေးသိချင်သမျှ တစ်ခုမကျန် အိတ်သွန်ဖာမှောက် အကုန်ပြောပြလိုက်မိတယ်၊ ငါ့ဘဝထဲကို ဝင်လာဖို့ ကျောပြင်ဆင်နေတဲ့သဘောကို ငါ သဘောပေါက်တယ်လေကွာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...'

'ဦးလေးဟာတွေ ပျော်ကျကုန်ပြီ'

'ဟာ... သောက်ခွဲပဲ၊ ဘာတွေပျော်ကျကုန်ပါလိမ့်'

'နှလုံးသားထဲ အပျော်တွေများပြီး နှလုံးသားပါ ပျော်ကျကုန်တာကို ပြောတာပါဗျာ၊ ကဲ... သွားစရာရှိ သွားတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးလေးကို လက်နဲ့စမ်းနုတ်ရင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကြေကွဲနေချင်လို့ပါ'

'ဖြစ်ရလေ ညီလေးငယ်ရာ၊ ငါ့ကို ပျော်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ မင်းကို ငါ ဒီအတိုင်း ခွေးစားစား ကျိုးထိုးထိုးဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့ရက်ပါ့မလား၊ တွေ့မယ်... အခုပဲ ငါ့တူမကို ဖိအားသွားပေးမယ်၊ ဒီဟာမ ဒီနေ့ အိမ်မှာကော ရှိရဲ့လား မသိဘူး၊ ကြာပါတယ်... ဟ. နှလုံးနိပ်လိုက်မယ်'

'တီ... တွမ်... တော်... တီး... တိန်... တင်း... ဟော... ဝင်ပြီ... ဟယ်လို... လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော နိဗ္ဗာန်ယာဉ်သည် စက်ချို့ယွင်းနေပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍ မရနိုင်ပါနဲ့၊ ဆောရီး... သယ်နမ်းဘား အော့အန် လန်ထွက်ပက်ပက်'

နောက်စိပွေးတက်... ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ထပ်နှိပ်ဦးမှ
‘တို့... တို့... တို့... တို့... တို့... တို့... တို့... ခုမှပဲ
ဝင်တော့တယ်၊ ဟယ်လို... လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသော
ဆယ်လူလာဖုန်းသည် စက်ပိတ်ထားခြင်း သို့မဟုတ် ဆက်
သွယ်မှုရေယာဉ်ပြင်ပကို ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍မရပါ
ရှင်တဲ့’

‘ဆောရီးတဲ့... လုပ်ပြန်ပြီ၊ မဆောရီးနဲ့ဟေ့၊ ငါခေါ်တာ
စက်ပိတ်ထားတဲ့လူကို မဟုတ်ဘူး၊ ရေယာအပြင်ဘက်က
လူမဟုတ်ဘူး၊ ဤတူမ မေခတ္တာ (ခေါ်) မယ်မာနကိုခေါ်တာ
တစ်ဆင့်ပြောပေးလိုက်စမ်း’

‘မနောက်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးနောက်လို့ ကျွန်တော့်
အာရုံနောက်နေပြီ၊ တော်ပြီဗျာ... သွားတော့မယ်’

‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ညီလေးငယ်ရ’

‘မိန်းမတွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကိုပေါ့’

‘အဲဒါ ဘယ်နေရာလဲ၊ ငါသိချင်လို့’

‘အထည်ချုပ်စက်ရုံကိုလေ’

‘တိန်...’

အခန်း(၁၆)

ကိုအောင်ဝင်းသိန်းက သူ့ကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အတင်းခေါ်
လာတယ်။ ဂျပန်စတိုင် စားသောက်ဆိုင်က ကားပါကင်မှာ ရပ်လိုက်
ရင်း...

‘ညီလေးငယ်ကို ပြုစုချင်လို့ ခေါ်လာတာ၊ မနေ့ညက ကိုယ့်
တူမနဲ့ သွားတွေ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ်က ဖိဆူဖိကြိမ်းတာပေါ့၊ ဒီတော့
မှ အဖြစ်မှန် ထွက်ပေါ်လာတယ်၊ နိုင်ငံခြားက သူ့ချစ်သူဆို
တာ တကယ်မရှိဘူး၊ ညာပြောတာ၊ သူ့ကို ညီလေးငယ်က
ချစ်နေမှန်းသိလို့ အိုက်တင်ခံပြီး ညီလေးငယ် စိတ်ဆင်းရဲ
သွားအောင်လို့ ကျီစယ်လိုက်တာတဲ့၊ အဲဒီလို ဘာကြောင့်လုပ်
ရတာလဲဆိုတော့ နတ်ကနားမှာ သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်
ထားလို့ လက်တုံ့ပြန်လိုက်တာသက်သက်ပါတဲ့၊ သူ့မှာ ဘာ
ချစ်သူမှ မရှိပါဘူးတဲ့၊ ရှင်းပြီလား’

‘ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ’

အသံက ညောင်နာနာနဲ့ လူမမာ ချေးပန်းနေတဲ့အသံ၊
 ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ၊ အခန်းနံပါတ် (၃)ကို ဝင်သွားလိုက်၊
 အထဲမှာ မေခတ္တာ စောင့်နေတယ်။ ညီလေးငယ်ကို သူ
 ပြန်ချစ်နိုင် မချစ်နိုင်ဆိုတာကို သူကိုယ်တိုင်ပဲ အဖြေပေးလိမ့်
 မယ်၊ ဦးလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်အထိ လိုက်လုပ်
 ပေးထားပြီ၊ ကျန်တာဆက်ကတော့၊ ငါ့မှာလည်း ကျောလေး
 နဲ့ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ နောက်မကျခင်
 အရောက်သွားရဦးမယ်

‘မယ်မာနက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်လားဆိုတာ ဦးအောင်ဝင်း
 သိန်းပဲ မေးခဲ့ရောပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်က အောင်
 စာရင်းသွားကြည့်ရမယ်လူလို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့’

‘ကိုယ်ဖြေထားတာ သေချာရင် အောင်မှာပေါ့’

‘ဖြေထားတဲ့ အခြေအနေက ကြိုးတန်းလမ်းလျှောက်ဖြစ်နေ
 လို့ဗျ’

‘ငါ ဒီလောက်ပဲ ကူညီနိုင်မယ်ကွာ၊ အဲဒီအဖြေရဖို့ မင်း
 ဘာသာပဲ ဆက်ကြိုးစားတော့၊ ခွီးတယ်မှပဲ... လက်သည်ကို
 ချည်း အားကိုးနေတယ်၊ ညစ်အားလေးလည်း သုံးဦးမှပေါ့ကွ’
 ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာ

လိုက်တယ်။ အခန်းနံပါတ် (၃)နားကိုရောက်တော့ ဘုရားတမိတယ်။
 ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ဦးခိုက်လိုက်ရတယ်။
 ရည်းစားဆီက အဖြေတောင်းတာရဖို့ ဆုတောင်းရသေးတယ်လေ။
 လျှော့ထိုးတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ခုံပုလေးနဲ့ ဂျပန်စတိုင်

ထိုင်နေတဲ့ မယ်မာနကို လှပစွာတွေ့လိုက်ရတယ်။

မယ်မာနက ကျွန်တော့်ကို မော့မကြည့်ဘူး၊ လှည့်မကြည့်
 ဘူး။ အီကောဘားနားပန်း အလှူပြင်ထားတဲ့ ပန်းအိုးကိုပဲ စိုက်ကြည့်
 နေတယ်။ ဒါလည်း ဂျပန်စတိုင်ပဲလေ။ ကျွန်တော်လည်း ထုတ်တိုင်
 နဲ့ တင်ပလွင်ခွေဝင်ထိုင်ပြီး ခါးမတ်၊ လက်တန်းပြီး လက်သီးဆုပ်ကို
 ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်တင်ထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ မယ်မာနက ကျွန်တော့်
 ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ချစ်တာလဲ’

လွယ်မလိုလိုနဲ့ ဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းပေါ့။ ဒါကြောင့်---

‘ဖက်နမ်းချင်လို့’

‘အင်ဖက်လား၊ ဗန်ဒါဖက်လား၊ မအူပင်ဘက်လား၊ သနပ်
 ဖက်လား၊ ဖက်ရွက်တွေ ကျွန်မ ယူလာပေးမယ်၊ စိတ်ကြိုက်
 နမ်းပေါ့’

‘မယ်မာနကို လက်ထပ်ချင်လို့’

‘ရော... ကျွန်မလက်ပေါ် ရှင်လက်ထပ်ပြီးရင် ပြီးရောဪ’

‘မင်္ဂလာဆောင်ချင်လို့’

‘ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာ သေချာရဲ့လား’

‘သွေးထွက်အောင်မှန်တဲ့စကားကို ပြောတာပါ’

‘ဘယ်မှာသွေးထွက်သွားလို့လဲ’

‘ဒီမှာလေ’

မေးစရာနားမှာပေါက်နေတဲ့ ဝက်ခြံကို လက်နဲ့ဖွင့်လိုက်တော့
 ချစ်ခနဲထွက်သွားတယ်။ သွေးတွေ ထွက်လာတာပေါ့၊

‘ဒီဝက်ခြံတစ်လုံးတည်း ပေါက်တာပါ။ အဲဒါကိုက လူပျိုစစ်ကြောင်း ပြသနေတာပါ။ မင်းရော ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား’

‘အဲ... ချစ်တယ်လို့တောင် အဖြေမပေးရသေးဘဲနဲ့ အဆင့်တွေကျော်တက်လှချည်လား။ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါဦး ကိုယ့်ဆရာရဲ့’

‘ကိုယ့်ကို ချစ်လား’

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်...’

‘မငိုပါနဲ့’

‘ရယ်နေတာရှင်’

‘ဖြေလေ’

‘ရှင် ဆာကေးသောက်မလား၊ မှာလိုက်မယ်၊ ရေညှိအသားလိပ်နဲ့ ဖက်ထုပ်ပြုတ်၊ ထမင်းဆုပ်နဲ့ ဟင်းရွက်စုံတစ်ပွဲတော့ ကျွန်မ မှာထားတယ်၊ ရှင်စားချင်တာ မှာပါ။ ဒီနေရာမှာ အဓိကပြောချင်တာက ဆာကေးသောက်ပြီးရင် မူးတော့မယ်၊ ဥပမာပြောတာနော်၊ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဆာကေးသောက်မိတဲ့သူလိုပဲ၊ မကြာခင် မူးတော့မယ်၊ အချစ်မူးပေါ့’

ကျွန်တော် ပျော်သွားတယ်။ ဂျပန်စတိုင်နဲ့ အေးတိအေးစက်ကြီး ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ခေတ်ပေါ် မြန်မာလူငယ်စတိုင်နဲ့ သူမအနားကို စွေခနဲကပ်သွားပြီး တအားကုန်ဖက်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ဟင်...ရှင်...ရှင်...ဒါ...ဒါ...ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်...’

‘မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဟာ ငါ့ရည်းစားဖြစ်သွား’

ပြီ၊ ငါပိုင်ဆိုင်သွားပြီ၊ ငါ့ဇနီးလောင်းလေး၊ ဒါကြောင့် ငါသိမ်းပိုက်တယ်’

‘ဟာ... သွားကွာ... လူဆိုးကြီး၊ လူကို အတင်းပက်တော့တာပဲ လွှတ်ပါဦး၊ ဒီမှာ အသက်ရှူကျပ်နေပြီ၊ ခွန်းလိုက်တာနော်’

ကျွန်တော်က မဟားဒလား အာဝါးတွေ စွတ်ပေးပစ်လိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် သူမက ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို ဆွဲညှစ်ပြီး အပြစ်ပေးတယ်။

‘အဲဒီ နှာခေါင်းပေါ့၊ ကနားပွဲမှာ အတင်းသောင်းကျန်းလို့၊ ဒီမှာဖြင့် ဖိန်းရိန်းပြီး ခေါင်းထဲမှာ သူမှသူ ဖြစ်သွားရတော့တာ’

‘ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် ဆက်ကြမ်းတော့မယ်’

‘သွား... ကုတ်ဆွဲလိုက်မယ်’

‘ကုတ်မဆွဲပါနဲ့ အချစ်ကလေးရယ်၊ လက်သည်းဆူးလို့ သေပါ့မယ်၊ အဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တယ်နော်၊ ဖြေလေ... မဖြေရင် ပိုပြီးတင်းတင်းဖက်ထားမှာ ဖြေမှ လွှတ်ပေးမယ်’

ဒီလိုဆိုလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းငုံ့ မျက်နှာကြီးဝှက်ပြီး ‘အင်း...’လို့ တစ်လုံးတည်းပြန်ဖြေတယ်။

ဒါလည်း ပြည့်စုံသွားတာပါပဲလေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၇)

ကျွန်တော်နဲ့ မယ်မာနတို့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး ရက်သတ္တတစ်ပတ် အထိ ပျော်ရွှင်သွားလာ ကြည်နူးမဆုံး၊ ချစ်ကြင်နာမဆုံးရှိနေစဉ်မှာပဲ ‘ဝုန်း’ ခနဲ ရောက်လာတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုက မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလို ပါပဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကမ္ဘာပျက်သွားသလိုပါပဲ။

ပထမပြဿနာကတော့ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးဟာ ဖုန်းနဲ့ချိတ် ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်ချလာတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းသလို ဖေဖေက စတင်ပြောလာတယ်။

‘ဟောဒီအိမ်ရှေ့က ကျော့ကေသွယ်ဆိုတာ ဖေဖေရဲ့ကျေးဇူး ရှင် ဦးကျော့မြိုင်ရဲ့ သမီးပဲ။ ဦးကျော့မြိုင်က ဖေဖေ ဒီလိုဘဝ ရောက်အောင် အစစအရာရာ ကူညီခဲ့တယ်။ ဦးကျော့မြိုင်က သူ့သမီးနဲ့ ဖေဖေသားကို သဘောတူနေတယ်။ သဘောတူ ခဲ့တယ်။ ဖေဖေလည်း ကတိပေးလိုက်တယ်။ အသက်ကွာပေ မယ့် ပေးစားလို့ရပါတယ်ပေါ့၊ နောက်တော့ ဖေဖေလည်း အလုပ်ထဲနစ်ပြီး ပြည်ပရောက်သွားတယ်။ ဦးကျော့မြိုင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မယ်ဒေါ်ရဲ့ မော်ဒယ်

၁၁၇

ဆုံးတာတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ ရွှေတောင်ကြားထဲက အိမ် ပြောင်းသွားတယ်။ စုံစမ်းမရတော့ဘူး။ ထွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ဝတ် လောက်ကမှ ကျော့ကေသွယ်နဲ့ ပြန်အဆက်အသွယ်ရတယ်။ ဒီရပ်ကွက် ဒီလမ်းထဲမှာနေမှန်း သိလိုက်ရတော့ ခပ်မိကြပြီး ဦးကျော့မြိုင်ဆီမှာ ပေးထားတဲ့ကတိကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျော့ကေသွယ်က ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သူ့ဖခင် တမလွန်ဘဲ ဘဝကနေ စိတ်ချမ်းသာပြီး ကောင်းရာဘုံဘဝလားခေဖို့ ခင်း နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်...

ဗြန်းစားကြီး ဝုန်းခံလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီး ထငြင်းမိတယ်။

ဖေဖေက မရဘူး။ မင်းမှာ ရည်းစားရှိနေရင်လည်း ဖြတ်တစ် လိုက်တဲ့။ မေမေကပါ ဖိအားပေးလာတယ်။

‘သားရယ်... မင်းအဖေအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ သူက ဘူးဆိုရင် ဖရုံသီးတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဘယ်လိုငြင်းငြင်း သူ အတင်းစိစဉ်တာ မင်း နာခံရမှာပဲ။ မင်းအနေနဲ့ တော့ ကေသွယ်ကိုပဲ ယူရမယ်’

ကျွန်တော် အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်သွားတယ်။ မိဘတွေအလင်မှာ မယ်မာနကို ဖုန်းနဲ့ချိတ်ပြီး တစ်ဖက်ရပ်ကွက်လမ်းအတွင်းပိုင်းက လက်သုပ်ဆိုင်လေးမှာ ခေါ်ပြောရတယ်။

အသုပ်နှစ်ပွဲမှာပြီး ဘာမှမစားဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြဿနာမီးတောက်ရတဲ့အကြောင်းကို ရှင်းပြတယ်။

မယ်မာနကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်နဲ့ စတွေ့ကလေးတော့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဇွန်နာညှိုးရော် နှမ်းလျနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သာခွေယိုင် ချင်နေတဲ့ လူမမာလိုပဲ။ မတုန်မလှုပ် တွေတွေမောမောကြီးနဲ့။

‘မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မယ်မာန၊ ကိုယ်ပြောတာတွေ အားလုံးကြားရဲ့လား’

‘ကြားပါတယ်၊ ရှင်ဘက်မှာ မီးတောင်ပေါက်နေသလို ကျွန်မဘက်မှာလည်း ကမ္ဘာပျက်နေပြီ၊ ကျွန်မဟာ ဒေါသဇင် ရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး၊ မွေးစားသမီး’

‘ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မိဘမဲ့ဂေဟာကနေ အမွေစားအမွေခံနဲ့ ခေါ်မွေးစားထားတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မွေးစားသမီးပါ၊ ဘာလဲ... ရှင် စိတ် ပျက်သွားပြီလား’

‘အိုး... နိုး... လုံးဝစိတ်မပျက်ဘူး၊ အရင်တုန်းကထက် တောင် ပိုချစ်သွားသေးတယ်’

‘ကျွန်မလည်း လုံးဝမသိခဲ့ဘူး၊ မေမေက မနေ့ညကမှ ဖွင့် ပြောတာ၊ အဲဒီလို သိလိုက်ရတော့ ကျွန်မရလဲ ကမ္ဘာပျက် သွားသလိုပါပဲ၊ (သူမ ငိုရှိုက်နေတယ်) ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လည်း ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ ဖက်ပျွေပြီး နှစ်သိန် လိုက်ချင်ပေမယ့် အသုပ်ဆိုင်က မိန်းမကြီးနဲ့ အသုပ်လာစား နေတဲ့ ဒေါ်စပ်စု၊ ဒေါ်အတင်းတုပ်တွေက ခုအခြေအနေကို တောင် ဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်နေတယ်၊ ဒီလို ပတ်ဝန်းကျင် မျိုးကို ကျွန်တော် မှန်းတယ်၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများ အတင်းတုပ်၊ စပ်စုသတင်းဖြန့်တဲ့ စုန်းပြူးမကြီးတွေလေ’

‘မငိုပါနဲ့ မယ်လေးရယ်၊ ဒါ ငိုစရာမဟုတ်ပါဘူး’

‘အဲဒါကြောင့် ငိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမေက သူ့မောင် ဦးအောင်ဝင်းသိန်းနဲ့ ပေးစားမယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရ ဘူး၊ အဲတိုင်းပေးစားမှ...’

‘ဟိုက်... ခေါင်းတုံးကြီး ဦးအောင်ဝင်းသိန်းနဲ့လား’

‘ဟုတ်တယ်... ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ဦးလေးလို သဘောထားခဲ့တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်လို့ရမှာလဲ၊ အိမ် ထောင်ဖက်အဖြစ် စဉ်းစားလိုက်ရင်တောင် လင်သားစိတ်ကုန် တယ်၊ အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်...’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူဝေကုန်တယ်။ ရုတ်တရက်ကြီး ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ခံလိုက်ရသလိုပဲ။

အိပ်မက်တွေလား၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား၊ မြန်မြန် နိုးထပါတော့လို့ ကောင်းကင်ကြီးကို အော်ပြောလိုက်ချင်တယ်။

‘ဖတ်...’

‘ဟာ... သွားပြီ၊ ပျံသွားတဲ့ငှက်က ချိုးပါချတာ မျက်နှာပေါ် တည့်တည့်ကျကုန်ပြီ၊ ဒါ သူတို့ရဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို စော်ကားလို့ တမင်ဆုံးမသွားတာဖြစ်မယ်’

ကျွန်တော်လည်း တစ်ရှူးစုတ်ပြီး မျက်နှာပေါ်က ငှက်ချိုး ဖြူရော်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။

မဆီမဆိုင်တာတွေ ဆွဲမထည့်ရဲတော့ဘူး။

‘ဦးအောင်ဝင်းသိန်းကရော မယ်လေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘော တူလိုက်ပြီလား၊ ပြောစမ်းပါဦး မယ်လေးရဲ့၊ မငိုနဲ့တော့’

‘မေမေကတော့ သူ့မောင်ကို သူပြောရင် တစ်ခွန်းပဲတဲ့၊ ဦးအောင်ဝင်းသိန်းနဲ့ မဆုံရသေးတော့ ဘယ်လိုမှန်းမသိရသေးဘူး’

ကျွန်တော်လည်း ဘောင်းဘီအိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ပဲပြီး ဦးအောင်ဝင်းသိန်းကို လှမ်းချိတ်လိုက်ရတာ။ ခေါ်လို့ရတယ်။

‘ကျွန်တော် အောင်ဝင်းသိန်း၊ ပြောပါ ခင်ဗျာ’

‘ဦးအောင်ဝင်းသိန်း... မယ်လေးအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား၊ မေခတ္တာရဲ့အကြောင်းလေ၊ ဒေါသဇင်နဲ့ တွေ့ပြီးသွားပြီလား’

‘သိပြီးသွားပြီ၊ အစ်မ အခုလေးတင် လာပြောပြီး ပြန်သွားတာ မကြာသေးဘူး၊ ငါလည်း အဲဒီကိစ္စ ညစ်နေတာ၊ အစ်မ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ငါလည်း အသေအလဲ ငြင်းတာပေါ့ကွာ၊ မရဘူး၊ ငါ့အစ်မက ဒါဆိုဒါပဲ၊ စိတ်ကလည်း ကြီးတယ်၊ ခက်တယ်ကွာ... ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး’

‘မသိရင် ထပ်သိအောင် ပြောရတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေ အိမ်မှာရောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်နဲ့ ကျော့ကေသွယ်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ လာစီစဉ်ကြတာတဲ့’

‘အောင်မယ်လေးဗျ... ကြားရတာ နားဝမှာ မသက်သာလိုက်တာ၊ ဘယ်စနက်က ဝင်ဖျက်လို့၊ အောင်ဝင်းသိန်းရယ်... နင် အသက်ပောက်ကိန်းဖြင့် ဆိုက်ပါလေရော၊ အဟု... အဟွတ်... အဟင့်... အဟီး...’

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ ကျော့ကေသွယ်တို့ရဲ့ ဝတ်သက်ခဲ့မှု အကန့်တွေကို ထပ်ပြောပြလိုက်တော့ တဖတ်ဖတ်နဲ့

နဖူးရိုက်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ...

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဇာတ်လိမ်ကြီးဖြစ်နေပြီဗျ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ထူပူနေပြီ’

‘ငါ့အစ်မကြီးကို ဘာကြောင့် ဒီလိုအတင်းပေးစားရသလဲဆိုတာ ရှင်းအောင် ထင်မေးကြည့်ဦးမယ်၊ မင်း ဖုန်းချတာနဲ့ အခုပဲ အစ်မဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်’

ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းချလိုက်တယ်။ ဘာမှမစားဘဲ ငွေရှင်းကာ ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အောက်ကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြီး လှမ်းနေကြတာမှ လူနဲ့ စိတ်နဲ့ မကပ်လို့ ခွေးချေးပုံတောင် မရှောင်မိဘူး။

‘ငြိ’ ခနဲ တက်နင်းမိသွားတယ်။

‘အတော်... ဖိနပ်တွေ ပေကုန်ပြီ၊ နံစော်ကုန်ပါပြီ’

‘လပ်ကီးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ မယ်လေးရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်အချစ်ကလည်း အဲဒီလို မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ကြီး အနင်းခံလိုက်ရတာမျိုးပဲ၊ တို့အနေနဲ့ သူတို့ကို နံစော်အောင်တော့ ပြန်လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်’

ကျွန်တော် ဟာသဖောက်လိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ တကယ့်ကို ဖယောင်းပလတ်စတာအရပ်။ ချော ခွေးချေးပေတာတောင် မသုတ်နိုင်တော့ဘူး။ နှာခေါင်းလေးကိုတော့ လက်နဲ့အုပ်လို့ပေါ့။

ကံမကောင်းလာရင် ခွေးချေးပုံတောင် မမြင်နိုင်တော့ပါလားနော်။

အခန်း(၁၈)

ကျွန်တော်၊ မယ်မာန၊ ကျော့ကေသွယ်နဲ့ ဦးအောင်ဝင်းသိန်းတို့ ကန်တော်ကြီးထဲက သင်္ကေတဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက် ရှုခင်းသာစားပွဲလေး မှာထိုင်ပြီး အအေးမှာသောက်လိုက်ကြတယ်။ ဦးအောင်ဝင်းသိန်းက...

‘ငါ့အစ်မကို ညီလေးငယ်ရဲ့ အဖေက ပြောလိုက်တဲ့စကား ကြောင့် ငါ့အစ်မ နှာတင်းသွားပြီး ငါနဲ့ မေခတ္တာတို့ကို လက်ထပ်ဖို့ အမြန်စီစဉ်ပေးကြတာပဲ’

‘ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်သဇင်တို့ ခင်နေကြတာပဲ၊ ဘယ်လိုငြိသွားကြ ရတာလဲဗျာ’

‘ငါ့အစ်မက မေခတ္တာနဲ့ ညီလေးငယ်တို့ဟာ လိုက်ဖက်တယ်၊ ရွှေရွှေချင်းငယ်လို့ မြတ်မယ့်အရေး လက်ထပ်ပေးစားကြရ အောင်လို့ နောက်သလိုလို အတည်လိုလိုနဲ့ စကားတီးခေါက် ကြည့်လိုက်တော့ ညီလေးငယ်ရဲ့ အဖေက ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ သူ့သားမှာ ခိုစဉ်ပြီးသား မိန်းကလေး ရှိနေပါပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လုံးဝမပေးစားနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အပြောမတတ် တော့ ဆဲသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဒေါ်ကန်ပြန်လာပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ ကျော့ကေသွယ်နဲ့ ပေးစားမယ်မှန်းသိရော၊ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့ထက်သာတဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို စီစဉ်ကြမယ်ဆို ပြီး မေခတ္တာနဲ့ ငါ့ကို အတင်းမင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ် လုပ် တော့တာပဲ’

မယ်မာနက ပင့်သက်ရှိက်တယ်။ ကျော့ကေသွယ်က အဝေး က ရေပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းက အအေး တစ်ငုံ စုပ်သောက်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က...

‘မမကျော့အနေနဲ့ ငြင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ပွဲက ပျက်သွား နိုင်ပါတယ်’

‘ဒါဆို မင်းရဲ့ မိဘတွေက မမကို စိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့၊ မမအနေနဲ့ တွေးမိတာက လူကြီးတွေလည်း စိတ်ဆိုးရခက် အောင် တို့လူငယ်တွေအနေနဲ့လည်း ပေါင်းဖက်ခွင့်ရအောင် ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာဆိုတဲ့နည်းမျိုးကို ရှာကြံစဉ်းစားသင့်တယ်’

‘ကျော့ပြောတာ မှန်တယ် ညီလေးငယ်၊ ကျော့က အရင်လို ငါ့ကို ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ညီလေးငယ်ကို အရွဲ့တိုက်ပြ ချင်လို့ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာတင် ငါ့ရဲ့ အပြုအစု အယုအယ ကောင်းလို့ စစ်မှန်တဲ့ ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နားလည်ပြီး လက်ခံလာတယ်၊ ဟကယ်ချစ်သွားတယ်လို့ ဝန်ခံတာ တစ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပတ်လောက်ပဲကြာသေးတယ်၊ တကယ်ချစ်တော့မှ တကယ်
ခွဲရတော့မယ့်အရေးက ဝင်လာတာ ဆိုးပါတယ်ကွာ’
မယ်မာနက နက်နက်နဲနဲ တွေးတောနေရာကနေ...

‘နောက်ဆုံးတော့ မိဘတွေစီစဉ်တဲ့အတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်ပေး
လိုက်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို မေမေက
ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်မှာ ကျင်းပမှာတဲ့၊ ခုကဆည်းက
သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စီစဉ်နေပြီ’
ကိုအောင်ဝင်းသိန်း ကျစ်စုပ်သပ်ပြီး...

‘ညီလေးငယ်တို့ကိုရော ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ကျင်းပပေးမှာလဲ’
‘အခု ခေတ်စားနေတဲ့ ပန်းလှိုင်းဆေးရုံမှာ နေမှာပေါ့’
‘ဟဲ့... မောင်လေး... မဦးမချွတ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊
ဆီဒိုးနားမှာ ကျင်းပဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်’

‘မသိပါဘူးဗျာ... လူတွေက အရင်လိုမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးရုံ
တက်ရတာကို ဂုဏ်လုပ်ပြီး ပြောနေကြတယ်၊ သိန်းနှစ်ဆယ်
ကုန်သွားတယ်တို့၊ သိန်းလေးဆယ်ကုန်သွားတယ်တို့၊ တို့လူနာ
က ပန်းလှိုင်းဆေးရုံမှာ တက်တာလေ၊ ငါတို့လူနာကလည်း
SSC မှာ တက်တာပဲ၊ တစ်ရက်ကို သုံးသိန်းလောက်ကုန်
တယ်၊ ဒါမျိုးတွေဖြစ်နေကြတာဗျ၊ ဘာတွေမှန်းကိုမသိပါဘူး’

ဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်မတို့လေးယောက်သား ရှေ့ရေးအတွက်
ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။ တံခါးပိတ်ဆွေးနွေးပွဲလည်း
မဟုတ်၊ တံခါးဖွင့်ဆွေးနွေးပွဲမျိုးလည်း မဟုတ်၊ လေဟာပြင် ဆွေးနွေး
ပွဲပေါ့။

စွန့်စားရမယ့်အခန်းတွေ။

ပဉ္စလက်ပြရမယ့်အခန်းတွေက အချိုးချိုးကြည့်ဖြစ်ကြ
တယ်။

အချိန်တန်တော့လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ လမ်းခွဲရတော့တာပါပဲ။
တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦးဆုပ်တွဲပြီး လေးလံတဲ့ရင်တွေနဲ့ ဘာအောင်
ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဝေးရမယ့်အရေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာတာ
လဲ။

နဂါးခေါင်းလှည့်တဲ့အရပ်မှာ နေမိလို့လား။

ပြဿဒါးရက်မှာ ချစ်မိကြလို့လား။ အဲဒီ ပြဿဒါးကိုလည်း
ငရုတ်ကျည်ပွေ့နှစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ပတ္တလားတီးသလို တီးပစ်လိုက်ချင်
တယ်။

လှည့်လာတဲ့ နဂါးခေါင်းကိုလည်း မျှော့တွေလို တုတ်နဲ့ထိုး
ပြီး အရေပြားကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။

ဟုတ်တယ်... တကယ်။ စိတ်ပေါက်ပြီး စိတ်ဖောက်သလို
လျှောက်လုပ်ပစ်ချင်နေမိတယ်။ မင်္ဂလာပွဲကြီးကလည်း လက်သီးနဲ့
ထိုးပစ်ချင်လောက်အောင်ကို အမြင်ကတ်ကတ်ကြီးနဲ့ နီးလာနေပြီလေ။

အပေါ်က လိပ်စာရေးတယ်။ အောက်မှာတော့ အဖေ ကော်ကျို
တဲ့ ကိုကျော်၊ အမိ ဒေါ်တင်လုံးစိန်တို့ရဲ့သား နိုင်ငံပေါင်းစုံပြန် သင်္ဘော
သား စက္ကင်းအော်ဖစ်ဆာ၊ သိပ္ပံဘွဲ့ရ၊ သင်တန်းပေါင်းစုံ အောင်လက်မှတ်
ရ သင်္ဘောသားမောင် အောင်ဝင်းသိန်းနှင့် တစ်ဖန် လိပ်စာရေးတယ်။
နောက်တော့ အဖေ ကျော်ဒင်ဇော၊ အမိ ပွဲကတော်ကြီး ဒေါ်သဇင်ရဲ့
သမီး ပထမနှစ်၊ မြန်မာစာ(ကျောင်း တက်နေဆဲ) ကြော်ငြာနဲ့ ဗီဒီယို၊
ဒီဗီဒီ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်၊ စာရေးဆရာမ(ဖြစ်ရန်ကြိုးစား
ဆဲ) မယ်မာန (ခ) မေခတ္တာတို့၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးကို... အစရှိ
သဖြင့် ဖိတ်စာရေးထားတာကို ဖြန့်ဝေပေးထားပြီးပြီ။

ဒီဘက်ကလည်း အားကျမခံ ဖိတ်စာအပျံစားနဲ့ ရှိသမျှ ဂုဏ်
ဒြပ်တွေ ရေးထည့်ပြီး ဖိတ်စာရိုက်ဝေလိုက်တယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကြီးကျင်းပမယ့် နေ့လယ် (၁)နာရီ
အချိန်ကို ကျရောက်လာပါတော့မယ်။

နှစ်နေရာစလုံး နေ့လယ် (၁)နာရီမှာချည်း အပြိုင်ကျင်းပကြ
မှာတဲ့လေ။ ကျွန်တော့်အဖေ့နဲ့ ဒေါ်သဇင်တို့ဟာ အရင်ခင်မင်ကြ
ကတည်းက အကြီးအကျယ် ပြိုင်ခဲ့ကြဖူးတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ အခုလည်း
အကွယ်အကြီးကို ပြိုင်ဆိုင်နေကြလေပြီ။

ကားတွေမှာ ပူဖောင်းတွေရော၊ ရောင်နဲ့မကြီးတွေရော အ
နောင်ထားလိုက်တာမှ ကုလားမင်္ဂလာဆောင်လိုလို၊ တရုတ်မင်္ဂလာ
ဆောင်လိုလိုနဲ့။

မမကျော့နဲ့ ကျွန်တော်က အရှေ့တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ကြရတယ်။
ကျွန်တော်က တိုက်ပုံနဲ့၊ တောင်ရှည်နဲ့၊ မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်း
ပေါင်းနဲ့။ လမ်းထဲကထွက်တော့ ကလေးတွေရော လူကြီးတွေ
စိုင်းကြည့်ပြီး နောက်ကလိုက်ကုန်ကြတယ်။ ကထိန်လှည့်တယ်မှတ်
နေမှာပေါ့။

လမ်းထိပ်မှာ ပွိုင့်မိနေတော့ ဘေးနားကို ဦးအောင်ဝင်းသိန်း
တို့ကားပါ လာရပ်တယ်။ သူတို့က အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့။ သားနားပြီ
လှပနေတဲ့ မယ်မာနက မျက်နှာကို ဇာပဝါအုပ်ထားတယ်။ အနောက်
တိုင်း မင်္ဂလာဆောင်က သတို့သမီးစတိုင်ပေါ့။

ရင်နှင့်အောင်ခံစားရတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးပါ။ ကိုအောင်ဝင်းသိန်း
လည်း မျက်နှာမကောင်းဘူး။ မိတ်ကပ်ညှပ်လို့နဲ့ တူပါရဲ့။ မမကျော့
ဆိုရင် ဆံထုံးဆံမြိတ်ကြီး ပြုတ်မကျအောင် သတိထားနေရတဲ့ကြာ
က သူ့ရဲ့ ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးကိုလည်း သံယောဇဉ်အကြည့်တွေ
လွှမ်းပြနေရှာသေးရဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ကားတွေယှဉ်မောင်းလာကြတယ်။ ကျွန်တော်က
ကားကို ဖေဖေက မောင်းတယ်။ မယ်မာနတို့ကားကို ဒေါ်သဇင်ကိုယ်
တိုင်မောင်းလာတယ်။ ကားချင်း တမင်ယှဉ်ပြီးသွားနေတာ နောက်ထပ်
မီးပွိုင့်မိတော့လည်း ဘေးချင်းယှဉ်ရက်ပဲ။ ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်သဇင်တို့
ဘားပေါ်ကနေ တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေးလို အပြန်အလှန်မဲ့ မောင်

တည်နေကြတယ်။ အချိန်ကျပြီ။ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာရောက်
နဲ့ တစ်ဖက်လမ်းမှာ အိုက်ဝီက ကျန်တော့ရဲ့ ဘောက်(စ်)ဂွန်
လန့်စောင့်နေရာကနေ လက်လှမ်းပြကာ အချက်ပြနေပြီ။ ကျွန်တော်
စားပေါ်ကနေ အမြန်ဆင်းလိုက်တယ်။

ကိုအောင်ဝင်းကလည်း ကြိုတင်ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ထား
မှုသလို ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းလာတယ်။ မမကျော့ကို ကျွန်တော်
ဆွဲခေါ်ဆင်းလိုက်တယ်။

‘ဟေ့... အဲဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ ပျိုင့်မှာ မဆင်းရဘူးလေ၊
သား... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ’

တစ်ဖက်မှာလည်း ဒေါ်သဇင်ရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်မာန်မဲ
သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းက မယ်မာနကို အတင်း
ဆွဲခေါ်ဆင်းလာတယ်။ ကားနောက်ခြီးမှာ စုံတွဲနှစ်တွဲ ဆုံမိပြီး

‘ရှေ့... မေခတ္တာကို ခေါ်သွားတော့၊ ငါက ငါ့တပည့်ကား
နဲ့ လိုက်သွားမယ်၊ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးပြီ၊ တစ်ဖက်လမ်းမမှာ
ငါ့တပည့်ကား ရပ်ထားတယ်၊ လာ... ကျော့လေး၊ မောင်တို့
လက်တွဲပြီး ပြေးကြရအောင်’

မယ်မာနကို ကျွန်တော့်လက် ထိုးအပ်ပြီး ဦးအောင်ဝင်းသိန်းက
မမကျော့ကို ဆွဲခေါ်ပြေးတယ်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ သတို့သားက
မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ သတို့သမီးကို ဆွဲခေါ်ပြေးတာ ဆံထုံးတွေပြတ်ကျ၊
ပဝါတွေ ကျွတ်ကျန်ခဲ့လို့ ကျန်ခဲ့နဲ့ပေါ့။

ပျိုင့်မှာမိနေတဲ့ကားတွေရော ဘေးကလူတွေပါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေ
တယ်မှတ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း မယ်မာနကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး အိုက်ဝီရိုရာ
ကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးရတော့တယ်။ မြန်မာသတို့သားလောင်း ဝတ်စုံ
ကြီးနဲ့။ တောင်ရှည်ပုဆိုးကြီး မ၊လို့။ ခေါင်းပေါင်းတွေ ကျွတ်ကျကျန်
ခဲ့ကုန်တယ်။

မယ်မာနခမျာလည်း ဂါဝန်ရောမကြီး လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်
နဲ့။ ရင်ကျပ်အင်္ကျီ၊ ဇာလက်အိတ်၊ ဇာပဝါနဲ့ စီပြားခေါင်းစည်းတွေ
ဟိုပြုတ်ကျ၊ လေထဲလွင့်ပါလို ပါသွားနဲ့ ဖရိုဖရဲ ပြေးလိုက်ရရှာတယ်။
လူတွေဝိုင်းကြည့်နေလိုက်တာမှ အံ့ခဲနေတာပဲ။ ဟာသရုပ်ရှင်ကား
ရိုက်နေတယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့။

ကြော့ပြာနဲ့ VCD တွေမှာ စုံတွဲပါဖူးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ မယ်မာန
ကို မှတ်မိကြတဲ့သူတွေက တအံ့တကြန့် လက်ညှိုးတွေထိုးပြီး ပြောဆို
နေကြကုန်ပြီလေ။ ဘောက်(စ်)ဂွန်ကားထဲရောက်တော့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်
ကြရတယ်။ စဉ်းစားသားကြည့်တော့။ အိုက်ဝီကလည်း ကားတံခါး
ပိတ်ပေးပြီးတာနဲ့ ကားပေါ်အမြန်တက်မောင်းပြီး ယွတ်ကြရတော့တယ်။

ဒေါ်သဇင်နဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရဲ့ကားတွေက ပျိုင့်ကနေ
ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ လိုက်ဖမ်းဖို့အပြင်မှာ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ အတင်း
အော်ဟစ်ပြီး လိုက်ဖမ်းလို့ ကွဲခနဲ မိကုန်ကြပါလေရော။

လိုင်စင်သိမ်းတဲ့ အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့
မောင်းပြေးချိန်ရလိုက်ပြီလေ။

ကိုအောင်ဝင်းနဲ့ မမကျော့တို့ ကားလေးလည်း လွတ်မြောက်
သွားတာကို အားရဝမ်းသာ တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။

အခန်း(၁၇)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ချောင်းသာကို ရောက်နေကြပြီ။ သီးသန့်ဘန်ဂလိုလေးငှားပြီး ကြည်နူးနေနိုင်ကြပြီပေါ့။ ညဘက်ရောက်ပေမယ့် ရာသီချိန်မဟုတ်လို့ ဘန်ဂလိုအလွတ်တွေ အများကြီး။ ကြိုက်တာငှားလို့ရတယ်။

‘ဦးအောင်ဝင်းသိန်းနဲ့ မမကျော့တို့တော့ ဘယ်ဆီလစ်ပြေးကုန်ကြပြီလဲ မသိဘူးနော်’

မယ်မာနက ရေချိုးခန်းကအထွက် ကိုယ်လွှားဝတ်ရုံပတ်လေးဝတ်၊ ခေါင်းမှာလည်း မွေးပွမျက်သုတ်ပဝါလေး ပေါင်းထားပြီး လှပကျော့ရှင်းနေတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ပြောလာတယ်။ ကျွန်တော်က ဆွဲဖက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်တယ်။

‘ကိုညစ်ပတ်အိုးကြီး... ရေချိုးဦးလေ’

‘ချိုးမှာပါ။ ကိုယ်တို့လေးယောက် စီစဉ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ကွက်တိ

လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြတာနော်၊ ပြန်တွေးမိရင်တောင် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်မိတယ်။ လိုသွားတာတစ်ခုက မမကျော့တို့ကိုပါ ဒီရောက်အောင် မခေါ်လာခဲ့မိတာပဲ။ အင်းလဲ... အတူတွဲသွားရင် အကုန်မိမှာစိုးလို့ ခွဲထွက်ပြေးသင့်တယ်လို့ ကိုအောင်ဝင်းသိန်း ပြောခဲ့တာလည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ကံကောင်းတဲ့စုံတွဲ လွတ်သွားပါစေ၊ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းလည်း ဒီည လူပျိုညကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ရင်တုန် ရင်ခုန်နေမှာပဲ’

‘အမယ်မယ်... သူတို့က ပြောရတယ်ရှိသေး။ ဒီကလည်း အပျိုစင်ဘဝကို နှုတ်ဆက်ရမှာမို့ စိုးကြောက်နေရပါတယ်နော်၊ ဟွန့်...’

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘွားခနဲ အခန်းထဲကို ခုန်ပေါက်ရောက်လာသူနှစ်ယောက်ကတော့ ကိုအောင်ဝင်းသိန်းနဲ့ မမကျော့တို့ပေါ့။ အံ့သြဝမ်းသာပြီး ထခုန်မိကြတယ်။

‘မင်းတို့နောက်ကနေ ခပ်လှမ်းလှမ်းခွာပြီး ငါတို့ကားကလိုက်လာတာကွ၊ မြို့ပြင်ရောက်တော့ မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ လိုက်လာတာ’

‘တော်သေးတာပေါ့နော်၊ လွတ်မြောက်လာလို့၊ ပျော်စရာကြီးဗျာ’

မမကျော့က...

‘ဒီမှာတော့ ရင်ထိတ်ရလွန်းလို့ နှလုံးရောဂါတောင် ရချင်နေပြီ။ သူတို့ပဲ ပျော်နေ၊ ဒီည ခေါင်းတုံးကြီး ကဲလာလို့ကတော့ ဒီမှာကြည့်’

‘အော်မင်း... တွယ်ချိတ်အကြီးကြီးပါလား။ ဘယ်ကတည်းက ဆောင်ထားတာလဲ’

‘ကြုံဆောင်ထားရတယ်လေ။ ကဲလွန်းတဲ့ ရှင်အကြောင်းကို သိနေလို့ပေါ့’

မမကျောက မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် ထဟားပြီး မယ်မာနကို ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်တယ်။ မယ်မာနက ဆောင့်တွန်းပြီး...

‘ဒီတစ်ယောက်လည်း သိပ်ကိုကဲတာ မမကျောရဲ့။ သူ့ကို ဆုံးမဖို့ ညီမအတွက်လည်း လက်နက်ပိုင်း ပေးထားပါဦး။ ဆောင်ထားချင်လို့ပါ’

‘မပူနဲ့၊ အော်ဒါမှာပြီးလုပ်ထားတဲ့ချိတ် ရှိသေးတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှာပါတယ်။ ရော...’

မမကျော ပေးလိုက်တဲ့ တွယ်ချိတ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်ထအော်လိုက်မိတယ်။

‘အောင်မယ်လေး... သေပါပြီဟ’

ဟုတ်တယ်လေ။ ချိတ်ကြီးက လက်တစ်ဝါးစာလောက်ကြီးတဲ့ ချိတ်ကြီးဖြစ်နေတာကိုး။

လေးစားကြိုးစားစွာဖြင့်

ချစ်များရှင်